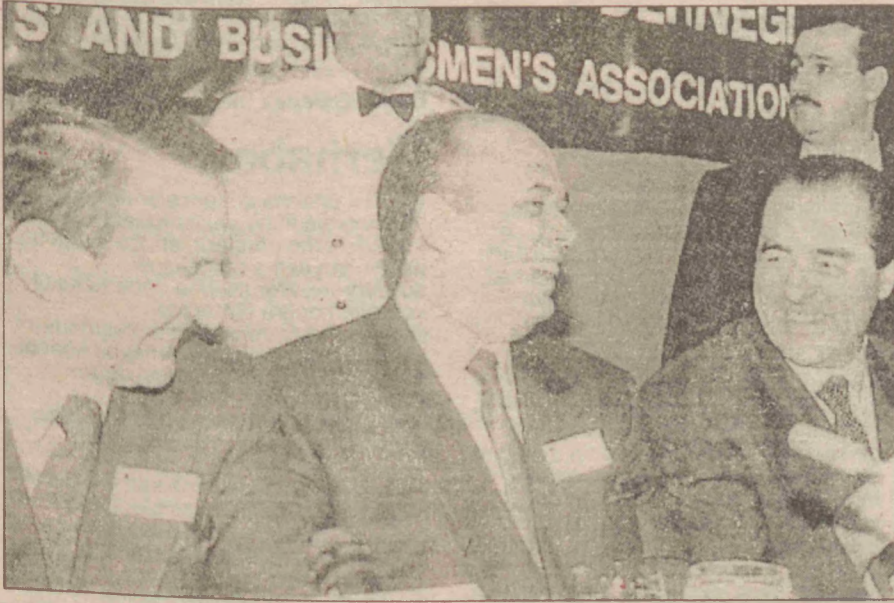

özgür gelecek

15 Günlük Siyasi Gazete 1 - 15 ŞUBAT1995 SAYI: 44 FİYATI: 20.000 TL (KDV DAHİL)

PARTIZANLARDAN DİRENİŞTEKİ İŞÇİLERE
ZİYARET
SAYFA 7
GÖÇ ETTİRİLEN KÜRTLERE YİNE ZULÜM,
YİNE ÖLÜM
SAYFA 10
PENDİK BELEDİYE İŞÇİLERİ DİRENİŞTE
SAYFA 11
BİREYİN YABANCILAŞMASI VE
YENİ İNSAN TİPİ
SAYFA 12-13
YKP(ML) İLE RÖPORTAJ
SAYFA 19
SIRTINIZI DEĞİL, YÜZÜNÜZÜ
GERÇEKLERE ÇEVİRİN
SAYFA 22
AUSCHWITZ VAHŞETİ UNUTULMADI
SAYFA 24

Gerçek temizliği, elinde çelik süpürgesiyle emekçi halklarımız yapacaktır

■ Şimdi yıl 1995 ve komprador patron-ağaların vahşi sömürü düzeni yeni bir çıkmaz içerisindedir. Ekonomi iflasın eşiğinde, bunun yansıması olarak da politika alanı belirsizliklerle doludur.

■ Zira kirlilik sistem tarafından üretilmektedir. Sistemin kendisi kirlidir ve kirlilik fabrikasıdır. Ve birkaç göstermelik süpürge darbesiyle değil, ezilen çeşitli milliyetlerden halkımızın dağdan düze akacak ve her alanda tepelerine inecek çelik süpürgeleriyle tarih sahnesine atılacaklardır. *Sayfa 3*

PTT emekçileri haberleşmeyi yine durdurdu ve kazandı

■ PTT çalışanları, sürgünlerin durdurulması ve kararın geri alınması için 19 Ocak'ta başlattığı üç günlük iş bırakma eylemi sonucunda, her türlü baskı, zor ve polisiye engellemelere rağmen direndi ve kazandılar. *Sayfa 8*

Nakliyeciler Sitesi'nde MHP terörü

■ Mehmet Salih Karatan daha önceleri MHP'nin bir ilçe başkanlığını yapmış. Siteye geliş nedeni ise işçilerin örgütlülüğünü birliğini dağıtmak. Birçoğuna göre, Karatan Zeytinburnu Emniyet Müdürü'nü arkasına almış ve birlikte çalışıyorlar. *Sayfa 10*

Gazetemize saldırı

■ Gazete merkezimizi basan polis 8 çalışanımızı gözaltına aldı. Fiziki ve psikolojik işkenceye tabi tutulan çalışanlarımıza "yanlışlık olduğu" söylenerek savcılığa çıkartılmadan bırakıldılar. Muhabirimiz Erhan Doğru tutuklandı. *Sayfa 4*

Yaşar Kemal: "Ya TC mahkum olur, ya ben"

■ Yaşar Kemal, Der Spiegel'de yayınlanan "Yalan Seferi" başlıklı yazıdan dolayı yargılanıyor. Yazar, sözkonusu yazıda 70 yıllık TC zulmünü teşhir etmişti. *Sayfa 17*

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Musa Selvi ile röportaj:

"Deri işçilerinin kazanımı; sınıfın kazanımı olacaktır."

Sayfa 6

Devrim şehitleri anıldı

■ Devrim ve komünizm şehitleri, Tuncay Çarıkçıoğlu'nun mezarı başında yoldaşları tarafından coşkuyla anıldı. Polis anmaya katılanlara saldırdı, ancak direnişle karşılaştı. 3 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı.

■ TKP(ML)'nin gençlik örgütü TMLGB tarafından da Devrim ve Komünizm şehitlerini anma amaçlı birçok banka molotoflandı, çeşitli semtlerde yazılama yapıldı. Yapılan korsan gösteride, yola atılan molotof trafiği engelledi. *Sayfa 5*

Buca'da tutsaklar ölüm sınırında

■ Haklarının gaspedilmesi nedeniyle 20 Aralık'tan beri açlık grevinde olan tutsakların sağlık durumları ölüm sınırına dayandı. Tutsak aileleri de destek amacıyla 14 Ocak'tan beri açlık grevinde *Sayfa 22*

Ekspres Kargo'da direniş

■ 130 işçinin işten atılmasıyla greve giden Ekspres Kargo işçilerine, 24 Ocak günü polis kalaslar ve coplarla saldırdı. ■ Gazetemiz baskıya gireceği sırada, 31 Ocak günü saat 22.15'te polisin coplu saldırısına uğrayan işçileri "Her türlü baskıya rağmen sonuna kadar direneceğiz" diyorlar. *Sayfa 9*

Okurdan mesajlar

Sevgi ve en içten saygılarımla

Sevgili Özgür Gelecek gazetesi ve elemanları. Böyle bir gazete çıkardığınız için size en içten sevgilerimi sunarım. Gazetenizi son zamanlarda olmaya başladım. Şimdi, bazı şeyleri daha iyi anlıyorum. Ve sizin yani bizlerin gazetesine abone olmak istiyorum. Bizim gibi solcuym diyen çok insan var, ancak hepimiz bilinçsiziz. Yapmamız gerekenleri yapmıyoruz. Gazetenizde bizleri destekleyin diyorsunuz. Peki, desteklemek isterim, fakat, oturduğumuz yerden değil; fikirlerinizle, düşüncelerinizle. Ben Aydın'da oturuyorum. Aydın'da solcuym diyen insanlar düşüncelerini tam olarak halka açıklayamıyorlar. Biz özgür, demokratik bir halksak, niçin bizim devletimizde yasaklar çok. Gerçek solu destekleyen parti hangisidir. Ben eğer gerçekten bir komünistsem, o zaman bizleri destekleyenlerde olsun isterim. Bize sizler yol gösterin. Başımız dik olsun; ezilmesin-ezemesinler bizleri. Sizlerden ricam, sosyalizm hakkında kitaplar istiyorum. Mademki birbirimizi desteklemek istiyoruz; öncelikle adım atmamız gerekir. Ezilmek istemiyorsak, destek istiyoruz. Şimdi, hangi partiyi destekleyeceğimizi bilmemiz gerek. Mesela ben gidip, sol parti diye SHP veya DSP'yi mi destekleyeyim. Herkes biz solcuym, şöyleyiz, böyleyiz diyor. Ama ben bunu istemiyorum. Eğer ben bir solcuysam, bilinçsizce değil, bilinçli olarak değil, bilinçli savunmak isterim. Eğer mektubuma biraz önem verip de, düşüncelerimi biraz açarsanız sevinirim.

Güler Demir

Merhaba

Öncelikle ÖZGÜR GELECEK çalışan bütün mensuplarını, devrime giden yolda, faşist bir rejimin Kürt halkı v Türk emekçi sınıfı üzerinde uyguladığı insanlık dışı soykırımın, alçakça girişimlerini, hiç bir etki ve korku altında kalmadan, devrime ve devrimci kişiliğe yakışır bir perspektif içinde, karanlık kapıların ardında, dönen dolapları, gün ışığına çıkarıp, biz okuyuculara ve sempatisanlarına, aktif bir yolla ulaştırdığınız için, gösterdiğiniz performansa karşısında mutluluğumuzu belirtir, başarılı mücadeleler dileyerek teşekkür ederiz. Merhaba. Şu aralar aralıklı olsada gazetenizi takip etmeye çalışıyorum. Yapılan bazı antigelişmeler hakkında üzüntülerimizi belirtir, bu konuda detaylı bir şekilde bizi aydınlatmanızı diliyoruz.

Konu şu: Her ne kadar duyarlı olup, mücadele etmişsekte, faşist diktatörlüğe karşı, çoğu emekçi ve halkımızın duyarsızlığıyla, ayrıca, halkımızı kandırıp gerekse oynadığı rollerle bugüne kadar ayakta kalmayı başarmış değil, becermişlerdir. Kimse kimsenin tarihini yazamadığı gibi, hiç kimse gerek bireysel, gerek toplumsal olarak egemenliğini zorla, şiddetle kimseye kabul ettiremez. Oysa faşist rejimin bize uygulamak istedikleride budur. Ama, oysa biz sınıf kavgası verenler olarak

buna boyun eğmeyerek, gösterdiğimiz mücadeleyle kanıtladık bugüne kadar. bütün zorluklara göğüs gererek, şehitler verdik. Haklı olduğumuzu, gösterdiğimiz dirençle de, gerek Türkiye'nin en ücra köşelerinde, gerekse Avrupa ülkelerinde de biliniyor. Gün geçtikçe daha da güçlenen bir sınıf var.

Oysa bunun yanında hiç bir ekonomisi olmayan (varsada tükenmiş durumda) maddi kaynakları durmuş, ayakta kalmak içinde elinde bulunan gelir getiren kaynaklarını satmaya karar vermişlerdir. Bu özelleştirme yasa tasarılarını kanunlaştırıp mecliste uygulanmaktada resmen bitip, tükendiklerini yazılı ve sözlü olarak belirtmişlerdir.

Bunun karşısında yapmamız gereken tek şey, yıllardır beraber ve yanyana faşist rejim uygulayıcılarına karşı göstermiş olduğunuz, bilinç, teori ve pratikde çok büyük ilerlemeler sağlamışken bugün parti içinde bazı kişisel sorunlar yüzünden partimizin güçlenmesine, engel olan bazı bireyci unsurlar vardır. Ama güvenimiz sonsuzdur. Parti içindeki bu sorunlar demokratik merkezileşmeyle aşılabilir. Çünkü, verdiğimiz mücadeleyle, ekilen tohumların meyvaları yeşermiştir. Bütün halkımızı her türlü, ne olursa olsun birliğe, beraberliğe ve dayanışmaya çağırıyoruz. Ayrıca biz çok yakın sempatisanlar olarak, bugün bulunduğumuz ortam çok farklı olsada, kalbimiz ve başarı dileklerimiz sizlerle ve onlarıdır. Ama kısa bir süre sonra, mücadele verdiğiniz bütün safhalarda yer alacağımıza emin olun. Sizlerden çok şey öğrenebilir ve sizlere çok şey verebiliriz. **Biz TC ordusunda asker olsakta, çok şey kazandıysanız ve öğrenmiş bulunuyoruz. Eğer yayınlarsanız bu yazımızı memnun oluruz. Son olarak mücadelenizde başarılar diliyoruz. Tüm yoldaşlara selamlar ve başarılar.**

(TKP(ML) sempatisanı bir grup TMLGB sempatisanları (Berxo, Hiso)

Parti ve devrim şehitlerine

Önce ayında sınıf savaşımının engin denizine atlayarak, DHD-sosyalizm ve altıncağ yolunda toprağa düşerek ölümsüzleşen parti ve devrim şehitlerini anıyoruz.

Dünya proletaryasının büyük ustalarını ve çeşitli milliyetlerden emekçi Türkiye halklarının kurtuluşu uğruna şehit düşen partizan güllüğü kir çiçeklerini anarken diyoruz ki:

Şehitlerimizin bedenleriyle alazlanarak büyüyen isyan ateşi sönmeyecek. Ant olsunki; bıraktığınız kızıl direniş bayrağını daha da yükseleğe taşıyacaktır yoldaşlarımız. Rahat uyuyun ölümsüzlük kervanına katılan kavganın Spartaküsleri. Her doğan gün, anarken sizleri, hesabımız dağların soluksuz nefes alışında gerillanın tetiği kavramasıyla namludan çıkararak hedefine doğru süzülen kurşun olacaktır.

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür!

İbrahim GEZİCİ-İlhan DOĞAN

Tüm Umut Yayımcılık emekçilerine: Sevgili yoldaşlar,

Hevinizin yeni yılını yürekte kutlarken, nice başarılar temennisi ile hepinizi öpüyorum.

Onur ŞAFAK

Proletaryanın devrimci-demokratik sanatçıya yaklaşımı

Özgür Gelecek'in de bildiği gibi Oruçoğlu sıradan bir yazar olmadığı gibi, siyasal yaklaşımlarıyla da proleter bir sanatçıdır. (Yılmaz Güney'e proleter sanatçı diyenler, sanırım Oruçoğlu ile ilgili bu saptamamıza karşı çıkmazlar) ve PP'e yakınlığı da gözardı edilemez. Ve kültürel alanda da proletaryaya kazandırdıkları gözardı edilemez.

ÖG'nin belli bir sınıfsal görüşü yansıttığını yadsımıyoruz. Ancak bir kitle yayın organında devrimci yazar ve çizerlerin görüşlerine yer vermekten çekiniyorsa (hangi gerekçenin arkasına sığınılırsa sığınılınsın, bu tavır özünde tartışmaktan kaçınmaktır) o dergi yığınların ileri kesimlerini safında toplayamaz, tersine giderek onlardan uzaklaşır. İleri kesimleri safından toplayamayan ya da onlara ulaşamayan sosyalist bir dergi geriyi nasıl kucaklayabilir acaba?

Dün, Yeni Demokrasi dergisinin sayfalarını Toktamış Ateş gibi Kemalistlere açan bir dergi ve bundan dolayı ilkelere taviz vermeyen bir anlayış, bugün proleter bir yazara "ilkelerden taviz olur" diye sayfalarını kapatması nasıl bir paradoks içinde olduğunu göremiyor mu acaba? Ve böyle bir tavirden dolayı devrimci-demokrat sanatçılara halen "saflarımıza gelin" derken, hangi ilkelere hareket edilecek ve nasıl bir politika izlenecek ve o kesimler, kendi adamlarına bile demokrasi uygulamayanlar bize nasıl bir demokrasi uygulayacaklar diye düşünmeyecekler mi?

Oruçoğlu'na karşı alınan tavır, özünde "bizi eleştirmeyin" mesajını da içeriyor. Yani bize dokunmayın da ne yazarsanız yazın anlamına geliyor. Sorun bu değilse T.ATEŞ'e sayfa açılması nasıl açıklanacak?

ÖG, son tavrıyla hala ne amaçla çıktığını ve kime seslendiğini kavramış değildir. Adeta PP'nin kadrolarına seslenen teorik yayın organı gibi davranıyor. Bir partinin teorik kadro

yayın organında proletaryanın resmi görüşlerinin çıkması doğaldır, ama kitle yayın organından bire bir aynı şeyi beklemek proletaryanın amacına hizmet etmez, ancak dar bir çevreye seslenen dergi durumuna düşer. Son zamanlarda geldiği nokta budur. Bu yaklaşım kesinlikle terk edilmelidir.

Önce deneyime karşın, hala aynı anlayış ısrarla sürdürülmeye çalışılıyor. Bazı "ilkeler" in labirentleşmiş düşünceleri, geniş ve esnek olmayı beceremiyor. Küçük burjuva gövdeli bir toplumda hala "proleter saflık" aranıyor. Ezilen yığınlarda proleter saflık

aranıyor ve paradoksal yaklaşımla yığınların ve yığınların ileri kesimleri kucaklanmaya çalışılıyor.

Sonuç olarak; kitlelerin ileri kesimlerinden uzaklaşan bir anlayışın, siyasal iktidarı alma mücadelesinde sürekli geriye sayacağı bir gerçektir. Bu nedenle, düşünceler dogma değil eylem kılavuzu olmalı ve pratiğin zenginliği doğru bir şekilde ve küçük burjuva kaygılardan uzak, proletaryanın iktidarı alması için teoriye yansıtılmalıdır.

Ayrıca ÖG okuyucusu bir grup devrimci olarak, Oruçoğlu'na takınılan tavır komünizmi hedefleyen ve kendisine Maoist diyen bir anlayışa yakıştıramadığımızı ve kabul etmediğimizi bilmenizi istiyoruz. Yayın yaşamınızda başarılar dileğiyle

Özgür Gelecek okuyucuları-Nürnberg

Merhaba,

YDH üzerine düşüncelerimi dile getirdiğim bir yazıyı Kolektif köşesine gönderirken, bu mektubu da ayrıca yazma zorunluluğu duyuyorum. Her şeyden önce Kolektif köşesinin doğru bir tarzda kullanılmadığı ve amacına ulaşmadığı kanısındayım. Okura açılmış bir köşede hep aynı temanın işlenmesi doğru değildir.

Ote yandan umarım sizler de Özgür Gelecek'in, yazılarının derinliğinden tutalım, haberlerin yüzeyselliğine, resimlerinden esprilerine kadar giderek bir olumsuzluğa doğru gidiş olduğunu görüyorsunuzdur. Gerçekten arkadaşlar, son iki sayıyla birlikte hiç de iç açıcı bir tablo ortaya çıkmıyor. Mesela 41. sayıdaki "mizah" köşesinde yayınlanan o "konuşan fotoğraflar" neyin nesi? Böyle şeyleri nerden buluyorsunuz ve buna neden ihtiyaç duyuluyor?

Türkiye'deki devrim sorununun ihtiyaçları, görev ve sorumlulukları temelinde baktığımda "iyimser" bir değerlendirmeye sahip olmadığımı söyleyebilirim...

Ayrıca, M. Oruçoğlu'na yönelik tutumunuz yanlış. Hak-hukuk zorlamalarıyla kendinizin haklı olduğunu kanıtladığınızı sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Çünkü söylediğiniz gibi, bizler "gelişmeleri yakından takip ediyoruz." Meseleyi bir yöntem sorunu olarak yansıtmamız hiç doğru değildir ve bu siyasi "nedenleri" bir parça olsun gizlemeye yetmiyor. Siyasi "nedenleriniz" ise yine doğru değildir. Bence bu nedenle Oruçoğlu yazılarını engellemekten vazgeçmelisiniz.

Daha güzel çalışmalar ortaya koymak, daha büyük işler başarmak dileğiyle çalışmalarınızda başarılar diliyorum, sevgi ve özlümlemlerimi gönderiyorum.

Erhan Meydan/Özel Tıp Cezaevi Bursa

Özgür Gelecek'e sahip çık!
Yazı, çizi, haber gönder!
Oku-okut!

özgür gelecek

eelinize daha sağlıklı geçiş istiyorsanız

ABONE OLUN!

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü:

Ahmet Şengül

Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516

60 20 Faks: (0212)518 23 23,

BÜROLAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal, Tel: (0216)306 18 02

ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Telefaks: (0312) 230 63 27,

İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçaş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/İZMİR

Telefaks: (0232) 441 93 09

ÇUKUROVA: Melekirmiş Çarşısı 39. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA

MALATYA: Tabakhane Mh. Bektaşlar Çarşısı 29. Sanbeyeği İşhanı K:2 NO:64 Telefaks:

(0431) 222 08 44

Avrupa Merkezi 5006: Kalesi Mh. Nispetiye 28. Kat: 11. Dükkan: EUROSCHİND Tel:

0049203- 4061032

Baskı: BASMAT A.Ş.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 240.000 TL/480.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 97454-3 Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.
— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96'yi Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesi Mark Hesabı: 3002500-7 İsviçre Frangı hesabı: 3002502-3 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:

ADRESİ:

ŞEHİR:

TELEFON:

İMZA

Banka makbuzunun fotokopisini Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayımcılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL adresine gönderin.

www.patinanarsiv.net

Gerçek temizliği, elinde çelik süpürgesiyle emekçi halklarımız yapacaktır

Türk Sanayicileri ve İşadamları Derneği, kısaca TÜSİAD, büyük patronların örgütlerinden birisi. Hukuki statü olarak dernek konumunda ve TC yasalarında derneklerin politikayla uğraşmaları yasak! Bu yasak, hem kendilerinin politika yapmaları, yani politik eleştiriler yapmaları, alternatifler sunmaları vb. hem de bu faaliyet içerisinden partilerle işbirliği vb. yapmalarına dir. TC. yasaları böyle diyor.

Bu yasalar bir dizi devrimci- demokrat yapılı ya da sıradan da olsa, düzeni (ya da hükümeti) eleştiren dernekler üzerinde acımasız bir şekilde uygulanıyor. Oyle ki, toplumsal olaylara ilgi duymaya başlayan bir dernek, örneğin, yasal olarak yayımlanan ama sonradan toplatılmış bir gazete- dergi ya da kitabın protokol olarak bulunması bile bahane edilerek kapatılabiliyor. Yönetici ve üyeleri, varsa o anda misafirleri günlerce gözaltına alınabiliyor, tutuklanabiliyor... Yani dernekler yasası ve uygulamalar, diğer yasa ve uygulamalar gibi tam bir faşist karaktere sahiptir. Hatta egemen sınıflara bu da yetmiyor. Terörle Mücadele (anti terör; gerçekte ise faşist terör) Yasası'yla bu baskı çemberi daha da daraltılmak isteniyor. Dernek ve sendikalar gibi örgütler üzerinde, il valilerine daha fazla, özcesi mahkemelerin de yetkisi verilmek isteniyor. Vali zaten "faaliyetten men" yetkisine sahipken ve bir dizi DKO daha birkaç ayını doldurmadığı halde kapısına kilit vurulurken, şimdi tamamen kapatabilecek, mahkemeye iş bırakılmayacak! Bu örgütlerin hangi saatler arasında açık olacağına bile, valilik istediği gibi karışacak. Kimileri de bunu, devletin merkezi yetkilerini yerel yöneticilere vermesiyle demokratikleşme olacağını söyleyerek, Ankara'nın yükünün hafifleyeceği çerçevesinde değerlendiriyor.

Şu anda kurulup-kapatılan, faaliyetten men edilen dernekler onlardır. Kapatılması halinde, toplumsal ve uluslararası tepkilerin nispeten yoğun olacağı bazı dernekler ise, sık sık polis baskınlarıyla, gözaltı, tutuklama ve talanlarla işlemez hale getirilmek isteniyor. İnsanlar korkutularak derneklere gelip-gitmeleri engellenmek isteniyor. Basın açıklamalarına, ilanlara bile DGM'lerde ağır cezalı davalar açılarak ve cezalar verilip hapsedilerek, yöneticiler sindirilmek isteniyor... Dört bir yandan, tam bir abluka! Dört yandan hazırlanmış tam bir puşt zalisi!

Ama öbür yandan, TÜSİAD'a her şey serbest! Serbest, zira düzenin efendilerinden bazıları onlardır. Serbesttir, çünkü yasalar da, uygulamalar da iki yüzlüdür. Demokratik yüzü ve diktatör yüzü vardır. Egemen sınıflara; emperyalistlerle işbirliği yapan komprador uşaklara, faşistlere, büyük toprak ağalarına ve köpeklere demokrasi; işçilere, memurlara, köylü, esnaf ve halk tabakasından olanlara diktatörlük!

Yaşamın ve yasaların diyalektiği, her yerde olduğu gibi bu cenahta da geçerlidir.

O nedenle TÜSİAD, alelade bir dernek değildir ve yasaların demokratik yüzüne tabidir. Onlar düzenin sahibidir. Yasaklar onlar için değildir.

Kurulduğu günden beri politik arenada etkin bir güç olarak yer kapan patronlar kulübü TÜSİAD, hiçbir zaman bir dernek statüsünde faaliyet yürütmemiştir. Şimdiki başkanı Komitesi'nin de söylediği gibi; "TÜSİAD, çalışmalarında üyeleri için değil, ülkenin

Medyatik ve kirli uçları törpüleme boyutundaki operasyonların kahramanı di Pietro ile el sıkışmak da emekçi halkları kandırmaya çalışmaktan başka birşey değildir.

(siz sömürü sisteminin şeklinde anlayın, bn.) öncelikleri doğrultusunda hareket etmiştir."

Hemen her dönemde etkin bir güç oluşturan, sahneye çıkan parti ve liderlerinin kendilerini anlatmak ve onay almak için uğradığı TÜSİAD, 1979'da daha açık bir karşı çıkışta da bulunmuştu. Faşist düzen açısından 'gelen tehlike'yi önceden iyi koklayan TÜSİAD, önce hükümete sundukları raporlarla ya da demeçlerle uyarı görevini yapıyor, sonra, el altından kulis ve satın almalarla düzeltmeyeceği daha açık muhalefet hareketine giriyor.

1978-79 yıllarında, böyle bir hareketin yaşandığı hatırlardadır. Dış yardımlarla dönmeye çalışan ekonomi çarkı, dış yardımların keşilmesi ve akşamıyla iyice durma noktasına gelmişti. Döviz ihtiyacı vardı. İhracat yapılamıyordu, iç piyasadaki talep de fazlasıyla düşmüştü. Patronlar bu yıllarda, yani '78-'79 yıllarında kararlarını 5-6 misline çıkarıp, son yılların en yüksek kararlarını etmelerine karşın huzursuzdular. Çünkü sistem çözülüyordu...

Gelişmeler üzerine 1978 güzünde bir TÜSİAD heyeti Amerika'ya gider. Orada Carter yönetimi, IMF, Dünya Bankası yetkilileri ve bazı banka ve firmalarla görüşmelerde bulunurlar. Fakat, umutları fazlasıyla kırılmış olarak dönerler. Peşinden, tarihe geçen basın ilanları-eylemi başlatılır. Ecevit hükümeti iyice sıkıştırılır. Ecevit hükümetten düşer. Demirel önderliğinde III. MC Hükümeti kurulur. Fakat patronlar için sorun çözülmüş değildir. Zira varolan "ithal ikameci" politika iyice tıkanmıştı, uluslararası kuruluşlar, kendileri açısından elverişli olan "serbest pazar ekonomisi"ni dayatıyorlardı.

18 Ocak 1980'de TÜSİAD bir rapor yayınladı. Raporu "Türk ekonomisinin kurtuluşu dışı açılmaktır. Dış açılmakta ilk hedef ihracatı artırmaktır. İç pazarın cazibesi sürdürülmesi, iç talep tahminlerinin üzerinde büyümeye devam ettiği sürece bu olmaz. İç piyasada satılmıyorsa, ihraç yapmayı daha karlı kılmada araç, fiyat-kar politikasıdır" denir. Bu sırada MESS, TISK v.b. diğer patron örgütleri de gidişattan huzursuzdur. Bu raporun yayılması bir süre sonra da devletin hükümeti bir türlü Ocak Kararları'nı açıklar. Emperya-

listler ve kompradorların istemleri doğrultusunda atılan tarihi bir adımdır bu. Hatta öylesine ki; örneğin IMF'nin taleplerinin de üstünde bir oranla, %49 oranında devalüasyon yapılır. Zamlar peşpeşe dizilir...

Bu kararlar, 12 Eylül Askeri Faşist Darbesi'ne giden yolun başlangıcı olur.

Şimdi yıl 1995 ve komprador patron-ağaların vahşi sömürü düzeni yeni bir çıkmaz içerisindedir. Ekonomi iflasın eşiğinde, bunun yansıması olarak da politika alanı belirsizliklerle doludur.

Ara ara alınan ekonomik "istikrar paketleri"yle bunalımı atlattırma, toplumdaki tepkiler de (şimdilik) askeri değil ama MGK direktifli parlamento çıkışlı darbelerle bastırılmaya çalışılıyor. Aynı şekilde, siyasi arenanın tıkanıklığı, sayılarca hükümet alternatiflerini de karşı karşıya getirmiştir.

Bir cadı kazanı kayıyor, "çözüm" önerileri birbiriyle tepişiyor. 12 Mart modelleri, darbe tartışmaları, ANAYOL formülleri, koalisyon devamı hesapları ve seçimlerin yenilenmesi zorunluluğunun giderek kendini dayatması olguları birbiriyle tepişiyor.

İşte bu süreçte TÜSİAD'ın yeniden sahnede daha bir öne yürümeye başladığını görüyoruz.

Eski başkanı Cem Boyner'in liderliğinde kurdurulan YDH'nin "yeni umut" olarak kitlelere sunulduğunu görüyoruz. Kamuoyuna yapılan açıklamalarda, hükümetin salvo ateşine tutulduğunu görüyoruz. Yeni raporlar, yeni talep ve öneriler birbirini kovalıyor...

TÜSİAD'ın 25. Genel Kurulu'nda, Araştırma Bölümü tarafından hazırlanan bir rapor dağıtılıyor. "1995 Yılına Girenken Türk Ekonomisi" başlığını taşıyan raporda, hem verili ekonomik göstergeler yer alıyor, hem de bir orta vadeli istikrar programı öneriliyor. Özet olarak; serbest piyasa ekonomisinin tüm kurum ve kurallarıyla birlikte tam olarak oluşturulmasını, kamu harcamalarında kesin bir disiplin sağlanmasını (memur ücretlerinin kısılması, yatırımların durması, özelleştirme ve işten çıkarmaları kapsıyor bu), devletin küçülmesini (sadece devlet yıkıcıları ve "bölücülerle" uğraşan özel kuvvet, jandarma kuvveti olması, diğer hükümetlerin, yandaşlar, basın, borsa, medya, emekçi halklar ve diğer patronlar, patronlara ve büyük toprak ağalarına açılması anlamına geli-

yor bu) vb. vb. önermeler yanında, sanki patronlar sıkı bir şekilde vergisini veriyormuş gibi, vergi "tahsilatının tabana yayılması" önerisini de getiriyorlar. Raporu olumsuz-kara bir tablo çizilirken, genel kurulda yapılan konuşmalarda da koalisyon hükümetine veryansın ediliyor.

Emekçi halka önemli bir darbe niteliği taşıyan 5 Nisan ekonomik kararlarının neden peşpeşe ya da dahaderin, yaygın ve uzun vadeli olmadığını eleştiriyorlar. 5 Nisan'la, ameliyat masasına yatırılan ekonomiye narkoz verildiğini, fakat ameliyatın yarım bırakıldığını söyleyen Komili, "Ağrılar geçici olarak yok ederek hastayı daha fazla oyalamayın. Aksi takdirde organ kayıpları başlayacak" diye uyarıyor. Peşinden, "politika sahne-miz bu ameliyatı gerçekleştirecek siyasal iradede bugün için yoksun durumda" diye konuşan Komili, "Anayasa değişikliği, yeni seçim kanunu ve ekonomik-sosyal konseyin oluşturulması" şeklinde şartlarını sıralayıp, "Ekonomide Acil Seferberlik Planı" oluşturulması çağrısında bulunduktan sonra gerçek çabalarını örtmek için de, "TÜSİAD hükümet formülleri arayışı içinde değildir. Hükümet formülleri aramak gerektiğini de ima etmiyoruz. Bütün bunlar TÜSİAD'ın işi değildir" diyerek prosedürü kırtarmaya çalışıyor.

Her Genel Kurulu'na, uluslararası ünlü bir şahsiyeti davet etme tavrında olan TÜSİAD, bu kez de, ilginç bir tezatlık oluştururcasına, İtalya'da "Temiz Eller Operasyonu"nu yöneten savcı Antonio di Pietro'yu davet etmişti. Buradaki eli ve yüzü kirlilerin gerçekliğini gizlemek için davet edilen di Pietro, emekçi halkımızın yiğit çocuklarının katili, işkenceci başı Menziri ile de tanıştırdı.

TÜSİAD üyelerinden yolsuzluk ve ahlaksızlıkları ayyuka çıkarmış, bu nedenle kurşunların konuştuğu, devlet, mafya ve patronların içiçe geçtiği skandalın kahramanı Engin Civan ile Halil Bezmen'in üyeliklerinin bile düşürülmediği Genel Kurul'da, "Temiz Eller" oyununun yüzünü açığa çıkaran yine bir TÜSİAD üyesi oluyordu. Geleneksel Divan Başkanı Aydın Bolak, diğerlerinin aksine "temiz eller" anlayışına nasıl baktıklarını açıklıkla söylüyor ve di Pietro'yu "tam bir adli terör mümessili" olarak niteliyordu.

Evet, gerçekte kendilerinin elleri ve yüzleri kirlidir. Medyatik ve kirli uçları törpüleme boyutundaki operasyonların kahramanı di Pietro ile el sıkışmak da emekçi halkları kandırmaya çalışmaktan başka birşey değildir. Zira kirlilik sistem tarafından üretilmektedir. Sistemin kendisi kirlidir ve kirlilik fabrikasıdır. Ve birkaç göstermelik süpürge darbesiyle değil, ezilen çeşitli milliyetlerden halkımızın dağdan düze akacak ve her alanda tepelerine inecek çelik süpürgeleriyle tarih sahnesine atılacaklardır.

İşçisi, memuru, esnafı, öğrencisiyle; kadın-erkek Türk'ü, Kürt'ü, Laz'ı, Çerkez'i, Arap, Ermeni, Rum, Boşnak, Azeri'siyle çeşitli milliyetlerden halkımız çelik süpürgesinin sapını iyi kavrayıp sahneyi süpürmeye hız verdiğinde, işte ancak o zaman, temiz eller operasyonu gerçekten kendi anlamını bulacak ve tarihte yeni, temiz ve insan onuruna yaraşır yeni bir sayfa açılacaktır.

Gazetemizin 43. sayısı iki kez toplandı

Haber Merkezi-Gazetemiz Özgür Gelecek'in 43. sayısı da toplandı. İstanbul 4 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi ve İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nca verilen kararlarla, iki ayrı toplama yapıldı. Toplatmalara gerekçe olarak; 7. sayfadaki "Terelelli Cumhuriyeti", 15. sayfadaki "Devrim ve Komünizm Şehitleri Mücadelelerimiz Yaşıyor", 20. sayfadaki "Yeşermek üzere toprağa düşenler", 10. sayfadaki "Sadrettin Aydın'ın Serbest Brakılması", 12-13. sayfadaki "Gerilla Savaşı ve Yaşam Tarzı Üzerine", 5. sayfadaki "TKP(ML) KÖK: Provokasyonları Boşa Çıkart!" ve 4. sayfadaki "Cephaneliği El mi Konuldu?, Yoksa Anak oyunları ile Ele Geçirilen Malzemelerin Bir Kısmı mı Alındı?" başlıklı yazılar gösterildi.

Adana büromuz yine basıldı

Adana/Özgür Gelecek-18 Ocak 1995 günü Adana Büromuza gelen polisler toplama kararı olduğu gerekçesiyle yayınlarımızı el koydu. Büroda bulunan misafirlerimizin kimlik kontrolleri yapıldı. Polisler daha da pervasızlaşarak gazetemiz için hazırladığımız haberlere el koyarak yırttı. Polislerin yıldırımaya yönelik bu baskıları bizleri yıldıramaz.

Kan dökenler katliamlara karşı çıkamaz

Paris/Özgür Gelecek-24.12.1994 günü gerici faşistler tarafından Çeçenistan ve Bosna'daki katliamlar bahane edilerek, kendi ırkçı politikalarının propagandasını yapabilmek için Paris-Republique meydanında bir miting yapılmak istendi. Çeşitli devrimci-demokrat-sosyalist çevrelerce oluşturulan "Anti Faşist Güçbirliği Komitesi" gerici faşistlerin bu çirkin ikiye bölme politikalarını teşhir etmek için mitingini yapacağı alana giderek, alana gelen insanlarla konuşarak mitinge katılmamaları istendi. Bu konuşmalar sonucu mitinge katılmaya gelenlerin bir kısmı mitinge katılmayarak geri döndüler. Ayrıca, bilinen gerici-faşist çeteleri ise devrimci şiddet uygulanarak dövdüler. Ancak, küçük bir azınlık grup polis ve jandarmanın koruması eşliğinde miting yapıldı. Olayın ardından bir bildiri yayımlayan "Anti Faşist Güçbirliği Komitesi" bundan böyle faşist devlet destekli odakların faaliyetlerine izin vermeyeceklerini belirterek, devamında "İslam ve Türklük adı altında insanların dini ve milli duyguları, düşünceleri ülkücü faşist ideolojilere alet edilmek istenmektedir. Bu iki yüzlü caniler daha dün Maraş, Çorum, Sivas'ta savunmasız halkı hunharca katledenler, eli Kürt halkının kanında olan kirli savaşın mimarları bu canilerdir. "Bugün başka halkı canice ezen ve kan emen bu hanlar Çeçenistan'daki Rus katliamlarına nasıl karşı çıkma yüzüzlüğü gösterebilirler? Bu koca bir yalandır. Çeçenistan'daki ve Bosna'daki katliamları bahane ederek kirli, iğrenç, kanlı yüzlerini kapatma çabaları sonuç vermeyecektir" dediler.

Gazetemize saldırı

Haber Merkezi-MGK'nın aldığı kararlar doğrultusunda devrimci-demokrat insanlar, kurum ve kuruluşlara saldırılar günbegün azgınlaşarak artarken, onurlu bir yaşam için ezilen halkların sesi olan devrimci-sosyalist basın da bu pervasız saldırıların ana hedefi konumuna geldi. Özgür Ülke bombalandı; susturulmadı... MGK bir kez daha toplandı; bu defa Özgür Ülke ve diğer muhalif sesler mutlaka susturulmalıydı. Yöntem... Gece matbalardan nöbet tutulup anında el konulmalıydı. El konuldu, olmadı... Olmuyor... Olamazda... SUSTURAMAZLAR...

Devrimci-sosyalist basına saldırılardan yayınevimiz de nasibini aldı. 16 Ocak günü gece saat 03.00'da Beyoğlu Terörle Mücadele Şubesinden geldiğini söyleyen bir grup sivil polis yayınevi binamıza bir hırsız gibi girerek silahlı bir şekilde saldırdı. Yayınevimiz bünyesinde çıkan Özgür Gelecek Gazetesi, Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik dergileri çalışanlarımızdan yedi kişiyi hiçbir gerekçe göstermeden gözaltına aldılar. Devrimci-Sosyalist Basın Platformu'nun girişimiyle birçok devrimci sosyalist gazete ve dergiler, kendilerine yapılan baskıları kinamak amacıyla İstanbul çapında ortak hazırlanmış bildiri dağıtım kararı almıştı. Bu kampanya çerçevesinde, bildiri dağıtımını esnasında polis, dağıtıcılara saldırarak çeşitli

gazete ve dergi çalışanlarından seçilmiş kişiyi gözaltına aldı. Gazetemiz Özgür Gelecek muhabirlerinden Erhan Doğru da bildiri dağıtımını esnasında Beyoğlu "Terörle Mücadele Timleri"nce gözaltına alındı. Muhabirimizi gözaltına aldıktan sonra gece gazetemizi basan "terörle mücadele ekipleri" çalışanlarımızın avukatlarımızı gelene dek beklemelerini, kapıyı açmayacaklarını söylemelerine rağmen, sinsiçe, bir hırsız gibi pencereden gizlice içeri girerek çalışanlarımızın üzerlerine silahlarını doğrultarak pervasızca saldırıya geçmişlerdir. Polisler hiçbir gerekçe göstermesizin bir kısmı uykudan uyandırılan çalışanlarımızdan Kenan Taş-

kın, Bektaş Toptaş, Murat Deniz, Naime Bozlu, Ali Bozlu, Yıldız Polay ve Deniz Uysal'ı gözaltına aldılar.

Bu arada Ali ve Naime Bozlu'nun evini, çalışanlarımız evde değiken kapıyı kırarak basan polis, evdeki eşyaları dağıtarak "arama" yaptı. Polis, çevreye "hücre evi operasyonu" havasını yaymayı da ihmal etmedi.

Beyoğlu Ekipler Amirliği'ne götürülen çalışanlarımız burada fiziki ve psikolojik işkenceye tabi tutularak savcılığa çıkartılmadan bir gün sonra yanlışlık olduğu gerekçesiyle serbest bırakılmışlardır.

Devrimci-sosyalist basının ortak

çıkartmış olduğu bildirimleri dağıtırken gözaltına alınan muhabirimiz Erhan Doğru işkenceli sorgudan sonra çıkartıldığı mahkemece tutuklanmıştır.

Devrimci-sosyalist basın üzerinde yıllardır uygulanan ancak son aylarda MGK'nın kararlarıyla daha da yoğunlaşan saldırıları geri püskürtmek için tüm devrimci-demokrat-sosyalist kurum, kuruluş ve kişiler dayanışma içerisine girmeli; bu dayanışmayı daha üst boyuta çıkartarak çeşitli ortak eylemlilikler örgütlemelidirler. Bu bilinçle zamanında ve yerinde uygun tavır takınılmalı; aksi takdirde herşeyin kısa sürede kolaylıkla olağanlaştığı kanıksandığı ülkemizde, devrimci-sosyalist basına yönelik saldırılarda kanıksanma durumuyla karşı karşıya gelir. Ve bir süre sonra kan-can pahasına kazanılmış mevziler-değerler yitip gider.

Bu noktada okurlarımıza bir önceki sayıda yaptığımız çağırımı yineleme ihtiyacı duyuyoruz.

Özellikle dağıtım ağını yaratmada, gazetemizin daha geniş kitlelerle buluşmasını yardımcı olmada, çeşitli konularda yazı-haber göndermede okurlarımız büyük bir duyarlılık göstermek zorundadır. Egemenlerin bu faşist saldırıları ancak sizin desteğinizle daha güçlü bir şekilde püskürtülebilir.

Bu noktada tüm okurlara diyoruz ki... HAYDİ GÖREV BAŞINA.

İŞÇİ SINIFI, EMEKÇİLER, İLERİCİ-YURTSEVER-DEVRİMCİ GÜÇLERE VE İNSANIM DIYEN HERKESE: Ortak düşmana karşı birlikte mücadeleyi yükseltelim!

Yaşadığımız süreç; Türkiye ve Kürdistan'da can alıcı gelişmelere tanık olmaktadır. Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme doğrultusunda sürdürüldüğü her savaşım biçimi, faşist TC ve sermaye egemenliği sisteminin en barbar, en kirli ve soykırımcı politika ve yöntemleriyle karşılaşmıştır. Faşizm, sürdürdüğü bu haksız ve kirli savaşla toplumda derin izler bırakmakta ve toplumsal-siyasal alt-üst oluşlara zemin hazırlamaktadır.

Faşist TC'nin Kürt halkına uyguladığı barbarlık hiçbir sınır tanımadan devam etmektedir. Köyler, ormanlar, ekim alanları yakılmakta; köylerini boşaltılmayan köylülere ya zorla köylerini boşaltmakta ya da zorla koruculuk sistemi dayatılmaktadır. Binlerce yurtsever işkenceden geçirilmekte, gözaltında kayıplar, yargısız infazlar ve toplu katliamlar her geçen gün artmaktadır. Bütün bunlara rağmen kürt özgürlük mücadelesi savaşımını yükseltmektedir.

Faşist TC, ordusunun yarısını Kürdistan'a yığmış, ayrıca özel tim ve korucular eliyle özel savaş yöntemleri kullanılarak Kürdistan halkı sindirilmek istenilmektedir. Savaşın boyutları Kürdistan'ı aşarak Türkiye metropollerindeki Kürtlere de yönelmiştir. Şehir merkezlerinde ulusal mücadeleye destek veren tüm unsurlara yönelik saldırılar artmış, her türlü katliam ve soykırım devlet eliyle tüm pervasızlığıyla sürdürülmektedir.

Kürdistan'da yürütülen savaş dolaysız bir şekilde Türkiye'ye yansımaktadır. Kürdistan mücadelesiyle birlikte 70 yıllık "ta-

bu"lara dayalı inkar ve asimilasyoncu politikası iflas etmiştir. Sistem yapısal kriziyle birlikte bütünüyle tıkanma noktasına gelmiş, yığınlar nezdinde teşhir olmuştur. Parlamento başta olmak üzere, yargı sistemi, ordu ve devletin tüm kurumları güvenilirliliğini kaybetmiştir. Savaşın maddi yükü iktisadi alt yapıyı alt-üst etmiş, asker, korucu maaşları ve Türkiye'nin gelirlerinin yarısını tüketen trilyonluk savaş harcamaları kapatılmayan bütçe açıklarına neden olmuştur.

Savaşın ağır ekonomik yükünü emekçi yığınlar çekmekte, sürekli artan askeri vb. harcamalar, cebimizden çalınan paralarla karşılanmaktadır. Aynı şekilde emekçi halk çocukları ne için savaştığını bilmeksizin bu haksız ve kirli savaşta egemenlerin çıkarları için ölmektedir.

Ücretli kölelik sisteminin iktisadi ve siyasal bunalımı artarken, toplumsal muhalefet de artmaktadır. İşçi sınıfı ve kamu çalışanlarının eylemleri her geçen gün siyasallaşırken, toplumun geniş kesimlerindeki muhalefet devleti zorlamaktadır. En küçük bir hak arayışı bastırılmakta, ilerici-yurtsever basın yayın organları toplatılarak, kapılırlar ya da bombalanarak susturulmak istenmektedir. DKÖ'ler, sendikalar ve aydınlar resmi ideolojinin sınırları içinde hapsedilerek aykırı bir sesin çıkması önlenmek istenmektedir. Gözaltında kayıplar, yargısız infazlar ve devlet eliyle örgütlenmiş sivil faşist saldırılar giderek arttırılmaktadır.

1994 yılının bütün baskılara rağmen, ilerici-yurtsever basın yayın organları yitip gitmemiştir. En başta savaşın bütün yükünü

çeken emekçi kesimler olmak üzere DKÖ'ler, sendikalar, aydınlar haksız savaşın sona erdirilmesi için tepkilerini dile getirdiler. Özgür Ülke'nin bombalanması akabinde geniş bir dayanışma sağlanarak saldırı geri çevrildi.

Kürdistan'daki mücadeleye bağlı olarak Avrupa'da kitle eylemleri yaygınlık kazanmış ve çeşitli girişimlerle sorun uluslararası bir boyut kazanmıştır. DEP'in kapatılması ve milletvekillerinin hapse atılması, işkencenin sistematik bir hal alması ve insan hakları ihlalleri TC'yi uluslararası arenada teşhir etmiştir.

Önümüzdeki süreçte savaşın yükü daha da ağırlaşacaktır. Devlet bir taraftan savaşın ekonomik yükünü karşılamak için emekçi halklara daha fazla yükleneyeceği gibi, diğer taraftan gelişebilecek toplumsal muhalefeti şovenist dalgayı güçlendirerek, bunun potasında eritmeye çalışacaktır.

TC'nin yürütmekte olduğu kirli ve haksız savaşta Türkiye'li emekçilerin hiçbir çıkarı yoktur. Aksine maddi ve manevi sonuçları zararı en fazla ezilen, sömürülen halklar çekmektedir. Haksız ve kirli savaşın sonlanması, bitirilmesi talebinin ve halkların kardeşliği bilincinin yığınlar nezdinde açığa çıkartmak ve yükseltmek; bunun eylemini örgütlemek ve mücadelesini vermek gerçek anlamda halkların kader birliğini en sağlam biçimde örecektir. Aynı biçimde işçi sınıfı ve ezilen emekçi kesimlerin kendi siyasal talepleri doğrultusunda devlet karşı ve devrimci-sosyalist mücadelesinin yükseltilmesi de iki halkın bir

araya gelişinin garantisi olacaktır.

Halkların mücadele birliğinin örülmesi ve kardeşlik temelinin güçlendirilmesi iki halkın devrimcilerinin ortak çabasıyla sağlanacaktır. Mücadelenin ve eylemliliklerinin örgütlenmesi bu birlikteliğin kurulmasında en değerli çabalar olacağı kesindir.

Biz Sağmacılar Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar olarak TC'nin Kürdistan'a yönelik olarak yürüttüğü haksız ve kirli savaşa karşı başta Türkiye cephesinde olmak üzere toplumsal muhalefeti yükseltmek, şovenist dalgayı kırmak, Türkiye'li emekçi sınıfların ekonomik, siyasal, sınıfsal talep ve mücadelelerini yükseltmek Kürdistan'da mücadeleleriyle buluşmak, her iki halkın mücadele birliğini sağlamak, faşist TC'nin gerçek yüzünü halklar nezdinde teşhir etmek, "Faili meçhul" cinayetleri, gözaltında kayıpları, sokak katliamlarını, ilerici-sosyalist ve yurtsever basına karşı yürütülen baskıları durdurmak ve büyük bir toplumsal muhalefetle karşı koymak için; gösteri, yürüyüş, panel, protesto, ortak bildiri ve açıklamalar yapmak, sivil faşist hareketler karşısında güç ve eylem birliği örgütlemek, yasal mücadele biçimleri dahil meşru tüm mücadele araçlarına kadar her alanda bütün devrimci güçleri ortak eylemlilikler içinde davranmaya çağırıyoruz.

PKK, KAWA, PRK-RIZGARI, DHP, TKP(ML), MLKP-K, TKP/L HKG, TDP, TKP, DİRENİŞ HAREKETİ DAVASI TUTSAKLARI

Devrim ve komünizm şehitleri anıldı

İstanbul/Özgür Gelecek-Devrim ve komünizm şehitlerini anmak amacıyla 22 Ocak günü TMLGB'nin kurucu önderlerinden Tuncay Çarıkçıoğlu'nun mezarı başında bir tören düzenlendi. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı törenin bitiminde, mezarlıktan çıkarmakta olan kitleye saldıran polis birçok insanın yaralanmasına neden olurken 4 kişiyi de gözaltına aldı.

Topkapı mezarlığında saat 13.00'da yapılan anma törenine devrim ve komünizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun bitiminde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın Partimiz TKP(ML), Önderliğindeki TIKKO-TMLGB!" sloganları yükseldi. Dünya halklarının devrim yolunda verdiği şehitlerin bir kısmının posterlerinin yanı sıra pankartlarla bir çiçek bahçesine dönüştürülen mezarlıkta, YDG imzalı "Enternasyonal Proletarya Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitlerimiz

Toprakta Hasadımız Devrim Olacak, Yeni Demokrat Kadınlar" imzalı "Devrim ve Komünizm Şehitleri Ölümsüzdür" TKP(ML) semt Komitesi imzalı "Tuncay Yoldaş Ölümsüzdür" pankartları açıldı. Lenin, Rosa Lüksemburg, İbrahim Kaypakkaya, Barbara Anna Kistler, Ali Haydar Yıldız ve Tuncay Çarıkçıoğlu'nun posterlerinin taşındığı anmaya Proletarya Partisinin içinde bulunduğu dönemin anlatıldığı ve Ocak ayının neden devrim ve komünizm şehitleri ayı olduğunu anlatan bir açıklamaya devam edildi. Açıklamada "Mücadelenin her dönemi, her alanı, yaşamını devrim uğrunda seve seve vermiş, ismi öne çıkmış ya da isimsiz kahramanlarla doludur. Bu nedenle P.P. devrim ve komünizm şehitlerini tek tek anma yerine Ocak ayı içerisinde yapılacak etkinliklerle ortak anma kararı almıştır. Ocak ayını tercih etmesinin nedeni ise hem uluslararası, hem de ülkemiz özgüldüne birçok devrimci

ve komünistin şehit olmasıdır. Ölüm vardır 'Tay Dağı'ndan yüce, ölüm vardır kuş tüyünden hafif, 'Şehitlerimizin ölümü Tay Dağı'ndan yücedir. Onlar yaşama ölesiye tutkunken, halkın mutluluğu için, onurlu ve insanca yaşam için, emeğin iktidar olması için bilinçle ve inançla ölümü seve seve kucaklıyorlar. Onlar ölümleriyle ölümsüzleştiriyorlar. Onlar ölümleriyle sömürücülerin korkulu rüyası oluyorlar. Onlar ölümleriyle emperyalizmi, faşizmi ve her türlü gericiği hergün biraz daha tarihin mezarlığına gömüyorlar. Ve onlar Partizanca ölümleriyle, özgür geleceğimizi bugünden yaratmanın mihenk taşı oluyorlar." denildi. TC'nin çürümüşlüğüne de anlatıldığı Başkan Gonzalo'nun "Ve Biz Zafer Kazanmaya Mahkumuz" sözleriyle bitirilen açıklamanın ardından tekrar sloganlar-yükseldi.

Parti ve ordu marşlarının yanısıra çeşitli marşların okunmasıyla anma bitirildi. Bu esnada mezarlığın giriş kapısına polis barikat kurmuştu bile. Çıkış kapısını kullanma kararı olan kitle hep birlikte çıkış kapısına yöneldi. Çıkış esnasında polis döverecek üç kişiyi gözaltına alınca orada bulunan insanlar arkadaşlarının serbest bırakılmasını istediler. Bunun üzerine resmi ve sivil polisler insanlara cop ve sopalarla vahşice saldırdı. Saldırı sırasında birçok kişi yaralanırken, dört kişi de gözaltına alındı. Bu arbede yaşanırken "Baskılar Bizi Yıldıramaz!" sloganı atan kitle çevre yolunu bir süre trafiğe kapadı. Yaralananlardan ikisi hastaneye kaldırıldı, Yaralıları hastaneye götürülenler de hastane polisi tarafından bir süre alıkonuldu.

Ertesi gün saldırıya uğrayanlar İHD'de bir basın açıklaması yaparak olayı kinadılar ve gözaltına tutulanların serbest bırakılmasını istediler. Gözaltına alınanlar iki gün tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Devrim ve Komünizm şehitleri, Tuncay Çarıkçıoğlu'nun mezarı başında yoldaşları tarafından coşkuyla anıldı.

TMLGB'den korsan gösteri ve molotoflama

Haber Merkezi- Maraş katliamının 16. yıldönümü nedeniyle TKP(ML) TMLGB tarafından 25 Aralık 1994 günü Güngören'de yaklaşık 40 kişinin katıldığı bir korsan gösteri düzenlendi.

Gösteri, yolun molotof kokteyli ile kesilmesiyle başladı. Daha sonra "Maraş'ın Hesabını Soracağız!", "Köy Yakmaların Hesabını Soracağız!", "Yaşasın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TIKKO, TMLGB!", "Ağa-Patron Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız!" şeklinde slogan atan göstericiler, duvara "Köy Yakmaların Hesabını Sor!" TKP(ML) TMLGB imzalı yazılamalar yaptılar. 18 Ocak günü de parti ve devrim şehitlerini anmak amacıyla Telsiz, Yeşiltepe ve Velifendi mahallelerinde "TIKKO Şehitleri Ölümsüzdür!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın Partimiz TKP(ML), Kızıl Ordumuz TIKKO, Kızıl Gençlik Örgütümüz TMLGB!" TKP(ML) TMLGB imzalı yazılamalar ve pullamalar yapıldı. Ayrıca "Maraş Katliamının Hesabını Soracağız!" ve "Dersim Halkına

Kalkan Elleri Kıracağız!" yazılı, TKP(ML) TMLGB imzalı pankart taşıyan göstericilere çevrede bulunan halk tarafından ilgi gösterildiği görüldü.

MOLOTOFLAMA

TKP(ML)'nin komünist gençlik örgütü TMLGB tarafından parti ve devrim şehitlerini anmak amacıyla bir dizi eylem gerçekleştirildi.

18 Ocak çarşamba günü Yapı Kredi Bankası'nın Umraniye, Elmadağ, Kocamustafapaşa, Göztepe, 4. Levent, Merte ve Yeni Bosna şubeleri; Garanti Bankası'nın Yeni Bosna ve Şirinevler şubeleri; Akbank Ortaköy şubesi; Pamukbank Bahçelievler, Çalışlar, Umraniye şubeleri ve İş Bankası Bostancı şubesi bankamatikleri molotof kokteylleriyle yakıldı. Ayrıca Ziraat Bankası Bağlarbaşı şubesi ait bir para nakil aracı da, TMLGB militanları tarafından benzin dökülerek yakıldı.

Yapı Kredi Bankası Kartal-Rahmanlar şubesine bırakılan bombanın patlaması sonucu, adı geçen banka şubesinde büyük bir maddi

hasar meydana geldiği, Bağlarbaşı'nda da bir oto galerisinin molotoflandırdığı öğrenildi. Yine aynı gün Yeşiltepe Mahallesi Bloklar semtinde yeniden yapılmaya başlanan Ükü Ocağı binasının molotoflandığı öğrenildi.

KORSAN GÖSTERİ

28 Ocak cumartesi günü TKP(ML) TMLGB tarafından "Parti Ve Devrim Şehitleri Haftası" nedeniyle Soğanlı Semt Pazan civarında yaklaşık 40 kişinin katıldığı bir korsan gösteri düzenlendi.

Göstericiler, molotof kokteylleriyle yolu kapatarak gösteriyi başlattılar. Daha sonra ellerinde "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-TKP(ML) TMLGB" yazılı pankartla yürüyüşe geçen göstericiler, "Yaşasın Partimiz TKP(ML), Ordumuz TIKKO, TMLGB" sloganlarıyla gösterilerini sürdürdüler.

Göstericiler ellerindeki pankartı civarda bulunan bir işyerinin duvarına asıp slogan atarak pazarın içine yöneltiler. Burada kuşlamalar yapıldıktan sonra göstericiler dağıldı.

Devrim ve Komünizm Şehitleri Proletarya Partisinin Kızıl Gençlik Örgütü TMLGB tarafından çeşitli eylemliliklerle militan bir ruhla anıldı.

İleri adım

Ozan Can Bakış

Partisiz devrimcilik teraneleri

MLM'ler arınıyor. Arınmak yenilenmektir.

Önce sözkonusu olan P'nin ve devrimin çıkarlarıdır. Yaşamın her alanında böyle düşünmeli ve böyle yaşamalıdır devrimci insan. Özellikle de komünist insan...

Bir devrimci canı istediği zaman devrimci-komünist canı istediği zaman serseri-lümpen olamaz. Ya biri veya öbürü olur. İkisi de birer ama, bir birine tamamen zıt yaşam biçimleridir, ideolojik şekillenmiştir. Bir arada yaşatmaya çalışanların hangi sınıfa mensup olduklarını tartışmaya, anlatmaya gerek yok. Bunu herkes gibi onlar da çok iyi bilirler.

Her davranış, her yaşam biçimi bir ideolojik bütünlüğün küçük bir yansımasıdır. Hiç bir davranış ve düşünüş bundan kopuk değildir. Kopuk olarak da ele alınamaz. İki temel ideolojik şekillenmiş birine aittir. Ya burjuvaziye ya da proletaryaya.. Dolayısıyla her yaşam biçiminin her davranışın bir de üst bir şekillenışı vardır. Yani düşünsel, yani ruhi şekillenme gibi. Bu da politik ve felsefi şekillenmedir. Burjuva yaşam tarzı burjuva düşünüşü, burjuva politik söylemi zorunlu kılar. **Nasıl yaşarsan öyle düşünürsün.** Düşüncelerin, maddi yaşamının tamamen birer ürünüdür. Onların nereden geldiğini arama. Dön ve yaşamına bak!

Önce düşünceler mi oluşur yoksa maddi yaşam sonradan mı gelir? Veya düşünce başka yerde yaşam başka yerde mi demek istiyorsun?! O zaman sen bir idealistsin. Materyalizmden bihaber zavallı bir idealist.

Tüm düşünceler maddenin ve maddi yaşamın bir yansıması, aynı zamanda ürünüdür.

Yazının başından hareket edersek bunları neden yazdığım daha iyi anlaşılacaktır. "Partisiz devrimcilik"! Nereden çıkıyor bu düşünce? Yaşamın kendisinden. Yani sınıf savaşımının içinde olmaktan, yani P'nin örgütsel mekanizmaları içinde olmaktan, buna uygun davranış ve yaşayışa sahip olmaktan. Görünürde P'li, örgütlü ama gerçekte ise bunun tamamen dışında olmak. İşte bu somut yaşayışın maddi yaşam ürünü olan düşünceler, politikalar şekillenen P dışı ve devrimci normlardan uzak yaşayış kendi ruhi şekillenmesine uygun olarak teoriler geliştirmeye çalışır ve zirvalar. Bu tür teorilerin ise sınıf savaşımına hiçbir çözüm sunması mümkün değildir. Zira onlar sınıf savaşımına çözüm olsun diye değil, ilkel burjuva benliğin tatmini için ulu orta, şekilsiz, ruhsuz bir biçimde ortaya atılır. Ki bunların hiç biri de yeni ve kendine özgü değildir. Kendinden önce defalarca tarihin çöplüğüne gömülmüş "usta"ların ucube bir taklidinden ibarettir. Sonuçta ise kader onları aynı çöplükte buluşturmuştur.

Tarihin tanıklığında ve bilimin yol göstericiliğinde kanıtlanmış bu iki karşıtan biri yok oluşa diğeri ise sürekli yenilenmeye gitmiştir. Yine tarih ve bilim tarafından doğrulanmış bir şey daha var ki, o da, sınıf savaşımının her türlü sorununun MLM'nin yol göstericiliğindeki sıcak pratik tarafından çözülmüştür.

Sınıf savaşımının sıcak pratiğinin dışında ve onun canlı aygıtı olan P örgütünün dışında kalınarak ancak birer burjuva olunur, ancak sistemin çirkin bir dişlisi olunur. Başka da bir şey olunmaz.

Ve bugün ülkemizde bu düşüncenin ve yaşamın temsilciliğinin güçlenmesinin objektif koşulları var. Bu koşulları objektif yansıması olarak Proletarya Partisi'nde de bu burjuva akımın yaşam bulmasının koşulları mevcuttur. Bunun yeni oluşmadığının bilincinde olmak gerekir. Zira Mao'nun deyimiyle "nehir bir gecede donmaz" dır.

Gerek Uluslararası Komünist Hareket (UKH) gerekse Türkiye Devrimci Hareketi'nde yaşanan politik, örgütsel, ideolojik problemlerin küçümsenemeyecek boyutlarda olduğunu görmemiz gerekir. P.P'nin sorunlarını tüm bunlardan ayrı ele almamakla beraber özgül sorunların boyutunda da göz ardı etmemek gerekir.

Herşeyden önce P içinde yaşam koşullarının fazlasıyla bulan küçük burjuva yaşam ve davranış, P'yi sekte, yıkıcı, darbeci ve çeşitli entrikalarla ele geçirmeye çalıştı. Bu KP açısından çok ciddi bir olgudur. Diğer taraftan hemen akabinde oluşan, bunalm ortamından yararlanmak isteyen sağ tasfiyeciler gürhunun tahribatına uğradı.

Sağdan ve soldan saldırılara maruz kaldı. Soldan önemli ölçüde arınırken sağın çürümüşlüğünden arınmak birçok nedenden ötürü zamana yayıldı. Burjuva yaşamın şekillendirdiği kişiliklerin ürünü olan bazı unsurlardan, arınmak yararlıdır, doğrudur. Bunu "yeniden bölünme" olarak değerlendirmek doğru değildir. Bu bir hesaplaşma, arınma ve yenilenme sürecidir. Tüm bunların bu süreçte olması çok doğaldır.

"P. öyle bir özgürlük ki, eğer üyeler arasında P'ye karşı düşmanca düşünceleri yayanları temizlemezse, kaçınılmaz bir şekilde, önce ideolojik bakımdan sonra maddi olarak çözümlenir mahkumdur. Buna karşılık P. görüşümüze uyan nedir, karşı olan nedir, bunu belirtmek için P. programı vardır, P. taktik kararları ve tüzükleri vardır." (Lenin)

Sakin olun baylar! Siz burjuvalaşmakta, biz de P. içinde sizin barınma koşullarınızı ortadan kaldırıp, P. dışına yani sizin özlem duyduğunuz burjuva çöplüğüne atmakta özgürüz. Bunu kimse engelleyemez.

Böyle "bölünme"ler iyidir. MLM'leri, zayıflatmaz. Aksine güçlendirir. Kontrollü, bilinçli arınmalara her zaman ihtiyaç vardır. Varsın aynı düşkün kişilikler hariçten gazel okumaya devam etsinler. Önemli olan bizim yolumuzda yürümemizdir. Yirmi küsur yıldır okuyanlara üç-beş kişinin daha katılması bir şeyi değiştirmez...

Soldan ve sağdan gidenler aynı noktada buluşuyor. Sağ tasfiyeciler, burjuva çürüyecek, sol tasfiyeciler uçurumda parçalanacak. Sonuç aynı.

DERİ-İŞ TUZLA ŞUBE BAŞKANI MUSA SELVİ:

“Deri işçilerinin kazanımı; sınıfın kazanımı olacaktır”

Kartal/Özgür Gelecek- Deri iş kolundaki mücadele sürecini, en azından, Kazlıçeşme'den Tuzla'ya geçiş sürecini kısaca anlatabilir misiniz?

Musa Selvi: Maden iş kolundan sonra en ağır iş kolu deri iş koludur. Dolayısıyla, mücadele daha sert olmak zorunda. Şu anda Türkiye'nin bir çok bölgesinde (Çorlu, Bursa, Uşak vb.) deri fabrikaları var. Buralarda çalışan işçiler örgütsüz, sendikası ve çoğu sigortasız.

Bizim sendikal mücadelemiz Kazlıçeşme'de büyük bir başarı kazandı ve hemen hemen tüm işyerleri örgütlenmişti. Bu örgütlenmeler, yoğun mücadeleler, zorluklar sonucu sağlanmıştı. Ancak, deri fabrikalarının Tuzla'ya kaydırılacağı durumu ortaya çıkınca deri patronlarına gün doğdu. Sendika “belasından” kurtulacağını sandılar. Bizim yoğun mücadelemiz sonucu deri patronları, işçilerin aynı haklarının Tuzla'ya kaydırılacağı noktasında anlaşma yapmak zorunda kaldılar. Ancak, deri patronları anlaşmalara ve verdikleri sözlerde durmadılar.

Kazlıçeşme deri fabrikaları bir bütün olarak 1992 Nisan'ında tasfiye olundu. Deri patronları, daha önce Kazlıçeşme'de çalışmış hiçbir işçiyi Tuzla'da işe almayarak, diğer yandan, sendikadan habersiz, yoksul köylüleri işe alarak sendikal örgütlenmeyi engellemeye çalıştı. Ancak, burada da tutarlı politika ve yoğun mücadele sonucu bir kaç işyerini örgütlemeyi başardık ve buralarda uzun süreli direnişler başlattık. İlk direnişimiz Servet Deri'de 210 gün sürdü. Haklar kazanılmıştı. Artık diğer işyerlerindeki işçilerde bu pratikten örnek olarak sendikal örgütlenmemiz içeresine girdiler. Deri patronlarının yoğun saldırılarına rağmen Tuzla Organize Deri Sanayii'nde sıfırdan başlanarak 1500'ü aşkın üye kazandık.

Ö.G: Gördüğümüz kadarıyla, işçilerde, hem birbirlerine karşı, hem de sendikaya karşı ilk başlarda yoğun güvensizlikler yaşanmış. Neden?

M.S: Birincisi, sınıf bilincini kavramasından dolayı.

İkincisi, işverenlerin uyguladığı böl-parçala-yönet politikalarından dolayı.

Üçüncü olarak, işçilerin daha önce çeşitli iş kollarında, çeşitli sendikalar tarafından sahiplenilmemesinden dolayı, sendikaların işverenle uzlaştığını, öncü işçilerin sendika tarafından çıkarılmaya tanık oluyorlar. Bu da sendikaya karşı güvensizliği doğurmakta.

Türkiye'de sendikalara baktığımızda genel olarak hakim olan anlayış, işçi çıkarlarını korumuyor. Ayrıca, yapılacak olan grev ve direniş kararları tabandan kopuk bir şekilde, işçilere danışmadan, tepeden alınıyor. Bu da güvensizliğin daha da artmasına sebep oluyor.

Bu güvensizliği aşmanın yolu, işçi sınıfının çıkarlarını kararlı bir şekilde koruyup, kollamaktan, direnişlerin içerisinde yer almaktan, eylem kararlarının alınmasına işçiyi ortak etmek, onlara danışmak, düşüncelerini almaktan geçiyor. Bugün Tuzla Deri Sanayii'nde direnişlerin bu kadar uzun sürmesinin nedeni budur. Ayrıca, sendikaların tabanından, işçi sınıfından kopmaması için denetlenmesi gerekir; işçiler denetleyebildiği senikaya güvenir.

Ö.G: Tuzla'da kaç yıldır faaliyet yürütüyorsunuz, ne kadar işçi var, ne kadarı örgütlü?

M.S: Şimdi şöyle, 1992 Nisan ayında buradaki kadromuzu oluşturduk ve faaliyete başladık. İlk etapta sendikaya üye yapabilmek için sigortalı işçi aradık, hemen hemen yoktu. Öncelikle işçilerin sigortalı olması gerekiyordu.

Ayrıca, işçilerin birbirlerine ve sendikaya güven olayını yaratmaya çalıştık. Birde, diğer bürokratik sendikalar gibi sabah saat 9.00-10.00, akşam saat 5.00-6.00 değil, bizzat biz sendika yönetimindeki arkadaşlar birer işçi gibi geceli-gündüzlü çalıştık. Sonuçta, 100 işyerinin faaliyette olduğu Organize Deri Sanayii'nde 80'nini örgütlemeyi başardık. Kalan 20 işyerinde ise sendikal çalışmalarımız devam ediyor. Amacımız burda örgütsüz hiçbir işyerinin kalmaması. 1500'ü aşkın üyemiz var.

Ö.G: Genel olarak işkolundaki genel olarak sorunlarınıza kısaca değinebilir misiniz?

M.S: Birincisi; işkolumuz sağlık açısından maden ocaklarından sonra en ağır şartlara sahip iş kolundan biridir. Yani, çok sağlıksız bir işkolu. Buna karşın, hiçbir tedbir alınmamakta. Belli aralıklarla sağlık taraması yapılması gerekirken bu yapılmamakta.

İkincisi; Tuzla'nın dışında hemen hemen hiçbir deri işletmelerinde, örgütlülük yoktur. Böyle olunca, Tuzla'daki deri patronları sendikal örgütlenmeyi engellemeye bilmek için fabrikasını kapatıyor; örgütlenmenin olamayacağı başka bir yere taşıyor. Eğer oralarda sendikal örgütlenme gerçekleştirilmiş olursa bizim burda işimiz daha kolay olacaktı.

Üçüncüsü; her direnişe geçtiğimizde jandarmayı, polisi karşıyoruz. Joplanmalarla, dipçik darbeleriyle, gözaltı ve cezaevine konmalarla bugüne geldik.

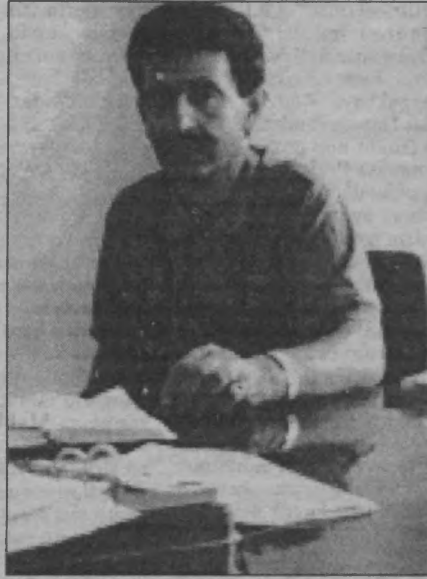
Ö.G: Özelleştirme, özellikle de Tuzla Deri Sanayii'nde yaşanan taşeronlaştırma hakkında ne düşünüyorsunuz, ne gibi önlemler almayı planlıyorsunuz?

M.S: Şimdi buradaki sendikalaşma süreci içerisinde deri patronları, sendikal örgütlenmeyi işlevsiz kılabilmek için taşeronlaştırmaya hayata geçirmeye çalıştı. Ayrıca, devlet tüm burjuva basın ve medya kuruluşlarını arkasına alarak özelleştirmeyi her derde devaymış gibi göstermeye çalıştı. O dönem Türk-İş başkanlar kurulu toplantısında özelleştirmeye karşı alınacak tavır noktasında ortak bir karar dahi çıkmadı. Bakıyorsunuz, Türk-İş'in başındaki yöneticiler devletle dirsek teması içerisinde. Hatta kimi sendika yöneticileri “biz zaten özel kuruluş içerisindeyiz. Özelleştirme hem bizi ilgilendirmez hem de ülkenin sağlığı için destekliyoruz” diyorlardı. Biz ise şunu savunmuştu; “bizide bağlar. Çünkü sınıfın çıkarları ortaktır. Bu nedenle bu yasa karşı ortak mücadele sürdürmeliyiz” dedik. Nitekim, 5 Nisan paketine çeşitli eylemliklerimizle cevap vermeye çalıştık. Ancak, özelleştirmeye yayılan sendikalar gereken tavri gösteremediler.

Ö.G: Türkiye'de işçi sınıfına ve kamu emekçilerinin en ufak eylemlerine dahi çok yoğun saldırıların olduğu bir gerçek. Tuzla deri işçilerine ve sendikaya yönelik saldırılar daha üst boyutta. Bunun nedeni nedir, sizce?

M.S: Birincisi; sermaye sömürsünü sürdürübilmesini sağlamak için çeşitli metodlarla yükselen mücadeleyi kırmaya çalışıyor. Bu sadece Deri-İş'te değil, Tuzla'da deri işçilerine ve sendikasına karşı saldırıların yoğunlaşmasının nedeni; sınıf sendikal anlayışını benimsediğimizden, uzlaşmacı anlayışa karşı mücadeleyi esas aldığımızdan dolayı, saldırılar karşısında teslimiyeti değil direnmeyi esas aldığımızdan.

İkincisi; Baskıların yoğunlaşmasının nedeni burada yükselen mücadelemizi kırmak, mümkün olduğunca sermaye düzeninin sürmesini sağlamak. Elbetteki işçi sınıfı var olan baskıları mücadele içerisinde kırarken, boşa çıkarırken, egemenler de yeni yöntemlerini devreye alarak saldırıyor. Biz de yeni yöntemler geliştireceğiz.

Musa Selvi diğer işçi sendikalarını kast ederek, kendi direnişlerinin desteklenmesini, çünkü deri işçilerinin kazanımının, tüm işçi sınıfının kazanımı olacağını söylüyor.

Ö.G: Tüm bu saldırılara karşı verilen mücadele ne düzeyde?

M.S: Tabii verilen mücadelenin yeterli olduğunu söylemek mümkün değil. Ancak, şu bir gerçektir ki, sen mücadeleyi yükselttikçe egemen sınıflar geri adım atmak zorunda kalıyor. Mücadelenin seyri düştüğünde ise, saldırılar artmaya başlıyor. Saldırı sadece bize veya memurlara değil, tüm emekçi sınıfların birlikteliği yakalandığı taktirde sömürüye ve zulme karşı başarı sağlanabilir. Bugün bu birliktelik yakalanabilmiş değil. Hakim sınıflar örgütlü olmalarından dolayı tüm çıkarlarını yasalatıyor. Bizim ne yapmamız gerekiyor? İlk önce sınıfın birliğini yakalayarak, suskunluğu kırmamız gerekiyor. Günlük birlik politikalar üretmekten vazgeçmeliyiz. 5 Nisan kararları hayata geçirildiğinde Türk-İş yönetimi, tüm Türkiye'de üretimi durduracağını söyledi. Ama samimi davranmadı. Eğer, bu kararı hayata geçirebilmiş olsa, diğer emekçilerle birlikte hareket edilmiş olursa, bu saldırıların geri püskürtülmemesi için hiç bir neden yok. Biz o dönemlerde bu tür saldırıların püskürtmenin yolu alanlara çıkmakla olacağını söyledik. Ama yukarıdaki bürokrat sendika ağaları bırakın alanlara çıkmayı, işçileri eyleme bile çıkartmadılar.

Ö.G: İşçilerle görüşmemizde sendikaya karşı, size karşı yoğun güven olduğunu gördük.

M.S: Biz bir eylem kararı aldığımızda, işçilere danışarak, onları karara ortak ederek alıyoruz. Onlara, ayrıca, hak almanın zorluğunda anlatıyoruz. Onlara hak alabilmek için uzun direnişler verilmesini, buna hazır olunmasını anlatıyoruz. Ve onlarla birlikte direnişlerin içerisinde yer alıyoruz.

Sonuçta, uzun direnişler sonucu gaspedilen haklar kazanılıyor; işten atılan işçi kardeşlerimiz işlerine geri dönüyor. İşçi bunu görüyor. Diğer işkollarına, sendikalara bakıyor; işbirliği, bürokrat sendika ağaları kimi devrimci-demokrat öncü işçileri tasfiye ettiğini görüyor. Ve bizimle karşılaştırıyor. Söylediğiniz güven böyle sağlandı.

Bunların dışında, işçilere sınıf bilinci verme noktasında sağlıklı bir eğitim çalışması vasıfı ile yürütülmüş değil. Su anda buradaki işçilerin çoğunda parti üyesi olanlar da var. Bizimle birlikte çalışıyorlar. Tabii bununla ilgili de çalışıyoruz. Tabii bununla ilgili de çalışıyoruz. Tabii bununla ilgili de çalışıyoruz.

yanında işçi sınıfının sorunlarını içeren çeşitli paneller-seminerler de çeşitli dönemlerde veriyoruz.

Ö.G: 20 Temmuz'da Türk-İş almış olduğu bir kararla alanlara çıkacaktı. Çıkıldı, ancak, alanlarda işçiden çok kamu emekçileri vardı. 20 Aralık eylemliliği ise kamu emekçilerinin eylemliliği. Türk-İş, Hak-İş, DISK bu eylemliliği destekliyeceğini söylemesine rağmen, pratikte esas olarak bu yaşanmadı. Sizin bu her iki eylemlilikteki tavrınız ne düzeydeydi?

M.S: Deminde söyledim; bu sendikalar samimi değil, saldırıları boşa çıkartma noktasında üzerlerine düşeni yapmadılar. Alınan kararlarda egemenlerin işçi sınıfına ve tüm emekçi sınıflara yönelik saldırıların üretimi durdurup alanlara çıkarak geri püskürtmekti. Türk-İş, Hak-İş ve DISK'in gerçekte samimi olmaması yüzünden gerek 20 Temmuz'da gerekse 20 Aralık'ta istenilen tavır konulamadı. Hatta bunu hayata geçirmeye çalışan çeşitli sendikalar-şubeler engellendi. İşçileri alan çıkartmadılar. Bu konuda ne yapmalıyız; egemenlerin saldırılarını nasıl püskürtürebiliriz? Özgür Gelecek gazetesi vasıtasıyla diyoruz ki; Tuzla deri işçilerinin ve sendikasının pratiği, deneyimi örnek alınmalı ve öbür alanlara taşınmasıyla başarı sağlanabilir.

Biz Deri İş Sendikası ve işçileri olarak gerek 20 Temmuz, gerekse 20 Aralık eylemliliklerinde 2 saatlik üretimi durdurup yürüyüş yaparak sınıf dayanışmasına katkıda bulunmaya çalıştık.

Ö.G: Tuzla Deri işçilerinin-sendikasının, diğer işçi ve memur eylemliliklerine destek sunduğu bir gerçek, sizde söylüyorsunuz. Peki, diğer sendikaların, bölge halkının sizin-deri işçilerinin sorunlarına desteği ne düzeyde?

M.S: En büyük sıkıntımız o. Biz işçilerle yaptığımız konuşmalarda, sınıf dayanışmasından, işçi sınıfının birlikte mücadelesinden bahsediyoruz. Böyle olması gerekir. Ancak, bunu göremediğimiz için, işçiler bize “sınıf sınıf diyorsunuz, hani sınıf dostlarımız ne redeler” diyorlar haklı olarak. Yani dayanışma çok zayıf. Burdaki deri işçileri diğer sınıf kardeşlerine destek sunuyorsa, diğer sınıf kardeşlerimizde, deri işçilerine destek sunmalıdır. Buradaki deri işçilerinin kazanımı, sadece deri işçilerinin kazanımı olmayacak... sınıfın kazanımı olacak. Bunun bilince çıkartılması lazım.

Ö.G: Yaşanılan siyasal ve ekonomik krizin faturası, emekçilere çıkartılmaya çalışılıyor. Bu saldırıları nasıl bir sendikal anlayışla karşılamayı düşünüyorsunuz?

M.S: Şu anda Türkiye'de sınıfın taleplerini hayata geçirmek, sınıf mücadelesini ileri götürmek, ekonomik, demokratik ve siyasal taleplerle bütünleştirme diye bir anlayıştan bahsetmek genel anlamda çok zor. Uzlaşmacı mantık söz konusu. Bizimde bu uzlaşmacı mantık ve anlayışı teşhir etmemiz ve sınıf sendikal anlayış hükümlerini burdaki arkadaşlarımıza anlatmaya çalışıyoruz. Biz kendi pratiğimizde sınıf sendikal anlayışı sürdürdüğümüzden dolayı bu kazanımları elde etmiş olduk. Yani, başarı sağlayabilmek için, sınıfla bütünleşebilmek, sınıfın taleplerini baz alarak hareket etmek gerekir.

Bizimle, Deri işçilerinin sorunlarına duyarlılık göstermenizden ve bu röportajdan dolayı size, Özgür Gelecek'e teşekkür ederiz, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

Ö.G: Bu röportaj için bize zaman ayırdığınız için biz teşekkür ederiz.

Partizanalardan direnişteki işçilere ziyaret

Kilit vur makinalara
Sen durunca hayat durur
Kan emiciler kudurur

Kartal/ Özgür Gelecek- Tuzla Organize Deri Sanayii'nde bulunan Cihangir Deri Fabrikası'nda 3 Aralık'tan bu yana devam eden direnişe ve 13 Ocak günü Pendik Belediyesi'nden atılan 215 işçinin işgalle başlayan direnişine Partizan, Özgür Gelecek, Yeni Demokrat Gençlik okulları ve çalışanlarının ariksiz destek ve ziyaretleri sürüyor.

6 Ocak günü Özgür Gelecek çalışanları, işçilerle bütünleştiği bir gece geçirdi. İşçiler proletarya ve ezilen halkların sesi olan gazetemin çalışanlarını tanıdıkça çok mutlu olmuş, dostlarından ayrılrken tekrar görüşmek üzere daha bir sıkı sanılmışlardı. Dostlarını tanıyan işçileri okullarımızda yalnız bırakmadı. 7 Ocak günü "Yaşasın Tuzla İşçilerinin Örgütlü Mücadelesi" yazılı YDG pankartını taşıyan, Ümraniye, Gülsuyu, 1 Mayıs mahallelerinde oturan yaklaşık 100 Partizan, Özgür Gelecek ve YDG okuru işçilerle kucaklaştı. Burada çekilen halaylar, söylenen türküler ve okunan şiirler, işçilerin gözlerindeki parıltıyı daha bir canlandırdı. Yüreklere kişin ayazında dayanışmanın, sınıf kardeşliğinin sıcaklığıyla ısındı.

"YAKMIŞ OLDUĞUNUZ ATESİN BİR PARÇASINI ÇALMAYA GELDİK"

14 Ocak günü Partizan Kamu Emekçileri ve Partizan Belediye işçileri, Tuzla ve Pendik Belediye- si'ndeki direnişçileri ziyaret etti.

Ziyarete Tuzla Deri İş Sendikası Genel Başkanı Musa Selvi de deri işçilerinin mücadele tarihine değindikten sonra deri işçilerine gerekli desteğini vermesini istedi. Musa Selvi'nin konuşmasından sonra bir Partizan Kamu Emekçisi de "Deri işçisinin Türkiye mücadelesinde farklı bir yeri vardır. Geçmişten bugüne sendikal ve demokratik haklarını kazanmak, ilerletmek için mücadeleciler bir geleneği var. Kamu emekçilerinin sizden aldığı mesajı, her yerde tutuşturmak gibi bir derdi olmalı," dedi. Bu arada "Yaşasın Tuzla İşçilerinin Direnişi" yazılı pankart açıldı. "Eğer sensen herşeyi yaratan, üreten ; o zaman sen olmalısın yöneten" başlıklı Partizan Özel Sayısı da yaygın bir şekilde dağıtıldı. Partizan emekçilerinin ziyareti yaklaşık 2 saat sürdü. Burada da halaylar çekildi, türküler söylendi. Daha sonra 50 kişilik kitle, Pendik'teki işçilere maddi ve manevi destek vermek için otobüslere binerek, Pendik'e doğru yol aldı.

"YILGINLIK YOK, DİRENİŞ VAR"

21 Ocak günü ise Partizan, Özgür Gelecek, YDG çalışanları ve çoğunluğu Ümraniye, Gülsuyu, 1 Mayıs, Kartal, Esenkent'ten yaklaşık 150 kişilik okurumuz Tuzla'da

Direnişleriyle Türkiye işçi sınıfına güzel bir deneyim sunan Tuzla Deri işçileri, ziyarete gelen Partizanların coşkusuyla kucaklaştı.

ki işçilerin direnişini selamlamak için Tuzla Organize Deri Sanayii'nde buluştu. Direniş cadırlarına 1 km kala, kitle pankartlarını, dövizlerini açtı. Biz de gazetemiz adına açtığımız pankartla işçilerin yanında olduğumuzu ve kavgalarının, kavgamız olduğunu bir kez daha vurguladık. Kitle düzenli bir kortej oluşturarak "Partizan", "Direnen Deri İşçisinin Yanındayız- Özgür Gelecek", "Yaşasın Deri İşçilerinin Direnişi- Partizan İşçileri", "Üreten Biz Yöneten de Biz Olacağız- Partizan Deri İşçileri" yazan pankartları ve "Gelecek Ellerimizdedir", "Birlik, Mücadele, Zafer", "Yaşasın Tuzla Direnişimiz", "Üreten Biz Yöneten de Biz Olacağız", "Yılginlık Yok, Direniş Var", "Kahrolsun Patron- Ağa Devleti", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" dövizleri taşıdı. Daha sonra Cihangir Deri Fabrikası önünde kurulu direniş çadırlarına doğru ilerlenmeye başlandı. Yürüyüş boyunca "Gelecek Ellerimizdedir!", "Birlik- Mücadele- Zafer!", "Kahrolsun Patron- Ağa Devleti!", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!", "Yaşasın Demokratik Halk İktidarı!", "Cihangir İşçisi Yalnız Değildir!", "Yaşasın Tuzla Direnişimiz!" sloganları atıldı.

Direniş çadırlarına yaklaşıldığında, direnen Cihangir işçisi, kitleyi sloganlarla karşıladı. Sloganlar atarak gelen kitleyi, işçiler daha büyük bir coşkuyla karşıladı.

Hep birlikte halaylar çekildi, marşlar ve türküler söylendi. Bu sınırsız karışılardan sonra konuşmalara geçildi. Yapılan konuşmalarda nerde eylem varsa deri işçisinin alanda olduğu, Tuzla'da verilen mücadelenin Türkiye proletaryasına örnek olduğu belirtildi.

Burada da bir konuşma yapan Musa Selvi'den sonra Partizan Kamu Emekçileri de bir konuşma yaptı. Konuşmalarında Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik krize değinen konuşmacı sunları söyledi: "Altınçağ mücadelesinde birer köşe taşı olan, burada

yürütmüş olduğunuz kavganızı selamlıyoruz. Sizin yakmış olduğunuz bu ateşi çalmaya geldik. Çünkü, çaldığımız bu ateşi sınıf mücadelesinin her alanına götürmeye geldik. Oralarından, kırsal kesimden tutuşan bozkırlara götürmeye geldik. Siyasal iktidara yürüyen mücadelenin bir parçası olarak her zaman yanınızdayız" dedi.

İstanbul Tüm Maliye-Sen Anadolu yakası adına yapılan konuşmada ise "Onurlu direnişinizi desteklemek için buradayız. Buradaki mücadeleyi dost da düşman da biliyor. Deri işçilerinin sendikaya yönelik ekonomik, demokratik taleplerini kazanmaya yönelik vermiş olduğu olumlu mücadeleyi sonuna kadar destekliyoruz" denildi.

Gazetemiz adına yapılan konuşmada ise "Buradaki mücadele üç kuruşa beş kuruş daha ekleyeyim derdi değildir. Buradaki mücadele sınıflar arası mücadeledir. Ezenle- ezilen arasındaki mücadeledir. Ekonomik taleplerle yola çıkılarak bunu proleter bilinçle donatmalı, sınıfa kazandırmalıyız. Unutmamalı ki hak verilmeyen, alınır. Sizler de burada hakkınızı üretimden gelen gücünüzü kullanarak, kazanacaksınız. Biz kazanacağız. Bizler proletaryanın ve emekçi halkların sesi olarak hepimiz yanınızdayız. Omuz omuzayız. Daha güçlü olarak geleceğin ellerimizde olduğu şiarını haykırmalı ve yükseltmeliyiz" dedi.

3 Aralık'tan beri devam eden Tuzla Organize Deri Sanayii direniş Deri işçilerinin geleneksel direniş ruhuna uygun devam ediyor. Yıllardan beri direnişçileri her eyleminde yalnız bırakmayan ve onlarla omuz omuza direniş destekleyenler bu sefer de onları yalnız bırakmadı. Tuzla deri işçileri Şarkteks, Erşen, Tarancılar, Ayaz, İnan Deri direnişlerini unutmamalıdır. Deri işçileri bu haklı mücadelelerinin Türkiye proletaryası için örnek olduğunun bilincine tavizsiz ve kavgacı bir şekilde sürdürmelidir.

Elbistan halkı zehirleniyor

Elbistan/Özgür Gelecek- Elbistan ilçesi kış aylarında hava kirliliğinin en yoğun olduğu bölgelerden biri olmaya devam ediyor. Elbistan halkı esas olarak köylü, esnaf, işçi yani yoksul, dar geliri olan insanlardan oluşuyor. Bunun yanında odun ve kömür fiyatları da çok pahalı. Bu nedenle Elbistan halkı alım gücünün az olmasından dolayı TKİ'nin çıkarmış olduğu düşük kalorili, kökürt oranı yüksek olan Linyit kömürünü kullanmakta. Ayrıca, Afsin- Elbistan Termik Santrali de düşük kalorili linyit kullanmakta; kullandığı kömürün külünü hava kararınca santralin bacasından havaya bırakmakta ve bu pislik

Elbistan, Afsin, Nurhak, Ekinözü ilçeleri ve köyleri üzerine bir karabulut gibi çökmekte.

Tüm bu nedenlerden dolayı bu bölgelere yağın yağmur asit yağmuru olarak ürünlerin ve insanların üzerine yağmakta, insanlar oksijen yerine kökürtdioksit solumaktadırlar.

Her konuda duyarlı olduğunu söyleyen Atom Enerjisi Kurumu yörede radyasyon ölçümü yapmadığı gibi, Uğur Dündar'ın bu konuyla ilgili TV'de bir program yapmasına rağmen, bu bölgede bulunmamıştır. İl Sağlık Bakanlığı'nda belli bir duyarlılık gösteren Çoğulhan Kasabası Belediyesi, santral tarafından kendisine belli bir sus

payı verilmesi sonucu, duyarlılığını yitirdi, sustu.

Yöre insanının santrale işkapağı olarak bakması nedeniyle tüm bunlara sessiz kalması ve yöneticilerin aymazlığı sayesinde insanlar ölüme terk edilmiştir.

TKİ Afsin-Elbistan Linyit işçileri, hem çıkardıkları Linyit'in tozlu olması hem de santralin yöre üzerine kökürt dioksit bırakması sonucu nefes alamaz duruma gelmiştir. Bu nedenle, işçilerin bu bölgeye ve işçilerin bu bölgeye uyarıyoruz! İnsanları zehirlenmekten vazgeçin!" diyorlar.

Özgürce

Bulut Çiçek

ÇBS

Oniki Eylül öncesi parmakla gösterilecek kadar azdılar. Devrimci durum yükseliyor, kitleler düzenle ve uzantısı sivil faşistlerle hesaplaşma yürütüyordu. "En kötü örgütlülük örgütsüzlükten iyidir" anlayışı, daha devrimciliğe yeni adım atan insanın ilk kavradığı / savunduğu anlayıştı. Genç ve dinamik ruhlu olanlar değil, yorgunların sığnağıydı ÇBS! Ve devrim coşkusu içinde yorgunlar, yalınlar azdı.

Yılginlığa kapılan, pratik mücadelenin zorluklarından ve görevlerinden yorgun düşen bu insanlar teoriyi dans ettirmeye çalışıyorlardı. Ama etkisiz ve azdılar. Devrimci gençler ve kitleler tarafından Çizgisi Belirsiz Sosyalistler diye alaya alınırlandı. Ve ÇBS markasıyla piyasaya sürülen boyalar gibi bunlar da çeşitli renklerdeydiler.

12 Eylül Askeri Faşizmi ÇBS'leri çoğalttı. Çizgiye güvensizlik adı altında kendine güvensizlikler, halka, proletaryaya ve devrime inancsızlıklar gizlenmeye çalışıldı. Sözde, yine sosyalistler ve devrim istiyorlardı. Ama tartışılacak çok şey vardı. Bazılarınca herşey tartışılmaydı ; Marksizm - Leninizm de !..

Sonrasında cezaevi tartışmaları, Kuruçeşme tartışmaları, Tartışma Yazıları tartışmaları, legal parti tartışmaları vb. vb. iyice yaygınlaştı. Çizgi tasfiyeciliği ile örgüt tasfiyeciliği kol kola girdi. Sac'ın üçüncü ayağını da mültecilik oluştururca çember tamamlandı.

Çok yönlü tasfiyecilikle yüz yüze kalan devrimci hareketler bu saldırıları püskürtebildikleri oranda güçlendiler ; sınıf mücadelesi arenasında yürüyebildiler. Çizgisi Belirsiz Sosyalistler ise, bir yandan darma duman olurken, aynı zamanda ülke koşulları ve yenilgi psikolojisi içerisinde olanlarca güclendirildi. Çizgisizlik, sınıf mücadelesi dışında araştırmacılık güzergahı adeta dolup boşalan bir otobüs durağına döndü. Renk renk, ton ton ayrımlarla durağa gelenler ve inancsızlık - yılginlık noktasında rahatlayanlar tarihin otobüsüne binerek minder dışına taşındılar. Çok azı, onura geri dönerek terketti durağı.

Duraktaki kimileri şimdi düzen içinde belli yerler kaptı. Kapitalist işletmelerde mevkiiler elde etti. Egemen sınıflar medyaları aracılığıyla ve el altından desteklerle ihaneti şirin göstermeye çalıştılar. Kimileri görevlerini abilik yapmak olarak çizdiler genç kuşaklara. Uslu olmaya davet ettiler. Tehlikelerden korudular (!)

Kimlerin hala kütüphane köşelerinde umutsuzca kitaplara gömüldüğünü, kimlerin meyhanelerde kahretme seanslarını sürdürdüğünü bilmiyoruz.

Ama bazıları var ki, bunlar kaçışın teorisini oluşturmaya yeltendiler ve bu yazıda bizi ilgilendiren de bunlardır. Zira oportünizmin en tehlikelisi de budur. Sözde sosyalist idirler. Çizgileri yoktur. Olmayan çizgilerinde mücadele yürüten örgütleri de yoktur ve zaten olamaz da !..Ve zaten onların böyle bir amaçları da yoktur.

Disiplin sıkıcıdır, gelişmelerine engeldir (!) Aklına geleni söylemeli, aklına estiği yerde tartışmalıdır. Pratik mi, hele dur, bir teoriyi çözsün (!) Örgüt mü, hele dur, tartışılacak tüm güçlerle bir tartışılın, sonra ortak bir program çıkarılın(!) Sonra mı ? Ne sonrası ?

Sonrası malum !

Gerek dünya devrimci hareketlerinde, gerek ülkemiz devrimci hareketlerinde ve proletarya partisinde benzeri örnekler zaman zaman yaşandı. Sonrası düzen içi devrimcilik, bireysel kurtuluş, bireysel olarak düzene eklenilecek bir yer arama ve sıradan yaşam, vb... (Doğu Perinçek'in Aydınlık'taki yazısına ve davetine, ve yeni kaçkınların belirsizlik çizgisinde tüm solcularla birleşme vb.vb. söylemlerine bakılırsa, bazılarının D. Perinçek'in kapisına düşeceği düşünülebilir. Normaldir de !! Her tencerenin kendisine uygun kapağı da vardır.)

Bu tür anlayışların ortak özelliği ; çoğu, kavgadan kaçmanın yollarını döşediğini bile bile, buna siyasi bir kılıf hazırlamak olmuştur. Her örnek, tarihteki öncelleri gibi birbirini yinelemiştir. Aynı anlayış ve hareket tarzı doğal olarak aynı sonuçlara varmıştır. Kaçışın teorisi kaçışla noktalanmıştır. O nedenle, felsefeci edalarla birilerinin "yenilenmek mi, yinelemek mi ?" edebiyatıyla ahkam kesmesinin ciddiyeti yoktur. Bu yolun başında dahi, rahatlıkla, yine bir kaçışın olduğunu, tarihin yinelendiğini görebiliriz. Ve MLM'lere ancak, tarihin otobüsüne binenlere güle güle demek bırakılır !

Ve böylesi bir ortamda, sosyalizm tartışmalarında ; sosyalizmde proletaryanın, burjuvaların da parti kurmasına izin vermesi ve seçimlerde iktidarı kaybedecek kadar demokrat (!) olması gerektiği vaazı, gökkubbede yinelenen bir oportünist vaaz olarak kahr !

Ve Lenin'den yanıtını alır : "Ancak sınıf mücadelesini kabul edenler, henüz Marksist değildirler..Ancak sınıf mücadelesini kabul etmeyi proletarya diktatörlüğünü kabul etmeye vardır bir kimse Marksisttir. Marksist ile sıradan köçük (aynı zamanda büyük) burjuva arasındaki en derin ayrımı oluşturan şey budur. Marksizmin gerçekten kavranıp kayranmadığı, kabul edilip edilmediği bu denek taşında sınırlanmıştır." (Torus Eserler 25. Sf 411)

Her Bazarın kavgalarına ve yanlış anlamalara meydan verdiğini, bundan böyle yazılarımı İsmail Yıldız değil, Bulut Çiçek imzasıyla yazmaya devam edeceğim.

Öğretmenlerden protesto eylemi

İstanbul/Özgür Gelecek- 20 Aralık eyleminin ardından devletin emekçi memurlar üzerindeki baskı ve keyfi uygulamaları devam ediyor. 20 Aralık'ta iş bırakma eylemi gerçekleştiren öğretmenler çeşitli yollarla tehdit ediliyor. Eyleme katılan 2 bin öğretmenin okul müdürlükleri tarafından savunmalarının alınması, birer günlük yevmiyelerinin kesilmesi açığa alınma ve 140 öğretmenin sürgün kararı ile ilgili kararlara öğretmenler iş bırakarak karşılık verdi.

20 Ocak'ta Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanan 150-200 öğretmen bir basın açıklaması yapmak istedi. Polislerce çembere alınan ve etrafları sarılan öğretmenler Milli Eğitim Bakanı ile bir görüşme yaptı. Görüşmede açığa alınma, sürgün ve bu tür yasadışı keyfiyetlere son verilmesini isteyen öğretmenler baskıların haklı mücadelelerini engelleyemeyeceğini belirttiler. Ayrıca eylemde **Atılım** gazetesinin 2 muhabiriyle **Özgür Ülke** gazetesinin bir muhabiri gözaltına alınarak üç saat karakolda tutuldular.

Zeytinburnu Halkevi yöneticilerine saldırı

Haber Merkezi- Zeytinburnu Halkevi yönetim kurulu üyelerinden **Mehmet Şutanırkulu** 19 Ocak günü saat 21.30 civarlarında demek binalarının önünde "Terörle Mücadele ekibi" tarafından zorla kaçırılarak tehdit edildi.

Mezarlığa götürülüp dayak ve küfürlerin ardından elleri ve gözleri bağlanarak infaz tehditinde bulunulan **Mehmet Şutanırkulu**'nun kaçırılmasıyla ilgili olarak bir basın açıklaması yapan Zeytinburnu Halkevi Yönetim Kurulu konuyla ilgili olarak şunları söyledi: "Çoktan beri Halkevi üzerinde varolan baskılar zaman içerisinde telefon tehditleri ve adam kaçırma kadar varmıştır. Bizler Halkevi ve yönetim kurulu olarak bu olayı protesto ediyor; baskıların ve tehditlerin bizleri yıldırılmayacağını kamuoyuna duyuruyor ve tüm kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz."

Sürgünleri protesto

Haber Merkezi- Kamu çalışanlarından yüzlerce 20 Aralık'ta yapılan eylemin ardından sürgün ve soruşturmayla karşılaştı. Konuyla ilgili olarak 25 Ocak'ta bir basın açıklaması yapan Kamu Çalışanları Konfederasyonu Kurul Sözcüsü **Vicdan Baykara** "Siyasi iktidar bir yandan kamu çalışanlarının sendika hakkını tartışırken, diğer yandan sendikal haklarını kullanan kamu çalışanlarını sürgüne gönderiyor, soruşturma açıyor. Bu tavır, kamu çalışanlarını sendikal haklarını kullanmasını konusunda ne kadar samimi olduklarını gösteriyor" dedi.

Ayrıca, Baykara yaptığı basın açıklamasının sonunda "sürgünler ve soruşturmalar durdurulmazsa hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanacağız, 27.01.1995 Cuma akşamına kadar sürgünler durdurulmazsa 31.01.1995 Salı günü hizmet üretiminden gelen gücümüzü kullanacağımızı kamuoyuna duyuruyoruz" dedi.

PTT emekçileri haberleşmeyi yine durdurdu ve kazandı

İstanbul/Özgür Gelecek-20 Aralık eyleminden sonra devletin emekçi memurlar üzerindeki baskıları çeşitli şekillerde devam ediyor. Kitleseylemin ardından başlatılan soruşturmalardan sonra özellikle eylemin örgütleyicileri olan sendikacıları ve eyleme katılan memurları kirli savaşın sürdürdüğü T.Kürdistanı'na sürgün ederek ailesinden ayrılarak bir anlamda cezalandırıyor. Devletin bu sürgün kararlarının ardından eylemlere başlayan emekçi memurlar baskı ve sürgünleri protesto için meydanlara çıktılar.

Bilindiği gibi 20 Aralık eyleminden önce PTT işkolunda 1 haftalık iş bırakma eylemlilikleri olmuştu. Devlet, hakkını arayanları cezalandırma eylemliliklerde öne çıkan Tüm Haber-Sen'li emekçi memurlardan başlamıştı. Buna haberleşme işkolunda emekçiler bir dizi eylemlilikler yaparak karşılık verdiler. Aralarında Tüm Haber-Sen Genel Başkanı **İsmail Çınar**'ında bulunduğu Tüm Haber-Sen yöneticisi ve aktif üyesi 26 kişinin sürgün kararının ardından 18 Ocak günü PTT emekçileri iş bırakma eylemini başlattılar.

Sabahın erken saatlerinde Gayrettepe Başmüdürlük binası önünde toplanmaya başlayan PTT emekçileri sürgün kararını tanımadıklarını belirterek geri alınmasını istediler ve süresiz iş bırakmalarını açıkladılar. Bunun üzerine polis emekçiler üzerine saldırarak 4 kişiyi zorla gözaltına aldı. Memurlar olayı protesto ederek yuhalamalar ve alkışlı protestolarla birlikte birbirine kenetlendiler. Daha önceden gelen emekçilerin PTT binasının bahçesinden çıkması engellenerek etrafları sarıldı. Çevreyi ablukaya alan polis emekçilerin birlikte hareket etmesini engelleyebilmek için sonradan gelenleri de bina bahçesine almadı. Coplu, köpekli polis saldırısından sonra binanın arka bahçesinde toplanan emekçiler burada toplanarak gözaltına alınan arkadaşlarının bırakılmasını istediler. "Baskılar bizi yıldıramaz!", "Yaşasın Örgütlü Mücadememiz!" sloganları atarak PTT binasının girişine yürüdüler. Buradan bina bahçesinde rehin tutulan arkadaşlarının yanına gitmek isteyen emekçiler yine polis barikatıyla karşılaştı ve polis PTT kartı olanları teker teker kimlik kontrolünden geçirecek bina bahçesine aldı. Ve bu sırada 1 kişi daha zorla dövülerek gözaltına alındı. Gözaltına alınmak istenen bir kişide arkadaşları tarafından polislin elinden alındı. Polislin bu saldırgan tavrını protesto eden emekçi memurlar bahçe etrafını saran polis barikatının kalkmasını ve arkadaşlarının serbest bırakılmasını isteyerek sık sık "Barikat kalsın!", "Baskılar bizi yıldıra-

maz!", "Hükümet İstifa", "Tansu Amerika'ya", "İşçiler burada, hükümet nerede?" sloganlarını attılar.

Daha sonradan Anadolu yakasından gelen 300 kişilik bir grubunda katılımıyla kitlenin coşkusu daha da arttı. Yollarda da polis baskısı ve birçok engellemeyle karşılaşan Anadolu yakası PTT emekçilerini polis dağıtmak istedi fakat emekçiler oturma eylemi yaparak kararlı bir şekilde dağılmadılar. Daha sonra kalabalıklaşan kitlenin coşkusu karşısında polis önceki saldırgan tutumundan vazgeçerek topluca tüm emekçileri bina bahçesine aldı. Burada bir basın açıklaması ve çeşitli konuşmalar yapıldıktan sonra kitle olaysız bir şekilde dağıldı. Ayrıca sendikaların İstanbul valisi ile görüşme istemi valinin İstanbul'da olmadığı gerekçesiyle sonuçsuz kal-

Çınar, çalışanların iki seçeneğinin olduğunu, ya insanca, onuruyla yaşamak ya da onursuzca yöntemlere, insanlık dışı gelişmelere sirtını çevirmek olduğunu, insanca yaşamak için mücadeleyi seçtiklerini ve onurlu yaşamın bedelini ödemeye hazır olduklarını söyleyerek sözlerini bitirdi. Sendikal örgütlenmeyi sekteye uğratmak için başından beri devletin olduğu gibi polisinden hedefi, sendikal örgütlenmenin başında olanlardı. Gözaltına alınanlar arasında sendikacılar vardı. Gözaltına alınan ve daha sonra serbest bırakılanların isimleri şöyle: Sendika şube yönetim kurulundan **Erdem Kaya**, **Bayrampaşa işyeri temsilcisi Bayram Kalatay**, **Süleyman Çiçek**, **Emine Yılmaz**, **Fikret Tosun**, **Niyazi Balcıoğlu**, **Saffet Baş**, **Cezmi Darıcı**, **Ali Üneder**. 18

len memurlar burada toplandılar. Tabii hemen polisler, köpekler ve panzerlerle ablukaya alındılar. Burada Kamu çalışanları konfederasyonlaşma kurulu adına bir konuşma yapan **Vicdan Baykara** sürgünler, açığa alınmalar ve soruşturmalar devam ettiği takdirde eylemlerinde devam edeceğini belirtti. Daha sonra tüm Haber-Sen yöneticileri ve **Vicdan Baykara**'nda bulunduğu bir heyet **Başbakan Yardımcısı Murat Karayalçın**'la görüştü. Görüşmeden sonra sürgünleri durdurulması konusunda çaba harcanacağını söyleyen **Karayalçın**'ın kesin birşey söylemediği açıklandı.

Tüm Haber-Sen Mersin Şubesine bağlı PTT çalışanları **Başbakanlık** ve **SHP Genel Merkezi** ile **Ulaştırma Bakanlığına** çektiikleri telgrafla sürgünleri protesto ettiler. Ener-Sen'li 300 kadar memur **Beyoğlu TEK** işletme müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaparak PTT çalışanlarının eylemini desteklediklerini açıkladılar.

KÇSP 18 Ocak'ta 1500 emekçinin katılımıyla kitlese bir basın açıklaması yaparak baskıların çürümüş düzene karşı mücadelelerini engelleyemeyeceğini belirtti. Ve yasalarda yeri olmayan bu keyfi uygulamalar devam ettiği sürece eylemlerini sürdürerek üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını açıkladılar.

HABERLEŞME EMEKÇİLERİ DİRENDİLER KAZANDILAR

Haberleşme emekçileri direndiler, sürgün yediler... Sürgüne karşı direndiler, polis copu, dayağı ve işkencesi yaşadılar... Ama sonunda devlet geri adım atmak zorunda kaldı. Kazanan direnen haberleşme emekçileriydi.

di. Sürgünleri protesto eyleminde bir konuşma yapan Tüm Haber-Sen Genel Başkanı **İsmail Çınar** siyasi iktidarın bu baskıcı tutumu devam ederse ve sürgünleri durdurmazsa eylemlerin Türkiye geneline yayılacağına ve tüm kamu sendikalarının destekleneceğine dikkat çekerek konuşmasına şöyle devam etti. "Elbetteki biz ekmeğimizi büyütme çalışıyoruz. Bizim ekmeğimizin büyümesi demek birilerinin çıkarlarının küçülmesi demektir. Elbetteki ben ekmeğimi büyütürken bana iyi yapıyor sun demiyektedirler. Açığa terk ettiği yetmiyormuş gibi ekmeğini büyütme isteyenlerin, ortak mücadele yürütenlerin mücadelesini bölmek, bitirmek amacıyla bu sürgünleri gündeme getirdiler. Örgütlülüğü bitirmek kısıcasi bugüne kadar köle gibi çalıştırdığı çalışanları bundan böyle köle gibi sesi çıkmadan çalıştırmayı amaçlamaktadırlar"

Ocak'ta başlayan iş bırakma 19-20 Ocakta da devam etti.

PTT çalışanlarının **Mardin**, **Cizre**, **Uludere**, **Şırnak** gibi kirli savaşın sürdürdüğü illere sürgün edilmesi İstanbul dışında **Ankara**, **İzmir**, **Mersin**, **Bursa**'da gerçekleştirilen eylemlerle emekçiler tarafından protesto edildi.

Tüm Haber-Sen Ankara şubesine üye memurlar da ulus PTT Bölge Başmüdürlüğü önünde protesto eylemi gerçekleştirirken Tüm Haber-Sen İzmir Şube Başkanı **Bekir Büke**'de bir basın toplantısı düzenleyerek baskıları kinadı.

20 Ocak'ta, **Murat Karayalçın**'ın Maçka oteline geleceğini haber alan PTT emekçileri **Gayrettepe** telefon başmüdürlüğü önünde toplanarak Maçka oteline yürümek istediler. Ancak polis barikatıyla karşılaştılar. Yine polisler memurlar arasında yaşanan kovalamaca sonrası arabalarla ve sonradan birer birer Maçka oteli önüne ge-

"İnanç Özgürlüğü ve Sistem" paneli

İstanbul/Özgür Gelecek- Tuncelililer Derneği Gençlik Komisyonu 29 Ocak pazar günü "**İnanç Özgürlüğü ve Sistem**" başlıklı bir panel düzenledi. Panelde **Tuncelililer** Derneği Başkanı **Salman Yeşilgöz**'ün başkanlığında; **Pir Sultan Abdal Derneği**'nden **Merve Koç** ve **Pir Sultan Abdal Canlar Derneği**'nden **M. Coşkun**, **IHD**'den **Hüseyin Aygül**, **EKB**'den **Seza Mis** konuşmacı olarak katıldı.

Salman Yeşilgöz açılış konuşmasında "Egemenler kendi sistemlerini baki kılmak için kitlelerin geri yollarını ele alarak devam ettirdikleri dini duyguları alabilirdince yaymaya çalışmakta. Ülkemizde cumhuriyetten önce ve cumhuriyetten sonra bu yönlü çok büyük baskılar uygulandı. İnsanların mezhepsel düşünceleri baskı altında tutuldu. Cumhuriyet döneminde 3K "Komünizm, İktidarsızlık ve Kürtçülük" baskı altında tutuldu" dedi.

Pir Sultan Abdal Canlar Derneği'nden konuşmacı olarak katılan **M. Coşkun**, Anadolu Aleviliğinin İslamiyet dışı olduğunu, Aleviliğin ilerici olmadığını, Aleviliğin ilerici olmadığını muhalefette kalmasının değil devletle bağdaşmamasından ve devletle ortak hareket etmemesinden kaynaklandığını, alevilerin iktidara gelmesiyle bunun değişmeyeceğini söyledi. Coşkun konuşmasında, "Aleviler tarih boyunca halk hareketleri içerisinde olmuştur. Bu halk hareketleri de devletin uygulamalarına karşı ve devleti yıkmak içindir" dedi. Daha sonra "Aleviler bu yüzden çok büyük katliamlara maruz kalmışlardır. Bunlardan en büyük, kansız ölmesine rağmen 1927'de çıkan tekke ve zaviyeler kanunıyla gerçekleştirildi. 1938'te Dersim'deki isyanın diğer Aleviler tarafından değil, bu isyanın diğer Aleviler tarafından değil, isyan bu yüzden sadece Dersim'de sıkışıp kaldı." dedi.

EKB adına söz alan **Seza Mis**, sistemden bağımsız olarak ele alınan herşeyin soyut olduğunu ve çözüm getirmeyeceğini söyledi. Sistemi; ekonomik, siyasal ve kültürel olarak içinde yaşanan tarihsel süreç ve sosyo-ekonomik yapı olarak tanımladı. Bir ülkedeki sistemden sömürden yana ise burada bulunan şeylerin gayri insani ve özgürlüklerin kısıtlı olacağına dikkat çekti. Güner Ümit olayının bireysel olarak ele alınmaması gerektiğini belirterek, bu olayın bir önyargının dışı vurumu olduğunu söyledi. Daha sonra, "Bu önyargı Kürtlerin-Türklerle, alevilerin-sünnilere baskı ve şiddet uygulamasına sebep oluyor. Sistem ülkedeki uluslar, azınlıklar ve mezhepler arasında bir suni çelişki yaratıyor. Bu çelişki-elde edilmek istenen şeyler hakkında toplanmış bir tartışma ortamı yaratıyor. Birbirine kırıp dikkati kendi sömürsünden uzak tutmak,

2- Birbirleriyle mücadele eden halklar sömürücü sistemle mücadele edemez." dedikten sonra, mücadelenin sınıfsal olarak ele alınması gerektiğini ifade etti.

IHD adına konuşan **Hüseyin Aygül** de; "İnanç bir tabu değildir. Türkiye'de devlet, inanç özgürlüğünün dışında değil. Anayasa'da belirtildiği gibi, TC'nin resmi bir dini var. TC resmi dinini halklara zorla veya asimile yoluyla yaymaya çalışıyor. Diyanet İşleri bugün Savunma Bakanlığı'ndan sonra en fazla maddi ve eleman yönünden desteklenen kurum halindedir. Bizce inanç özgürlüğünün olması için kişinin kendi kararını kendisinin vermesi gerekir. Bugün resmi ideolojiden farklı bir düşüncüyü savunan insanlar işkence görüyor, öldürülüyor," diyerek farklı kimlik, inanç ve düşüncelerini açıklayan insanlara baskı uygulayan bir ülkede inanç özgürlüğünün olamayacağını söyledi.

Expres kargoda direniş

İstanbul/Özgür Gelecek- 24 Ocak 1995 günü Küçükköy'deki Expres Kargo'nun aktarma merkezinde çalışan 50 Tümtis Sendikası üyesi işçi ile diğer şubelerde çalışan 80 işçi olmak üzere toplam 130 işçinin işine son verildi.

Bilindiği gibi Expres Kargo'da daha önce işçi kıyımı olmuş sendikalaşmanın farkına varan patron sendikal örgütlenmeye öncülük yapan 7 işçiyi yılbaşının hemen ertesi günü işten atmıştı. 3'er 5'er işçi çıkarmakla sendikal örgütlenmeyi engelleyemeyen patron daha önceden tezgahladığı bir oyunla önce 35 sonra da toplam 130 işçinin işine son verdi.

24 Ocak günü her zamanki gibi işçiler işlerine gelip işbaşı yapmayı beklerken bir anda kendilerini kapı önünde buldular. O gün işçilerin her zaman gelen servis araçları gelmemişti. Buna karşılık işçiler kendi imkanlarıyla işyerine geldiklerinde işyeri önünde bekçilik yapan 4 minibüs dolusu resmi ve sivil polisle karşılaştılar. Ve olayı anlamaya çalışan işçilere polis işlerini son vermişti. Dedikten sonra "burası özelleştirilmiştir, tazminatlarınız olan 20 milyon lirayı alın ve çıkış kağıtlarınızı imzalayıp gidin" diyerek alay ediyordu. (Polislerin aptallığı... Çünkü Expres Kargo zaten özel bir şirket.) Fakat işçiler haklarından o kadar kolay ve çabuk vazgeçmeye niyetli değillerdi. Patronun tezgahıyla akşamdan fabrikaya getirtilen 40 göçmen işçi polisin korumalığı altında işten atılan işçilerin işlerini yapıyordu. Buna karşılık işçiler kamyonların çıkışını engellediler ve polisin saldırganlığına karşı çıktılar. Polisler bir süre çatışan ve malların çıkışını engellemeye çalışan işçilerin kararlılığı karşısında polis takviye güç çağırarak işçilerin üzerine tekrar kalas ve coplarla saldırdı ve birçok işçiyi çeşitli yerlerinden yaraladı ve hatta bizzat Gaziosmanpaşa Emniyet Müdürlüğü'nde içinde bulunduğu sivil polisler tarafından silah çekildi işçilere. Zorla dışarı atılan işçiler işlerinin geri verilmesini isteyerek işyeri karşısında bekleme kararı aldılar.

Ayda 3,5 milyon maaşla 14-15 saat çalıştırılıp illiğine kadar sömürülen ve ayrıca viziteye çıkmaları yasak olan, kilolarca ağırlığı kaldırıp sakatlanan expres kargo işçilerinin örgütlenmesi patronu o kadar korkutmuş olacak ki artık üretimini silahların gölgesinde yapıyor. Ve işçiler Sendikaya üye olduğumuz için tazminatsız işten atıldık. Patron Ajdan Yanaşan direnişimizi kırmak için günlük 1 milyon liradan 20 işçi ve

bir o kadar da polis çalıştırıyor. İşverenin, genel müdüründen müdürüne kadar tüm personelini ambar işlerinde çalıştırmamasını amacı direnişimizi baltalamayı hedefliyor. Ajdan Yanaşan bunu başaramayacak, buna izin veremeyeceğiz" diyorlar. İşten atıldıkları günden bu yana işyeri karşısında direnişe geçen işçilerden rahatsız olan polis işçilere gözdağı vermek için 11 işçiyi "Siz bunları örgütleyorsunuz" diyerek gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan isimlerini öğrenemediğimiz 2 işçi. 27 Ocak günü ise 5 işçi daha tazminatları verilmeksizin işten atıldılar. Ve bu işçilerde dışarda bekleyen direnişçileri arkadaşlarının yanına katıldılar.

İstanbul Expres Kargo'da sendikalaşma işi devam ederken su ana kadar tazminatları bile verilmeden diğer şubelerde birlikte toplam 80 işçi işten atıldı.

İşçiler aynı oyunla Adana, İzmir ve Bursa'da da karşılaştılar. İzmir'de işçiler sabah işlerine gittiklerinde Aktarma İstasyonu'nu yerinde bulamadılar. Patron aktarma istasyonunun yerini değiştirerek işçilerin çalışmasını engellemeyi amaçlamıştı. Hala işyerlerini arayan işçiler patronun bu işi düşmanı tavn karşısında aynı kararlılıkla direnişe geçerek Expres Kargo'nun toplam 27 şubesinde iş durdurma kararı aldılar. Şu anda patronun ve işbirlikçilerinin oyunuyla ve sömürü düzeninin bekkilğini yapan polisin yardımıyla işleri ellerinden alman işçiler işleri geri verilene kadar işyeri karşısında gece gündüz

bekleyerek ve işyerlerinden mal çıkarmaya çalışan kamyonları engelleyerek eylemlerini sürdürüyorlar. Expres Kargo işçisinin söyle bir özelliği de var. Genel demokrat ve ilerici yapıya sahip çoğu Kürt ve Alevi kökenli olmasından dolayı mücadeleye uzak değiller. Tabi burda da ekme-kavgasını bilinçle yoğurup sınıf kavgasına dönüştürdükleri ve kararlı bir direniş sergiledikleri ölçüde her türlü oyun, hile ve zora karşı kazanacakları kesindir.

KARGO İŞÇİLERİNE YENİ BİR SALDIRI DAHA

Gazetemiz baskıya gireceği esnada, direnişteki Kargo işçilerinden, kendilerine polisler tarafından saldırıldığı haberi geldi. Zaman kaybetmeksizin işçilerin yanına gittik.

Direniş yerine vardığımızda, polis saldırganlığına sona ermiş, işçiler sakin bir şekilde bekliyorlardı.

31 Ocak saat 22.15 civarında polis direnişteki işçileri sindirmek, yıldırma amacıyla coplarla saldırıyor, fakat işçiler birbirlerine kenetlenerek çözülmüyorlar ve polise hiçbir arkadaşlarını vermiyorlar.

Devletin bu saldırılarına karşı ne yapacaklarını sorduğumuzda, "Tabi ki direneceğiz" diyorlar ve devam ediyorlar. "Biz direnmekte kararlıyız. Hiçbir saldırı bizi eylemlerimizden vazgeçiremez. Polis saldırıdan sonuç alamayınca, yarın akşam kadar direnişimizden vazgeçmemizi, aksi taktirde hepimizi gözaltına alacaklarını söylediler. Fakat kararlı olduğumuzun yanına da göstereceğiz." diyerek sosyalist basını yanlarında görmek istediklerini özellikle belirttiler.

Dolaysızca

Ferhat Ali

Disiplinle dengelenmeyen özgürlük mü?

Materialist diyalektik temel sayılagelen "zıtların birliği yasası" aracılığıyla konuya girmek istiyorum. Devrimci Maoizm'in teorik tabanına bağlı kalarak konuşacaksak, denilebilir ki, yaşam, ancak bu "yasa"nın pençesi altında açıklanabilir. Atmosferin alta bir antitezler çatışmasıdır. Ne var ki, çatışmalı şeyler, birlik halinde değildir de.

Hegel'in sözleriyle, diyalektik, karşıt olanı birliği içinde kavramaktır. Antitezlerin bu birliği, izafi dengedir de. Eğer böyle olmasaydı her şey tolaşır. Demek ki, aslıolan, şeyleri, fenomenleri, zıtlıkların birliği içinde kavrayıp, diyalektik hareketi öldürmemektir. Hareketin devamı bu realiteye endekslenmiştir.

Makalenin konusunu oluşturan disiplin ve özgürlük de bir bütünü iki karşıt yönüdür ve bu kategoriler karşıt oldukları kadar birlik halinde de var. Bu karşıtın bir yanını görüp öteki yanına sırtını dönerse, nesnel realiteden uzaklaşıp, devrimci diyalektik sahasından uzaklaşmış olur.

Peki ama, söyler misiniz, "öbür yüzü olmayan bir madalyon nerede vardır?"

Bu olmayan madalyona ateşli tutkuya sevdalananlar, "disiplin" kutbunda "kölece" boyun eğişi görüp diyalektik birlikten bunu kapı dışarı ederken, "özgürlük" kutbunu amentü belleyip bunda demokrasi diyarının anahtarını keşfetmiş bulunuyorlar. Unutuluyor ki, özgürlük disiplinle, disiplin de özgürlükle ancak bir bütünlük oluşturabilir. Bu iki karşıt yan, içiçe geçerek birlik halinde bir bütünlük oluşturur. Tersisi durumda eldeki bütünden ortada birşey kalmaz.

Şeyler, kendilerini antitezleriyle eyerlenmiş olarak ortaya koyarlar. Proletaryanın sınıf örgütü veya herhangi bir özgür örgüt, parti, dernek, açısından da durum aynıdır. Yalnızca özgürlük talebiyle ortaya çıkar da, yalnızca eleştirmeyi, konuşmayı iş belli de, salt özgürlük pençeresinden bakar da plan, program, kararın yaşama geçirilmesine, sınıf örgütünün yukarıdan gelen kararlarına yan çizersek, bu birliğin temelini yıkmak demek olur. Söz konusu olan granit kadar sağlam temel üzerinde varlaşması gereken sınıf titalarının öncü örgütü ise, durum çok daha anlamlı ve önemli hale gelir. Zira bilinir ki, proletarya partilerinde birliğin temel sınıf disiplini, çoğunluğun merkezleşen iradesini tanımlar.

Nasıl ki, insanın nefes alabilmesi için ciğere gereksinmesi varsa, sınıf örgütünün ayakta kalabilmesi için sınıf disiplinine gereksinmesi vardır ve bu, öncünün varoluş koşuldur.

Örneklendiriyorum. Kişi, sınıf örgütünün üyesidir, ne var ki, örgütün görüşlerini değil, kendisinin örgüte aykırı görüşlerini propagandası için parti tabelasından yararlanmayı meslek eylemişse, bu demektir ki, birliğin temelini oyuyor dur ki.

Disiplinle dengelenmeyen özgürlük güzergahıdır bu. Bilimsel ve diyalektik değildir, teorik açıdan da yanlıştır. Bu, küçük burjuva disiplinsizliğin anarşizm biçiminde tezahürüdür.

Ne yapabilir bu durumda? Sınıf örgütünde özgürlük hakkını kullanması. Kişi eğer, istediğini yazmada, çoğunluğun reddettiği görüşlerin propagandasını yapmada özgürse, sınıf örgütü de bu üyesini kendinden uzaklaştırmada özgürdür. Ne var ki, durum bu noktaya vardığında feriyatı fiğan edilir: Bunlar zapt-u rapta, bunlar Maoocu değil! Ama bilinmez ki, devrimci Maoizm, örgüt mantosuna bürünüp elde kılıç örgüt karşı kılıç çakırdatmak değildir. Bu, küçük-burjuva disiplinsizliğinden muzdarip bir anlayışsızlığı, düzmece Maoizm'le perdelemektir.

Kişi, devrimci bir yayın organını bünyesi içinde bir yazarı. Nedir ki, eleştiri özgürlüğünün sınırlarını devrimci yayın organının temel köşe taşlarında burjuvazinin yararına gedikler açma noktasına dek ısrarla ve özellikle zorluyorsa; kolektifi değil bireyi kolluyorsa, nihayet ÖN-CÜ'yü gağalayıp didikluyorsa, bu demektir ki, bu yazarla yayın organı arasında birlik'in varoluş koşulları bitmiştir.

Öte yandan iki çizgi mücadelesi asla ve hiçbir zaman en sıkı merkezçiliği ve disiplini yadsımaz; tam tersine çelikten disiplin yalnızca iki çizgi mücadelesi ateşinde ve bu sayede olanaklı hale gelir. Örgüt, karşıtla cenkleşen cenkleşen ideolojik ve siyasal sağlamlığa ulaşır.

Sınıf örgütünde olsun veya herhangi bir özgür örgütte olsun özgürlük ile disiplin, demokrasi ile merkezîyetçilik içindedir, bunlardan birini talep eden, diğerini de kabullenmiş olur. Yalnızca özgürlükten söz ederken, disiplini yadsıyorlarsa, Lenin'in sözleriyle, bunlar, sermayenin iktidarına karşı proletaryayı silahsızlandırmış olurlar. Birey örgüte, azınlık çoğunluğa, alt kademeler üst kademelere tabidir ve parti çalışmalarını merkezi bir organ tarafından yönetilir. Bu kural genel ve temeldir. Özgürlük ve demokrasi talebiyle bu kurallara karşı durmak, merkezîyetçilik ile disiplini yadsımak, kişi özgürlüğü ve kişi demokrasisini örgütün üstüne çıkarmak sınıf örgütünü madden ölüme mahkum etmek demektir. Oysa unutulmaktadır ki, merkezi disiplinle eyerlenmiş bir örgüt olmadan emeğin köleleştirilmesine dayalı, kıyıcı düzenleri alt etmek hem hayaldir.

Eleştiri özgürlüğü de rastgele kullanılmaz derim. Düşünün ki, çepeçevre düşmanla kuşatılmış ve sınıf mücadelesinin iç savaş biçimini aldığı bir ülkede yaşıyorsunuz. Ve düşünün ki, düşmanlarla sınıksız çevrili bir sınıf örgütüne üyesiniz. Ve sınıf örgütü doğal ve kaçınılmaz olarak savaşçı bir parti olarak gerilla savaşçı yürütüyor. Böylesi bir ortamda disiplinle-özgürlük, merkezîyetçilikle-demokrasi arasındaki ilişkide, disiplin ve merkezîyetçilik yanının terazinin kefesinde ağırlığını koyması bu özgün koşullarla örtülülükten ve savaşçı bir partinin özgünlüğünden ötürü fena halde gereksinimdir. Bunun da ötesinde böylesi bir ülkede, eleştiride bulunan kişi, bu dünyanın kuruları, köpekleri ve domuzları ile kuşatılmış partinin bu durumunu da hesaba katarak eleştirinin biçiminde bile yeterince duyarlı olmak zorundadır.

Örneğimizi daha da somutlaştıralım. Varsayalım ki, bu ülke Türkiye olsun. Bilinir ki, Türkiye, devrimle karşı devrimin amansızca zorlu bir savaşında karşı karşıya bulunduğu, düşmanın en vahşi, en insanlık dışı, en acımasız gerici zoru işe koştugu ve sınıf örgütünün son derece güç koşullar altında devrimci silahlı mücadele ile gerici zora cenkleştiği bir iç savaş diyarıdır. Eğer kişi, burjuvazinin bir eklentisi olmak istemiyorsa, böylesi bir ülkede "demokrasi" ve "özgürlük" çığırkanlığıyla disiplin ve "merkezîyetçiliğe" "kölece" boyun eğiş gözüyle bakamaz.

"Devrimci olmak oynamak" değil, devrim yapmak istiyorsak, merkezleşmiş, birleşmiş örgütler otoriter karşı-devrimin güçlerine karşı birleşmiş, merkezleşmiş bir ÖN-CÜ'yle en sert merkezîyetçiliği ve demir disiplini yaratarak ancak karşı koyabilir ve "sokacak şafağı" yakalayabiliriz. Çok ağır koşullar altında devrimci silahlı mücadele veriliyor, proletaryanın sınıf örgütünün "iki çizgi mücadelesi" iki yanında bir "tartışma kulübüne" dönüştürülmesi Proletarya Partisi gibi bir savaşçı örgüt için fazlasıyla lükstür. Bu ağır koşullar ancak en sert merkezîyetçilik uygulanarak karşılanabilir. Bazıların düşünce özgürlüğü adı altında, bu özgürlüğü disiplinle dengelemekten kaçınmasına göz yumulamaz sınıf örgütlerinde.

Diyalektik, "karşıt olanı birliği içinde kavramak"tır. Bizimki gibi bir ülkede yalnızca özgürlük ve demokrasi'yi disiplin ve merkezîyetçilikle dengelemek yetmez, bu dengeli zaman zaman ve belki de genellikle merkezîyetçilikle, bir iç savaşta yol alanların ne Maoçuluk ve ne de devrimci diyalektikle, nihayet ne de sınıf savaşımının iç savaş biçimine büründüğü ülke gerçeği ile en ufak bir yakınlığı yoktur.

Dolaysızca

Düzeltilme

Yazarımız Ferhat Ali'in 43. sayımızda yayınladığımız "Uyarı Çanı" başlıklı makalesi, fax'ta eksik çıkmış nedeniyle gazetemizde de eksik çıkmıştır. Söz konusu yazıda "Ekonomide sıfırlayıp hareket edemeyen" diye başlayan paragrafın bitiminden itibaren ve son paragraftaki "ve artan bir yoğunlukla sürüp gittiği" şeklinde devam eden yazılar arasındaki bölüm çıkmamıştır. Çıkmayan bölümü sunuyoruz. Düzeltir, yazarımız ve okurlarımızdan özür dileriz.

DEP'li parlamenterlere kelepçeyi vurup dama tıkayan, sokak infazları ve kayayıyla rekorlar kitabına yıplarıyla rekorlar kitabına aday bir ülke, vampir gibi devrimci ve Kürt kanı emerek varlığını sürdüren bir rejim koşullarında sistem kendini ayakta tutabilir mi? Dahası, dış ilişkilerinde adım adım kısıpaca alınan, Kürt sorunu, Kıbrıs, İnsan Hakları, demokratikleşme gibi konularda batının görelî gazabına uğrama tehdidi ile köşeye sıkışan ve bir ölçüde bir parçası olduğu dünyadan soyutlanma süreci yaşayan bir ülke, içine girdiği güzergahla ve vampir rejimiyle tükenmişliğini önleyebilir mi?

Olgular bunlar. İçte ve dışta yoğun, yaygın ve süregelen sorunlarla içiçe bir ülke, ekonomide, si-

yasette, yönetmede ve de en önemlisi iç savaşta tam anlamıyla dibe vurmuş, karaya oturmuş bir aygıt yapısal sorunlarla karşı karşıya. Bu sorunların temeli sistemin ve rejimin kendisidir. Çürüme, bozulma, tıkanma ve süregelen buhran emperyalist koltuk değnekli düzenin kendisindedir. Yarı-sömürge statü parçalamp bağımsız ve özgür kalmıyandan, yarı-feodal sistem yere serilip ortadan kaldırılmadan, demokratik, özgür, bağımsız bir Türkiye yaratılmadan, Kürt'ün kendi özgürlük yazgısı kayıtsız-koşulsuz tanınmadan, burjuva-feodal ilişkiler başarılı bir demokratik devrimle aşılardan bu işin içinden çıkmaz, sonuçsuz bulaşma asla son bulmaz.

Ne bu düzenin ve ne de en

yetkili ağız, Fareli Köyün Kavalcisi'nin halka sunabileceği hiç bir yeni çözüm reçetesi yoktur. **Düzen tüm reçetelerini tüketmiş bulunuyor.** 12 Eylül'lerin çözüm olamayacağı en yetkili insanlara ifade ediliyor. Bu artık anlaşılmalıdır. **Demir'in seçimleri yenilemek için parlamentoyu fesih yetkisi ise ne parlamentoyu kurtarabilir ve ne de yapısal krize çözüm olabilir. Neşteri vuracağımız yer parlamentonun yenilenmesi düğümü değil, sitemin kendisidir.**

Tüm zenginliklerimizin, bütün ucuz işgücümüzün, yeraltı ve üstü zenginlik kaynaklarımızın emperyalizmin ve feodalizmin ayakta durmasını sağlayan birer dayanak noktasıdır. Bu kaynakların sınırsızca

Mumcu Anması'nda devrim şehitleri anıldı

Kartal/ Özgür Gelecek- Uğur Mumcu'yu anma töreni devrim şehitlerini anma törenine dönüştü. 24 ocak salı günü CHP tarafından düzenlenen anmada 1000 kişilik kitle Kadıköy iskelesinde toplandı. Saat 16:30'da toplanan kitle, Uğur Mumcu'dan çok, halk saflarında şehit düşen devrim şehitlerini andı. Demokratik kitle örgütlerinin de bulunduğu anma da çeşitli yerlerden gelen kitle " SHP Baktı Yobazlar Yaktı!" sloganını attı. Alanda bulunan kitle içinde DLK umuzelğ penkeriğn yengşğre "Katliamlara Son", " Faşist Gerici Eğitime Son", " İş-Bilim- Özgürlük", pankartları vardı. "İsmail Bahçeci Kaybedilemez!", "Birlik-Mücadele - Zafer", "Faşizme Karşı Tek Yumruk Tek Barikat!", "Gelecek Ellerimizdedir!" ,sloganlarını atan kitle saat 17:15'te Kadıköy Bahariye Caddesi'nde polis tarafından dağıtılmaya çalışıldı. Düzen partilerinin çoğunluğu dağılırken, orada bulunan demokratik kitle örgütleri Kadıköy İskelesi'ne kadar yürüyerek "Türkiye İran Olmayacak!", "Ağa- Patron Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız!", "Biz Biz İşçinin Köylünün Yiğit Sesiyiz, Namluya Sürülmüş Halk Mermisiyiz!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" ve "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" sloganlarını atarak dağıldı.

Ferro Döküm'de grev

Kartal/ Özgür Gelecek- Gebze/ Çayırova'da bulunan Ferro Döküm Sanayii AŞ'de çalışan 248 işçi , işverenle ücret zammı konusunda anlaşamayınca 20 ocak günü greve çıktı.

İşyerinde uzun süredir devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde işçiler yılda % 41 üzerinde zam isterken, işverenin % 32 zamda ısrar etmesi nedeniyle işçiler 20 ocak günü greve çıktı. Fabrikanın önünde bekleyen işçiler sendikal ve diğer sosyal haklarını yapılan toplu sözleşme görüşmelerinde koruduklarını belirttiler. Sorunun sadece ücret zammı konusunda olmadığı da vurgulandı.

Türk Metal Sendikası'na bağlı işçilerin grevi şu anda devam ediyor. Grevci işçilere ziyaretin pek olmadığı belirtilirken, Türkiye genelinde var olan ekonomik sarsıntıyı aşmanın yolunun birlikten geçtiği fikrindedir.

Özgür Ülke Adana Bürosuna baskın

Adana/Özgür Gelecek-Özgür Ülke Adana Bürosu 19 Ocak günü gece saat 03.30 sıralarında polislerce basıldı. Ancak Özgür Ülke çalışanları kapıyı açmayınca sabahı beklemek zorunda kaldılar. Sabah saat 08.30'da büroya giren polisler, büroda bulunan gazetenin arşivlerine el koydu.

Nakliyeciler Sitesi'nde MHP terörü

İstanbul/ Özgür Gelecek- 16 Ocak günü Topkapı Nakliyeciler Sitesi'nde Tümtis blok temsilcisi Hasan Ercan'ın silahlı saldırıya uğramasıyla başlayan gerginlik devam ediyor. Bu gerginliğin kaynağı ise 5 ay önce sitede Erzurum Palandöken isimli bir ambar açan MHP'li Mehmet Salih Karahan ve sivil faşist militanları.

Blok temsilcisi Hasan Ercan'ın saldırıya uğradığı gün, ambar işçileri iş bırakıp sitede kitlesel bir yürüyüş düzenlediler. Ambar işçilerinin bu tepkisi ve öfkesi üzerine Palandöken ambarı bir süre kapalı kalmıştı. 27 ocak sabahı Mehmet Salih Karahan polis desteğiyle ambarı açmak isteyince işçiler bunu engellemek istedi. Bunun üzerine işçilere saldıran polis 18 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanların bir kısmı yaralandı. Bunun üzerine iş bırakan 1000 ambar işçisi Palandöken ambarı kapanıncaya kadar işbaşı yapmayacaklarını söyleyip, site girişindeki alana toplandılar. İşçilerin öfkesi ve kararlılığı sonucu gözaltına alınan işçiler öğle saatlerinde serbest bırakıldılar.

İşçilerden biri olayı şu şekilde anlatıyor. "Mehmet Salih Karahan, Nakliyeciler Sitesi'nde 5 ay önce bir ambar açtı. Ambarda çalışıyor gibi gösterdiği işçiler yakalarında, üç hilal ve bozkurt rozetleriyle sitede dolaşmaya başladı. Daha sonra sendikacıları ve işverenleri tehdit etmeye başladı. Hasan Ercan'ı da tehdit etmişlerdi. Ertesi gün bizzat Mehmet Salih Karahan önderliğinde 3 silahlı saldırgan ambara girdi. Karahan silahının kabzasıyla Ercan'ın kafasına vurdu. Arkadaş düştükten sonra bacaklarından kurşunladılar. Kurşunlayan adamlar ellerini kollarını sallaya sallaya geziyorlar. Bunlar burada mafya usulü kazanç sağlamaya çalışıyorlar. Bunu da söyle yapıyorlar. Diyelim bir ambar Ankara'ya iş yapıyor. Bu ambar oraya hat açıyor. Adamın işi düşüyor diyor ki 'bana 300 milyon ver bu hatı kapatayım'. 300 milyonu alıyor ve hatı kapatıyor. İhale açılıyor. Bunlar ihaleyi düşük fiyatla almak için, ihaleye katılanları silahla tehdit ediyor. Yani bu adam burada ambarcı değil."

İşçilerin söylemlerine göre Mehmet Salih Karahan daha önceleri MHP'nin bir ilçe başkanlığını yapmış. Siteye geliş nedeni ise işçilerin örgütlülüğünü birliğini dağıtmak. Bir çoğuna göre, Karahan, Zeytinburnu Emniyet Müdürünü arkasına almış ve birlikte çalışıyorlar.

İşçilerden biri "5 aydan beri bu adamlar bellerinde silahlarla burada dolaşıyorlar. Bize sıkılan o silahlar sonradan ruhsatsız çıktı. Emniyet bunu bilmiyor muydu? Demek emniyetin bunlarla bir irtibatı var. Bu çıkıyor ortaya. Türkiye'nin 70 milyonluk bir nüfusu bir avuç zengine hizmet ediyor. Kararlar, yasalar onlardan yana. Peki emniyet güçleri ne yapmalı? Bizi korumalı mı yoksa joplmalı

Dünyayı sırtında taşıyan ambar işçisi "Bize kalkan elleri kıracağız" diyor.

mi? Türkiye'nin adaleti bu mu? Demek ki Türkiye'de özgürlük ve demokrasi yok. Demokrasiyle yönetilen bir ülkede işçiyeye baskı para babalarına destek olur mu? Vergiyi ödeyen biz, çalışan biz, üreten biz, fakat desteklenmeye geldiği zaman joplunan biz."

Hasan Ercan'ın kurşunlanmasından sonra MHP'li Karahan işçilerle ilgili suç duyurusunda bulunuyor. Gereksesi ise işçilerin işyerini bastığı. "Hem bize kurşun sıkıyor, hemde bizi dava ediyor. İşçiyeye sıkılan kurşunun hesabı yoksa bu bizzat devlet destekli, emniyet destekli bir örgüt" diyor işçilerden biri.

Son dönemlerde işçilerin soyunma odaları ve üstleri silah olduğu gerekçesiyle sürekli arıyorlar. Burada çalışan işçilerin çoğu Kürt kökenli. İşçilerin PKK'lı oldukları iddia ediyor polis tarafından. Polisin neden böyle bir şey yaptığını sorduğumuzda "Biz hepimiz Kürt kökenliyiz. Bu yüzden öyle yapıyorlar. Türkiye'de tam bir çapulcu demokrasi var. Emniyetinden tut, başbakanına kadar hepsi çapulcu olmuş. İşveren zaten çapulcu." derken bir diğeri "Sana sorarım be ablacığım, ben PKK'lı olsam gelip burada hammallık yaparmıyım? PKK'lı olsam dağa çıkmaz mıyım. O zaman bunlar bana burada vurabilir miydi? Sadece hakkımı aradığım için suçluyum. Hakkımı aramasaydım suçsuz olurum. Herkesin bir amacı vardır. Bizim amacımız da

bir ekme davasıdır. Biz ekme kavgasında fraksiyon bilmeyiz. Biz iki şey biliriz; ekme ve namus" diyor.

Polisin işçiyeye saldırdığı gün, işçilerden biri polise derdini anlatmaya yeltenmiş. İşçi Türkçeyi düzgün konuşmadığı için polis işçinin çenesini sikarak "Ülan sen önce konuşmayı öğren" diyerek hakaretlere başlamış. "Bu insanın Türkçeyi güzel konuşmaması suç mu? Asayisten sorumlu olduğu söylenen adamlar böyle yapıyor bize. Ama diğer yandan bunlar sermayenin muhafızlığını yapıyor. Bunların nereden destek aldığı belli. Bunlarda Özallardan skandalları gibi mafya türünden kazanç sağlıyorlar. Türkiye'de şimdiye kadar hükümetin kendi vatanına, vatandaşına hainlik yaptığı paraları İsviçre bankalarına çektiğini görmemiştik. Bunlar bizi emperyalistlere satmakla yetinmeyip ayaklarının altında halı yapıp üzerimizde geziyorlar. Biz ekme parası için 200-300 kilo mal taşırsen, birileri hırsızlık yapıyor. Onlardan hesap sorulmuyor. Bizde mi hırsızlık yapalım, adam öldürelim" diyor diğer bir işçi de.

Bu esnada Türk-İş ve Nakliyeciler Sitesi patronları arasında görüşmeler devam ediyordu. Nakliyeciler Sitesi'nde örgütlü olan Türk-İş'e bağlı Tümtis sendika yetkilileri, patronların da Mehmet Salih Karahan'dan rahatsız oldukları görüşünde. Öğleden sonra sonuçlanan görüşmelerden şu sonuç çıkıyor; site

patronları valiliğe şikayet dilekçesi verecek ve işçiler işbaşı yapacak. Bu kararın açıklanması sırasında işçilerin öfkesi yeniden alevlendi ve işçiler "Bu adam buradan çıkana kadar işbaşı yapmayacağız" dediler. İşçileri yatıştırmak amacıyla bir konuşma yapan Tümtis Genel Başkanı Sabri Topçu'nun konuşması işçiler tarafından sloganlarla sık sık kesildi. İşçiler sık sık "İşçiyeye Kalkan Eller Kırılacak!", "Mafya Dışarı!", "Katiller Dışarı!", "Devlet Katili Koruyamaz!", "Yılgınlık Yok, Direniş Var!", "Baskılar Bizizi Yıldırılmaz!", "Katiller Dışarı!", "Devlet Katili Koruyamaz!", "Yılgınlık Yok, Direniş Var!", "Baskılar Bizizi Yıldırılmaz!", "Katiller Dışarı!", "Devlet Katili Koruyamaz!" şeklinde sloganlar atarak işbaşı yapmayacaklarını tekrar dile getirdiler. Bu arada işçiler sitede yürüyüş yapmak isteyince, sendika yürüyüşün kontrolden çıkabileceği kaygısıyla bunu engelledi. İşçilerin genel kanısı "Bugün ona, yarın bana. Biz, acaba yarın hangimiz vurulacağız kaygısıyla yaşamak istemiyoruz." şeklinde.

İşçilerin bu öfkesi ve kararlılığı sonucu Tümtis Sendika yetkilileri tekrar toplandı. Ancak çıkan karar yine işbaşı yapılmaması şeklinde oldu. Sendikanın bu kararı işçiler arasında hoşnutsuzluk yaratmasına rağmen işçiler işbaşı yaptılar. Palandöken ambarının yeniden açılması durumunda işçilerin buna izin veremeyeceği ortada. Böyle olmasına rağmen sendika böyle bir şeyin tekrar olması halinde ne yapılacağını henüz belirleyebilmiş değil. Ama dünyayı sırtlarında taşıyan nakliyat işçileri ne olursa olsun kararlılıklarını ve öfkelerini yitirmeyeceğe benziyor.

Göç ettirilen Kürtlere yine zulüm, yine ölüm

Adana/Özgür Gelecek- T.Kürdistanı'nda sürdürülen kirliliğin savaştan diğer bir boyutu olan köylerin yıkılması, yıkılması ve boşaltılması sonucu yüzbinlerce Kürt,yerini yurdunu bırakıp büyük şehirlere göç etmek zorunda kalmaktadır.

T.Kürdistanı'ndan göçeden Kürtlerin büyük bir çoğunluğu Adana'ya gelerek Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı Dağhoğlu, Şakirpaşa, Denizli, Anadol, 19 Mayıs, Mutlu, Barbaros, Hürriyet, Karasu ve Gülbahçesi gibi mahallelere yerleşmektedirler.

Bu mahallelerde yaz aylarından bu yana sürdürülen baskı politikası artarak devam ediyor. Bu mahallelerde yaşayan halk, devlet terörü nedeniyle yaşam ve ölüm arasında mekik dokuyor.

Öyle ki Adana'ya göçen yeni bir saldırı düzenlenmiş,her gün onlarca ev basılıp yüz-

lerce kişi gözaltına alınıyor. Bu saldırılarla,yurtsever ve devrimci mücadeleye verilen halk desteğini kesmek,yığınlar üzerinde terör estirmek ulusal kurtuluş mücadelesinden soğutup uzaklaştırmak amaçlanıyor. Kısacası faşist diktatörlük yükselen Kürt ulusal mücadelesini bastırmanın tek yolunu,Kürt halkını topyekün yoketmekte görüyor. Yoketmek diyoruz çünkü,diktatörlüğün Kürt Yurtseverleri katletmesine yeni biri daha eklendi. Evet,94 yılının son üç ayında katledilen HADEP Yüreğir İlçe Delegesi M.Salih Satubtekin, İlçe Başkanı Rebih Çabuk, İlçe Yönetim Kurulu Yedek Üyesi Sefer Cerf,HADEP üyesi Hacı Sait Macir'den sonra 12 Ocak Pazartesi günü Adana'nın 9 Mayıs mahallesi Çukurova Caddesi üzerindeki Kahvehane Sıdar'a ait olduğu bildirilen bir kahvehane kimliği belirsiz iki kişi tara-

fidan uzun namlulu silahlarla tarandı. Kürtlerin gidip geldiği kahvehaneye yönelik saldırıda,Hacı Bahattin Oğuz olay yerinde ölümlen,M.Salih Özden,M.Salih Şimşek,Ramazan Gülbahar,Halil Nadi Ziyanak,Raşit Özdemir ve Zeki Kaçmaz da ağır yaralandı. Yaralılarından M.Salih Şimşek Adana Numune hastanesine,diğer yaralılar Adana devlet hastanesi'ne kaldırılarak tedavi altına alındı. Saldırganlar ise Levent mahalesi yönündeki salama kanallarına doğru kaçarak izlerini kaybettirdiler.

Görgü tanıklarından edinilen bilgilere göre saldırı, saat.15.15 sıralarında Mehmet Sıdar'a ait Çukurova Caddesi üzerindeki kahvehaneye gelen bir uzun boylu siyah siyah saçlı,siyah gömme,siyah pantolon,spor ayakkabı,kot ceket giymiş iki kişi kahvehaneyi rastgele taramaya başladı-

lar. Tanıklar,olay yerine yakın olan polislerin,saldırganların arkasından koşmak yerine,saldırdan sonra kahvehaneyi abluka altına aldıklarını söylediler.

Olay sırasında kahvede olduğunu söyleyen Salih Kavak adlı görgü tanığı olayı şöyle anlatı: "Öğleden sonra saat 15:00-15 :15 sıralarında kahveye iki kişi geldi. Biri silahını çıkarıp kapidä bekledi,diğeri ise içeri girdi. İçeri giren kısa boylu kıvrıkcık saçlı şahıs elindeki silahla rastgele ateş açmaya başladı,o esnada yatın diye bağırdı,yordu ayağa kalkanlara sıkıyordu."

Bu arada edindiğimiz bilgilere göre taranan kahveye 25 kısım günü polislerin baskın düzenlediği,kahvede çalışan iki garsonun Özgür Ülke okudukları nedeniyle tehdit edildiği ve zorla gazeteyi çalışanlara yedirdikleri belirtildi

Pendik belediye işçileri direnişte

Kartal/Özgür Gelecek- 13 Ocak'ta RP'li belediye tarafından 215 belediye işçisinin işine son verilmesi üzerine, aynı gün Pendik belediye işçileri direnişe geçerek, ilk önce belediye binasını işgal etti. Daha sonra polislin "olgun"(!) uyarılarını "saygıyla"(!) karşılayan sendika bürokratları polislin işini "zorlaştırmamak" için üç gün sonra işçileri belediye binasının dışına çıkarttı. Pendik Emniyet Amirliği, kaymakamı ve savcılıkla görüşen sendika temsilcileri, anlaşma sonucu eylemlerini dışarda sürdürme kararı aldı ve dışarı çıkıldı.

Sendikacıların, bu ürkek, uzlaşmacı tavırlarına rağmen, Pendik Belediyesi işçileri, işçi sınıfının dayanışmasına, sınıf dayanışmasına, desteklerine karşı daha samimiler. Görüşüğümüz işçiler RP'li belediyenin ve başkanın bu denli pervasızca kendilerine saldırmada esas sorumlunun devlet olduğunu, tüm bunlardan devletin çıkarı olduğunu söylüyorlar. Bir işçi "Refah siyasi iktidara oynuyor. Yani buradaki savaşım ekonomik, demokratik talebin ötesinde; bu işten herkesin çıkarı var. Onun için hep birlikte mücadele etmeliyiz" diyor. Bazı işçiler çok kızgın, "işgal bitmiş olabilir, ama eylemimiz bitmedi... Burayı Refah'a bırakmayacağız" diyor.

Pendik belediyesi önünde bekleyenler arasında bir kadın destekçi şöyle diyor: "Ben komşumu desteklemek için, onun haklarını onunla birlikte savunmak için buradayım" Bu sırada oğlu ve gelini işten çıkarılmış bir ana söze girerek "Hangisi olursa olsun ekme kapısı ile oynamaz" diyerek tepkisini dile getiriyor.

Bir direnişçi işçi ise "Demokrasinin nimetleriyle buraya gelen insanlar, demokrasinin gerekli şartlarını kabul etmiyor... Kanun-manun tanımıyor" diyor. İşçilerin hemen hepsi Refah'lı belediye yönetiminin politikalarına karşı öfkeli. Kendilerinden boşalacak yerleri, Milli Gençlik Vakfı'ndaki yandaşlarını yerleştirmek için boşalttıklarını, ancak buna kesinlikle izin vermeyeceklerini söylüyorlar. RP'li belediye 25 yıllık bir işçiyi dahi bir polis gibi, kendi militanlarına izlettirip denetleniyormuş. Pendik işçisi kısaca şunu vurguluyor: "Refaha karşı olan herkesin bizimle birlikte mücadele etmesi gerekiyor, bize destek sunması gerekiyor; Çünkü bunlar Türkiye'yi karanlığa götürmeye çalışı-

Partizanlarla kucaklaşan Pendik Belediyesi işçileri haklarını alana dek direnmekte kararlı olduklarını bir kez daha yinelediler

yorlar."

İsten atılan Pendik Belediyesi işçilerine çeşitli sendika, devrimci-demokratik kurum, kuruluş ve kişilerden maddi ve manevi destek gelmesine rağmen, sendikacıların ürkek ve sınıf uzlaşmacı tavri yüzünden, işgale başlayan coşkulu direniş yerini, belediye binası önünde sessiz bekleyişe bırakmış durumda.

PARTIZAN YÜREKLER PENDİK'TEYDİ!

14 Ocak günü Tuzla Organize Deri Sanayii'nde direnişte olan Cihangir Deri işçilerinin ziyaretine güçleri oranında desteğe giden, Partizan kamu emekçileri ve Partizan işçiler aynı gün direnişteki Pendik Belediyesi işçilerini de ziyaret ettiler. Burada yapılan konuşmalarda işçilere örnek direniş olarak Tuzla Deri işçilerinin mücadelesi anlatıldı. Ve sınıfsal konumuna uygun, kavgacı, kararlı tavırlar sergilemeleri, aksi taktirde hiçbir kazanımlarının olamayacağı anlatıldı. Ardından, direnişteki işçileri yalnız bırakmayacakları vurgulanarak hayaller çekildi.

YILGINLIK YOK, DİRENİŞ VAR!

21 Ocak günü Partizanlar, direnişteki Tuzla Organize Deri Sanayii'ndeki Cihangir Deri işçilerini ziyaret ettikten sonra Pendik'e gelindi. Belediye binasına yakın bir yerde toplanan kitle, kortej oluştu-

rup dergimiz PARTIZAN pankartını açarak, direnişteki Pendik belediyesi işçilerinin bulunduğu yere doğru slogan atarak yürüyüşe geçti. Burada "Pendik işçisi yalnız değildir!", "Birlik mücadele zafer!", "Gelecek Ellerimizdedir!", "Zafer direnen emekçinin olacaktır!", "İşçi kıyımına son!" sloganları atıldı. Partizan kitlesi direnişteki işçilerin yanına geldiğinde, polis saldırarak, pankartı taşıyan okurlarımızı gözaltına almaya çalıştı. Fakat orada bulunan ziyaretçilerin ve işçilerin polise karşı müdahalesi sonucu polis geri adım atarak, geri çekilmek zorunda kaldı. Bu arada işçiler tarafından polislin saldırılan tavri, ıslıklarla ve yuhalamalarla protesto edildi. Daha sonra, Pendik Belediyesi işçileri yol boyunca zincir oluşturarak, polislin saldırgan tavrını önlemeye çalıştı. Ve bu tavırlarıyla dostlarına kucak açtılar.

Tuzla'daki coşkuyu Pendik'e taşıyan, Partizan, Özgür Gelecek, YDG okur ve çalışanları, Tuzla'da olduğu gibi Pendik Belediyesi direnişçilerine de maddi ve manevi destekle bulundular.

Burada yapılan konuşmalarda "Yılgınlık Yok, Direniş Var!" sloganının iyi kavranması gerektiği, deri işçilerinin mücadelesinin örnek alınması gerektiği bir kez daha vurgulandı. Ayrıca, Partizan özel sayısı olarak çıkarttığımız "Eğer sensen herşeyi yaratan, üreten; o zaman sen olmalısın yöneten" bildirileri dağıtıldı.

Sistemden beslenen Boyner, sistemi değiştiremez

İstanbul/Özgür Gelecek- 15 Ocak 1995 günü Yeni Demokrasi Hareketi (YDH) tarafından Abdi İpekçi Spor Salonu'nda "Yeni Türkiye, yeni demokrasi için seçimizi birlikte yükseltelim" adı altında toplantısı düzenlendi.

Toplantı, toplantıdan ziyade pop gösterisine dönüştü. İlk önce pop sa-

natçıları Akrep Nalan, Deniz Arcak, Hakan-Zafer Peker, Burak Kut sahneye gelerek bir süre konser verdiler. Ardından YDH'yla ve Cem Boyner'in yurt gezisiyle ilgili dia gösterimine geçildi.

Yaklaşık beşbin dinleyicinin katıldığı toplantıda YDH lideri Cem Boyner "Sevgilisini kötülerinden kurtaracak beyaz atlı prens" (!) edasıyla kürsüye çıkarak "Hep aynı nakaratı" okudu.

Emperyalistler ve onların işbirlikçileri komprador burjuvazi tarafından, emekçi halkların düzenden kopuşunu engelleyip düzene bağlayabilmek, güvensizliğini güvene dönüştürebilmek için cilalayıp parlatılarak piyasaya sürülen YDH ve onun lideri Cem Boyner, daha önceki konuşmalarında olduğu gibi, bu konuşmasında da düzene "verdi verişirdi." Sistemden beslenenlerin, bu sistemi değiştiremeyeceğini söyleyen Cem Boyner kendisinin de bu sistemden beslendiğini her nedense unuttu(!) Ayrıca, çürüdüğünü söylediği ve deşmiş olduğunu söylediği sistemin karşısına bir sistem koymuyor, (zaten böyle bir şey beklemiyoruz.) Yine aynı sistem

içerisinde iyileştirmeler temelinde. Adı da sistem değişikliği oluyor. Hoş, seçimle hükümet olsa iyileştirmeler de yapamaz ya. Çünkü bu niyet sorunu değil, sistem sorundur. Bu da ancak Demokratik Halk Devrimi ve sosyalizmle çözülebilecektir. Siyasi ve ekonomik yapıyla tümüyle emperyalizme bağimli bir siyasi iktidarı iyileştirmeler dahi yapacak gücü yoktur.

(Biz burada Cem Boyner'in söylediklerini tek tek buraya alarak tahlil etme gibi bir niyette değiliz. Çünkü sorun bu değildir.)

Cem Boyner'in konuşması esnasında hayvanları Koruma Derneği'nden 2 bayan söz almak istedi. Ancak bayanlara söz verilmediği gibi, yaka paça salondan dışarı çıkartıldı. Daha sonra dışarı çıkartılan bayanlarla, neden kendilerine söz hakkı verilmediğini sorduk. Cem Boyner'i teşhir etmeye çalıştıkları için susturulup dışarı atıldıklarını söyleyen bayanlar: "Cem Boyner hayvan düşmanıdır. Hayvanları öldürüyor. Bir insanın hayvanları öldürme hakkı yoktur. Hayvanları öldürme hakkı insanın değildir. Böyle bir insan insan haklarından söz edemez" dediler.

Kolektif / Tutsaklarda

Erhan Meydan

YDH üzerine

22 Aralık'ta atılan partileşme adımıyla birlikte, Yeni Demokrasi Hareketi (YDH) ve lideri Cem Boyner, gündemi büyük ölçüde işgal etmiş durumda. Gazete sayfalarında peşpeşe yayınlanan haberler, röportajlar ve özel kanallardaki tartışma programlarıyla yoğun bir gündemleşme sözkonusu. YDH'nin her toplantısı, Boyner'in her sözü medya için konu oluyor ve doğrusu kitleler de bu haberleri ilgiyle izliyorlar. Kısacası YDH, toplumun çok çeşitli kesimleri tarafından ilgiyle izlenen bir parti olmuş durumda ve bu ilgi dolayısıyla, YDH'nin süreçle bağlantılı olarak bir kaç noktada değerlendirilmesi yararlı olacaktır.

Hemen herkes az çok biliyor; YDH, kökü Özal'a kadar uzanan ve daha sonra geliştirilen II. Cumhuriyetçi bir çizgi üzerine oturmuş durumdur. Hareketin bileşiminde zaten, eski "solcu" yeni liberaller, sivil toplumcular, II. Cumhuriyetçi köşe yazarları vb. oluşturuyor. Sınıfsal olarak ise, sanayiciler, ticaret adamları, patronlar doğrudan hareketin içerisinde ve bundan dolayı YDH bir "zenginler klübü" durumundadır.

II. Cumhuriyetçi bir çizgi üzerine oturmuş olan YDH, tezlerini, resmi ideoloji ve geleneksel devlet yapısının iflas etmiş olması gerçekliğine dayandırmaktadır. Buna göre artık sistem, batı tipi bir toplumsal yapıya, yani gerçek anlamda bir burjuva toplum düzenine kavuşturulmalıdır. Kısacası Yeni Dünya Düzeninde yerini almış bir Türkiye hedefleniyor. Ancak ekonomik, sosyal ve siyasi olarak tıkanmış olan sistemle birlikte, mevcut düzen partileri de artık tıkanmış durumdadır ve bunu aşmaları mümkün değildir. "Sistemden beslenenler sistemi değiştiremezler" diyor Boyner, açık bir şekilde geleneksel düzen partilerinin miyadını doldurduğunu söylemektedir.

Gerçekten de mevcut sistem artık, sermayenin belli kesimleri açısından da bir gelecek vaad etmiyor ve YDH bu süreçte, tamamen bu kesimin çıkarları doğrultusunda gündeme gelmiş bir oluşumdur. Bu doğrultuda mevcut tıkanıklığın aşılması ve Avrupa ölçülerinde "istikrarlı" bir yapı oluşturulması amaçlanıyor. Dolayısıyla YDH, çıkarları farklılaşan sermayenin bir kesiminin sözcüsü durumundadır. Ancak, sorunlara yaklaşımlarında ki belirgin farklılıklarına ve bütün iddialarına rağmen YDH'nin henüz, önceden de pek dikiş tutturamamış olan II. Cumhuriyetçi çizgiyi pratik olarak aşmış olduğu söylenemez. Buna rağmen yine de bir parti olarak, mevcut geleneksel yapılarla karşılaştırıldığında belli ölçülerde bir "radikalizm" göze karıyor. Özellikle devlete yönelik yaklaşımında. Geleneksel devlet yapısının; yani ordu, bürokrasi ve siyaset ilişkisinin aşılması gerekliliği öne çıkarılıyor. Buna karşı, devletin küçültülmesi ve sosyal yaşama müdahalesinin daraltılması sunuluyor. Boyner bunu, "kutsal devlet anlayışını yıkacağız" biçiminde dile getirmektedir.

Elbette YDH bu noktada çok çelişkili bir görünüm ortaya koymaktadır. Örneğin bir yandan, "sistem tıkanmıştır onu aşmak gerekir" diyor Boyner ve hatta işi, "demokratik devrimi biz gerçekleştireceğiz"e kadar vardiıyor. Ama, öte yandan da "ben sistemin ta kendisiyim" diye açıklamaktan geri durmuyor. Ashında bu çelişkili durum biraz üzerinde düşünüldüğünde YDH gerçekliğini ortaya koymaktan başka bir şey yapmıyor. Yani YDH, "sistemi değiştirmek" talebini gündeme getirirken, gerçekte bunu toplum için değil, sermayenin belli kesimlerinin çıkarlarına yönelik olarak gündeme getirmektedir.

Yine de YDH'nin "sistemi değiştirme" talebi demokratik çevreler tarafından hoşnutlukla karşılanıyor. Bunda özellikle devrimci bir örgütlenmenin, güçlü bir sol alternatifin yaratılabilmesi olmasının rolü olduğu açık. Aynı şekilde YDH, on yıldır süren kirli savaşın ekonomik ve sosyal etkileriyle iyice bunalmış kitleler tarafından da ilgiyle karşılanmaktadır.

Ancak burada YDH'nin bir umut olup olamayacağı tartışması fazla bir önem taşımıyor. Sonuçta YDH burjuva liberal bir harekettir ve getirecekleri bununla sınırlıdır. Ayrıca daha henüz rüştünü ispatlamış bile değildir. Bizim için de burada önem taşıyan nokta, YDH'nin ortaya çıktığı ulusal ve uluslararası koşulların doğru bir biçimde kavranılmasıdır. Bu doğrultuda bir kaç noktadan daha önemle altını çizmemiz gerekiyor.

Her şeyden önce YDH'nin oluşmasında, Yeni Dünya Düzeni sürecinin belirleyici bir etkisi söz konusudur. YDH'nin "dünyadan kopmamak" söylemi de bu doğrultudadır. Boyner'in Avrupa Parlamentosu tarafından davet edilmesi ve dünya çapındaki bir dergide en önemli yüz lider arasında değerlendirilmesi, batının Boyner'e yönelik ilgisini göstermektedir. Kısaca şu söylenebilir: YDH, emperyalizmin YDD politikasının Türkiye versiyonudur. Bunu özellikle "serbest piyasa", "liberal-demokrasi" ve "barış" söylemlerindeki ortak paydalarda görmek mümkün.

Öte yandan iç koşullar bakımından Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin (UKM'nin) doğrudan bir etkisi olduğu söylenebilir. Çünkü, YDH'nin devletin ipliğini pazara çıktığı bir süreçte oluşması bir raslantı değildir. PKK önderliğinde geliştirilen UKM, zaten savunulabilecek bir "kutsal devlet" bırakmamıştır ortada. Ve burjuvazi kendi çıkarları doğrultusunda, "rasyonel" davranmaya çalışmaktadır.

YDH'yi bu temelde değerlendirmek gerekiyor. Ayrıca ona yönelik ilgi de, Türkiye devrimci hareketinin kitlelerden kopuk olmasının rolü de görülmelidir. Devrimci hareket alternatif bir güç olma gerçekliğine sahip olmadığından, kitleler başka seçeneklere kaymaktadır. YDH'nin üzerine oynadığı kitle devrimci yığınlardır, kendi burjuva çıkarları doğrultusunda bu kitleleri arkalamaya çalışmaktadır. Böylelikle yığınların devrimci potansiyellerini eritime işlevini de görüyor.

Ancak YDH, burjuva liberalizmi temelinde de olsa bugün gerçek anlamda bir alternatif güç olma gerçekliğine sahip değil. Sürece hakim olan MHP çizgisi ve MGK'dır. Tıkanan sürecin aşılması için burjuva liberalizmi temelinde de olsa YDH nasıl bir rol oynayabilir? YDH'nin aşılması mümkün müdür? Bu ve benzeri soruların türeyen, daha uzak olmayan bir zamanda yanıtlayacaktır diyerek noktıyoruz.

Bireyin yabancılaşması

Kişilik, içinde bulunulan iktisadi ve sosyal konunun getirdiği düşünüş ve davranışlar bütünüdür. Her türlü maddi üretim, siyasi, ahlaki, kültürel davranışların herbiri bireyin içinde bulunduğu iktisadi ve sosyal konuma göre şekillenir ve ona göre toplumsal evrimin yasalarına bağlanır. Anlaşılacağı üzere kişiliğin toplumsal ilişkilere bağlanışının yolu, temsil ettiği ya da ona göre şekillendiği sınıflar veya grubun vasıtasıyladır. Yani birey, içinde bulunduğu ve kişilik yapısının ona göre belirlendiği toplumsal sınıf veya katman aracılığıyla ilişki halindedir.

Ekonomik eşitsizliğin, çıkar çatışmalarının ve sömürünün başlangıcıyla meydana gelen ya da günışığına çıkan sınıfların oluşumuyla, bir kişilik çatışması da gözler önüne gelmiştir. Bu kişilik çatışması ideolojik içeriğini ve anlamını, sınıf çatışmalarında, ezen ile ezilenler arasındaki çatışmada bulur. Bir taraftan egemenlik, sömürü ve boyun eğme ilişkisi, diğer taraftan bu etkinin getirdiği isyan tepkisi; bir taraftan meta-bağımlı ilişkiler, diğer taraftan insanın insanlaşma isteği; bir taraftan yabancılaşma, diğer taraftan özgürlüğün zorunlulukla ilişkisi-tüm bu ilişkiler, çatışmalar kişiliğin evriminde sınıf çatışmalarının belirleyiciliğini ortaya çıkarır.

Maddi-bağımlı veya meta-bağımlı ilişkileri egemen ilişkiler durumuna getiren kapitalizm, bireyi kendine yabancılaştırır ve dolayısıyla onu kişiliksizleştirir. Bu kişiliksizleştirme süreci insan-bağımlı ilişkilerin yozlaşarak, meta-bağımlı ilişkilere evrimiyle son halini alır. Sömürü toplumlarında bireyin kişiliksizleştirme evriminin kapitalizmde son halini alması, bu toplum biçiminin özgür bireysellik aşamasının koşullarını yaratmasından dolayıdır. Ya-bancılılaşmanın doruk noktası olan kapitalizm, önceki toplumsal biçimleri yıkarak, yeni türden, ama tam da kendi üretim ilişkisine denk düşecek şekilde, toplumsal bağlar ortaya çıkarmıştır. Nitekim kapitalizmde "insan, meta-bağımlı ilişkiler aşamasına geçtikçe, insana bağımlı ilişkilerden giderek kurtulmuştur." (MARKS)

Maddi-bağımlı veya meta-bağımlı ilişkileri egemen ilişkiler durumuna getiren kapitalizm, bireyi kendine yabancılaştırır ve dolayısıyla onu kişiliksizleştirir. Bu kişiliksizleştirme süreci insan-bağımlı ilişkilerin yozlaşarak, meta-bağımlı ilişkilere evrimiyle son halini alır. Sömürü toplumlarında bireyin kişiliksizleştirme evriminin kapitalizmde son halini alması, bu toplum biçiminin özgür bireysellik aşamasının koşullarını yaratmasından dolayıdır.

Yabancılaşmanın doruk noktası olan kapitalizm, önceki toplumsal biçimleri yıkarak, yeni türden, ama tam da kendi üretim ilişkisine denk düşecek şekilde, toplumsal bağlar ortaya çıkarmıştır. Nitekim kapitalizmde "insan, meta-bağımlı ilişkiler aşamasına geçtikçe, insana bağımlı ilişkilerden giderek kurtulmuştur." (MARKS)

ra) ilişkisinin evrenselleştiği, "toplumsal hastalıklar"ın kronikleştiği kapitalist topluma özgüdür. **Bu özgüllüğün önemli yansıması, insanın insanla, insanın doğayla ve kendisiyle olan ilişkilerinde yabancılaşması olgusudur.**

Nasıl sermaye ile emek arasındaki açık karşıtlıkta bir uzlaşma olanaklı değilse, yabancılaşma ile "özgür birey"sellik arasında da bir uzlaşma mümkün değildir. Çünkü yabancılaşma sermayenin toplumsal ilişkilere nüfuz ettiği olgu iken; "özgür birey"sellik, üretici güçlerin gerici üretim ilişkilerine karşı kurmak istediği toplumsal ilişkiler bütünüdür ifade eder. Böylesi bir açık durumda, karşıtlıkları bir an olsun uzlaştırmaya çalışmak sınıf işbirliği teorisidir. Çünkü "üretim araçları insanların hizmetinde değil, insanlar üretim araçlarının hizmetindedir. Ürünler üreticilerin kullanmaları için değil, başkaları tarafından maledinmek ve mübadele edilmek için üretildikleri sürece, insanlar bunların üzerindeki kollektif denetimlerini kaybederler ve onun yerine kendi ürünlerinin, paranın gayrişahsi gücü yoluyla yürütülen denetimleri altına girerler." (1) Bu durumda kapitalizmin özgür bireyler yarattığını, tüm doğa ve ürünlerin insanların hizmetinde olduğunu düşünmek yabancılaşma olgusunu redetmektir. Oysa kapitalizm yabancılaşma olmadan düşünülemez. Üretimin toplumsal niteliği ile üretim araçlarının bireysel mülkiyeti arasındaki çelişkinin doruk noktası olan kapitalizmde yabancılaşmayı görmemek üretimdeki sömürüyü, kişilik erozyonunu, "toplumsal hastalıklar"ın kaynağını ve sermaye birikiminin koşullarını çarpıtmak ve gözlerden yavuz hırsız rolünde uzak tutmak demektir. Bu, gerçeğin yadsınması demektir.

"İnsanın özü...toplumsal ilişkilerin toplamıdır." (MARKS) bu doğru tezden hareketle, eğer herhangi bir toplumdaki ilişkiler, insanların maddi ve kültürel ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik değil de, üretim araçlarını elinde bulunduran azınlığın sermaye birikimine, azami kar dürtüsüne yönelik maddi üretim faaliyeti üzerinde biçimleniyorsa, orada toplumsal özgürlüşmeyi değil insanın insana, kendisine, doğaya olan ilişkisinde yabancılaşmayı aramak gerekiyor, çünkü maddi üretim faaliyetinde Marks'ın "Bedenin demir makineye eklenmesi" diye ifade ettiği doğrudan yabancılaşma olgusu kendisi ürettiği nesneye

yabancılaşması ve emekgücünün, yeteneklerinin bir başkasının meta hazinesine aktarılması mevcuttur. Bu durumda bir yabancılaşmış emekten söz etmek gerekiyor. "Yabancılaşmış emek, insana, 1. doğayı 2. kendi kendisini, kendi etkin işlevini, yaşam faaliyetini yabancılaştırmaktadır." Yani işçi, kendi emeğinin doğrudan sonucuna yabancılaşırken esasında doğaya ve kendi kendisine yabancılaşmasının nesnel zeminini yaratmaktadır.

Kapitalizmde yabancılaşmanın temelleri, ilkel birikim sürecinde başlar ve üretimin toplumsallaşması, tekni-

amacı, bu toplumsal ilişkilerde, kendi gereksinmelerini karşılayabilmek ve değişim-değeri üretimi sürecinde yer alabilmektir. "Açgözlülük ve para hırsı ortamında" bundan başka toplumsal ilişkileri düşünmek doğru olmayacaktır. Ve bu ortamda hiçbir insani duygu Marks'ın deyimıyla "lekesiz" kalmayacaktır. Şu veya bu biçimde "köleler" ve devrimciler, bu ilişkilerden etkilenecektir.

Kapitalizmde "işçinin çalışması... gönüllü değil, zorunludur, zorunlu emektir. Bunun için bu emek, bir gereksinim karşılanışı olmayıp yal-

ğın en yüksek noktaya evrimleşmesiyle son biçimini alır. İlkel sermaye birikim süreci, sözcüğün tam anlamıyla, doğrudan üreticinin mülksüzleştirilmesi yani emek gücü pazarını yaratan emekçinin, kendi üretimi araç ve gereçlerinden zorla koparılmasıdır. Burada doğrudan üretici, üretim araçlarına yabancılaşır, dolayısıyla "kaybedecek bir şeyi olmayan" emekçi, kendi doğal gereksinmelerini karşılamak için sömürü mekanizmasında kendisini pazarda satır, bu durumda sanayinin ilerlemesiyle, şimdiye değin doğayı beşerileştiren insan, bundan sonra doğayla olan orijinal birliği yabancılaşma emeliyle eritilmiş olur. Bu emelin ortadan sonucunda insanların birbirine karşı kayıtsızlığıdır, çünkü insanların

nızca kendinin dışındaki gereksinimleri karşılamaya yönelik bir araçtır." (MARKS) İşte kapitalizmdeki toplumsal ilişkilere damgasını vuran bu nesnel realitedir. İngiliz bilim adamı olan M. Cornforth bu gerçeğin doğrudan sonucunu şöyle açıklıyor: "İnsanlar arasında arkadaşlığın yerini, insanların başka insanları kullandığı ve hayatın amacının artık başka insanlarla ilişki kurmak değil, eşyaya malik olmak ve bunun için de başka insanları kullanmak olduğu ilişkiler alır. Herkes herkese gayri şahsi ilişkilerle, mülkiyete dayanan ilişkilerle bağlıdır." (2) Bu, kapitalizmin bunalımıdır. Ve bu bunalımın köklerini özel mülkiyet ve işbölümünde aramak gerekiyor. "İşbölümünün ve özel mülki-

si ve yeni insan tipi:

yetin insan ilişkileri üzerindeki başlıca ve evrensel etkisi insanları toplumlar içinde bölmek, bazılarının emeğinin başkalarının geçim aracı olmasını sağlamaktır." (3) Kafa ile kol, şehir ile kır, yöneten ve yönetilen vb. arasındaki çelişkiler, işbölümleri yabancılaşmanın, bireyin gelişiminin önündeki engellerin kaynağıdır. Birlikte çalışmanın gönüllü değil de, zorunlu olduğu kapitalizmde, bu toplumsal çelişkiler kişilik erozyonunun, burjuva ruhunun, bireyin yabancılaşmasının, yozlaşmasının "toplumsal hastalıklarının" kaynağıdır. Bu kaynağın kurutulması,

Ne demiştik? Kapitalizm insanın özgürlüğünü yadsır, salt özel mülkiyetin özgürlüğünü güvence altına alır. Bu sistemin adaleti de, üretimi de, devleti de, partisi de kısacası herşeyi de mülkiyetin yaşamı için vardır. Çünkü özel mülkiyetin varlığı, sömürünün, eşitsizliğin devamıdır. Onun yaşam şartıdır. Ve kapitalizmin yarattığı bireyler de psikolojik, siyasi, kültürel, ahlaki olarak sadık, konformist ve boyun eğen kişiler halini alır. Onlar kendi beslemesi için başkalarını sömüren ve kapitalizmin hiçbir zaman kurtulamayacağı bunalımının erozyonuna

sonucudur.

"Her koyun kendi bacağından asılır" sözünde ifade edildiği gibi, bireyin toplum için değil, kendisi için var olduğu ve kendisini kurtarması gerektiği anlatılır. Bu anlam, kapitalist üretim ilişkisinin sonucu olan burjuva ruhunun özlü anlatımıdır. Emekçilerin sorunu böyle algılamaları, hayata, dünyaya özel mülkiyetin gözünden bakmaları yüzyıllardan beri sömürücülerin, maddi üretim faaliyetinin ve onun koşullandırdığı siyasi, toplumsal, ahlaki, kültürel kurumlarını düzenlemesinden dolayıdır. Bireyciliğin, toplumsal sınıf ve tabakalara nüfuz etmesi de bundandır. Ancak sosyalist üretim ilişkilerinin düzenleyicisi proletarya ve diğer emekçi katmanlar olduğundan, bireycilik bir "doğum lekesi" olarak varolmasına karşın, egemen olan, bireyin toplumsal çıkarlar uğruna kendi çıkarlarından fedakarlık edebilmesidir. Çünkü, bu toplumda bireyin yabancılaşması kapitalist yollarla karşı mücadele uğruna verilen savaşta yok olmaya yüz tutmuştur. Ve üretim araçlarının, yönetimin kolektif niteliği, bireylerin başka bireylere olan kayıtsızlığını paramparça eder ve tarihin çöplüğüne atar.

Burjuva bireyciliği israfı, rüşveti ve yiyiciliği barındıran sömürü düşüncesidir. Yanısıra küçük üreticilerin bireyciliği, basit tatmin düşüncesinin sağladığı tutuculuk ve ürkekliliğin kolektivitizme ve büyük üretime karşı ilgisizlik yaratması biçiminde belirir. Üretimin kolektif niteliği karşısında, küçük üreticiler, sosyalizmde ya da faaliyet alanlarımızda dahi ürkecekler ve küçük hesaplara girişeceklerdir. Bu, burjuva özel mülkiyetçi bireycilikle iç içe geçmiş feodal toprak alışkanlığının yansımasıdır. Buna karşı hem bu durumun saflarımızdaki ideolojik yansımalarını hem de bireyin yabancılaşmasını paramparça edecektir. Leninist insan tipi de bu savaşım içinde belirecektir. Hele bir küçük burjuvalar ülkesinde, bu savaşım, kendini daha yakıcı biçimde hissettiriyor.

Birey, meta-bağımlı ilişkilerin egemen olduğu, tüm toplumsal değerlere damgasını vurduğu kapitalizmde, egemen sömürgeci yönleniciliğinde ki kitle iletişim, ideolojik, sosyopsikolojik araçlarla bir tür kişisizleşmeye uğrar. Egemen sömürücü sınıflar emekçileri her türlü sorunu kendi uzağına çekme ve çözümlerini kendi düzenlerinin yaşamını sağlamak için onları her türlü kötü alışkanlıklara özen-

Ve kapitalizmin yarattığı bireyler de psikolojik, siyasi, kültürel, ahlaki olarak sadık, konformist ve boyun eğen kişiler halini alır. Onlar kendi beslemesi için başkalarını sömüren ve kapitalizmin hiçbir zaman kurtulamayacağı bunalımının erozyonuna uğramış kişisiz varlıklardır. Ve bu gerici sistem bu varlıklar sayesinde ancak ayakta kalabilir. Bu kişiliğin dönüştürülmesi, bireyin kendi sınıf gerçekliğine kavuşması ve doğrudan gerici sistemle mücadele etmesiyle mümkündür. O vakit yeni insan tipinin yaratılması ya da o insan tipine kavuşabilmek, içimizdeki burjuva ruhuna, bireyin yabancılaşmasına, özel mülkiyet düşkünlüğüne karşı savaşılmasının doğrudan sonucu olduğu açık değil midir?

dirmeye, kendi kültürel yozlaşmasına entegre etmeye çalışır. Kapitalist toplumlarda kumar, fuhuş, rüşvet, israf, yoz müzik vb. tüm insan ilişkilerinde önemli yer tutar. Bunlar kapitalizmin bunalımının ürünleridir. Kumarın, fuhuşun, ayyaşlığın toplum içinde yaygın bir konuma sahip olması bireylerin kişiliklerini erozyona uğratar. Kapitalizmin bunalımıyla doğrudan ilintili olarak bunalıma düşen bireyler, kendi sınıf gerçekliğinden hızla uzaklaşır ve tüm toplumsal sorunlara yabancılaşır. Açıkçası "timsah gözyaşlarını" akıtan kapitalizm, meta-para ilişkilerini evrenselleştirerek tüm bu durumlara nesnel zemin yaratır. Bu anlamda kapitalizme karşı mücadele kötü

alışkanlıklarda karşı mücadeledir. Kitleleri kumar, fuhuş, ayyaşlık, rüşvet vb. gibi kötü alışkanlıklardan arındırmak, kızıl ordunun beyaz orduyu silahsızlandırmasına benzer. Gelişmiş, oturmuş, sağlam yapı bir kişilik, sınıf gerçekliği zeminine oturmuş, sömürgeci ahlaktan sıyrılmış, yeniyi, bilinmeyeniyi sürekli araştıran, bilgi ile bilgisizlik arasındaki çelişkiyi bilimsel olarak gidermeye çalışan, yaratıcı, kendi kişisel çıkarlarından fedakarlık edebilen ve sonuç olarak sürekli devrimci devrim içinde olan Leninist tipe insanlara özgüdür. Şüphesiz bu mertebeye ulaşabilmek bugünden yarına olabilecek birşey olmadığı gibi, yabancılaşmış-yozlaşmış kişiliğe karşı mücadelesinde belki de farklı biçimler altında milyonlarca kez yinelenen muharebelerden geçmesi gerekiyor. "Burjuva toplumunda emekçi insan, doğumundan ölümüne dek egemen sınıflar için uygun olan düşünce, duygu ve alışkanlıkların sürekli etkisi altında bulunmaktadır." (4) İşte bunun için tarih boyunca ilk kez toplumla bütünleşmiş çok yönlü bir kişilik yaratmaya yönelik bir devrim zorunludur, çünkü bu salt teorik bir sorun değil esas olarak pratik sorundur. Devrim "yalnız egemen sınıfın başka hiçbir biçimde devrilmesi olanaksız olduğu için değil, deviren sınıfın tüm eski kötülüklerden kurtulması ve yeni bir toplum yaratmaya yetenekli olması ancak devrimle mümkün olduğu için zorunludur." (MARKS) Bu zorunluluğun kavranması özgürlüğün kavranmasıdır.

KAYNAKLAR:

- (1) Komünizm ve İnsanlık Değerleri-M. Cornforth sf:25
- (2) age sf:21,22
- (3) age sf:20
- (4) Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak-Kalinin sf:58

maddi üretim faaliyetini kar için değil de, insanların maddi ve kültürel ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik çabasıyla mümkün olacaktır. Sosyalizmde dahi bu çelişkiler devam edecek, ama her zaman bu çelişkiler, kapitalist yolu izleyen bir avuç "cennetini arayanların" dayanağı olacaktır. Sosyalist maddi üretim faaliyeti ise, insanları, kendi ihtiyaçlarını karşılamak için maddi üretim ve onun koşullandırdığı siyasi, kültürel, entellektüel faaliyetlere doğrudan katmak ve denetlemek görevini örgütleyecek ve bahsedilen kapitalist yolcuların temel dayanaklarına savaş açacaktır. Sosyalizmin ya da insanın insanlaştırılması mücadelesinin zaferi tam da bu noktada anlamını bulur. İşte Leninist insan tipi bu amacın doğrudan ürünüdür.

uğramış kişisiz varlıklardır. Ve bu gerici sistem bu varlıklar sayesinde ancak ayakta kalabilir. Bu kişiliğin dönüştürülmesi, bireyin kendi sınıf gerçekliğine kavuşması ve doğrudan gerici sistemle mücadele etmesiyle mümkündür. O vakit yeni insan tipinin yaratılması ya da o insan tipine kavuşabilmek, içimizdeki burjuva ruhuna, bireyin yabancılaşmasına, özel mülkiyet düşkünlüğüne karşı savaşılmasının doğrudan sonucu olduğu açık değil midir?

"Paran varsa adamsın, malın varsa padişahsın" halk deyişleri, kapitalist bireyciliğin özlü ifadeleridir. **Bireycilik, bireyin özgürleşmesinin önündeki en büyük engel olarak belirir, özel mülkiyetin, dolayısıyla bireyin yabancılaşmasının doğrudan**

Devrim kitlelerin eseridir özdeyişini sık sık kullanırız. Kullanmaktan öte inanırız. Bu slogan teorie hep tekrarlanmasına rağmen, pratikte üzerine düşen layıkıyla yerine getirilememiştir. Bu nedenle sınıf mücadelesi içindeki uzun bir geçmişimiz olmasına rağmen istediğimiz yere gelmiş değiliz. Politikanın doğru olması yalnız başına yeterli değildir. Doğru politikayı hayata uygulayacak doğru bir örgütsel politikanın da olması şarttır. Şehirlerdeki mücadelede işçi sınıfı içinde çalışma esas denmesinin rağmen, şu ana kadar sınıfı kapsamış bir örgütlenme yaratılabilmemiş değildir.

İşçi sınıfı örgütlü olmadan, Proletarya Partisi tarafından işçi sınıfı örgütlenmeden mücadelenin kendiliğindenliğe kurban gideceğini ve bir adım ilerlemeyeceğini bilmeliyiz. KP işçi sınıfı içinde örgütlenmedikçe ne kendi önderlerini sağlıklı ve kalıcı yaratır, ne de sınıf mücadelesini yükseltebilir. Ne de devrimi gerçekleştirebilir. Geline aşamada mücadele kendisini daha aktif dayatmaktadır. Kitlelerin partiyeye çekilmesi dahil, kendi yığın örgütleri içinde sendika ve demokratik kitle örgütleri içinde vb. örgütlenmedikçe partinin buralarda etkinliğini sağlamadan mücadeleyi siyasal iktidarı alma aşamasına kadar getiremeyeceği gerek dünya devrim tarihlerinde ve en önemlisi de ülkemizdeki sınıf mücadelesi deneyimi bunu kanıtlamıştır.

Şu an içinde bulunduğumuz durum ve ortam böyledir. Bugün kitleler nezdinde her ne kadar ekonomik talepler ön planda olsa da komünistler kitlelerin ekonomik taleplerini küçümsemekten savunmadırlar. Ama siyasal ajitasyon ve propagandayla birlikte gidilmeli. Salt ekonomik istemlerin içinde kayıp olmamalıdır, aksi takdirde ekonomizme düşüleceği gibi kitlelerin gerisine ya da kitle kuyrukçuluğuna düşmekten kendimizi kurtaramayız.

Bir KP kitlelere giderken kitlelerin ruh halini o an içinde buldukları durumlarını gözönünde tutarak politikasını somutla bütünleştirmek zorundadır. Aksi bir anlayış bizleri geniş halk yığınlarından koparır. Ki bununla da burjuvazinin ekmeğine "yağ" sürmüş oluruz. KP ile kitle-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Kitlelerin devrimdeki rolü

ler arasında bağ koptuğu zaman reformist ve revizyonist sarı-sendika ağaları hemen devreye girerek işçi sınıfını bazı ekonomik reformlarla düzen sınırları içinde hapsedmeye çalışırlar. MLM'ler kitleler içinde çalışma yürütürken kitlelerin anlık çıkarlarını ön plana çıkarıp genel ve uzun vadeli çıkarlar önüne koymamalıdır. Kitlelerin günlük ekonomik ve demokratik talepleri içinde boğulmamalıdır. Kitlelere, siyasal bağımsızlık kazanılmadan ekonomik bağımsızlığın kazanılmayacağına **propagandasını** hiçbir zaman akıldan çıkarmamalıdır.

Her devrimin temel sorunu siyasal iktidar sorunudur. Her sınıf da kendi sınıf çıkarları gereği ülkedeki sınıfların tahlili, ittifaklar vb. tahlilini yaptıktan sonra ona göre örgütlenme ve politika tespit ederek mücadeleye başlar. Bizimki gibi ülkelerde emperyalizme göbekten bağımlı komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının devleti faşist TC ekonomik ve siyasal olarak güçsüz olmasından kaynaklanan nedenlerden dolayı var olan köhnemiş düzenlerini sürdürmek için hep şiddet kullanmak zorundadır. En sıradan bir hak alma mücadelesinin bile bedeller istediği ülkemizdeki faşist devleti alt etmenin tek yolu sürekliliği sağlanmış silahlı mücadeledir. Sorun bir bütün olarak partinin ve mücadelenin sorunudur. Hayatın çeşitli alanlarında sınıf mücadelesini yükseltme kitlelerin yoğun olarak yaşadığı alanlarda KP, faaliyet yü-

rütmek zorundadır. Aksi bir anlayışın bizleri daha da gerilere götüreceği ve kitlelerden soyutlayacağı bir gerçektir. Geline aşamada özgül koşulları dikkate almak zorundayız. Oylara çok yönlü bakmak zorundayız. Sendikalar: İşçilerin ekonomik ve mesleki örgütleridir. Buralarda çalışmak ve örgütlenmek, işçi sınıfını partiyeye yakınlaştırmak ve işçi sınıfı içinde partinin en geniş propagandasını yapmak için önemli bir araç önemli birer işçi örgütleridir. Sendikalar-daki örgütlenmeyi ve partinin propagandasını yapmayı red eden anlayışlar ne kadar sakat ise, tek başına sendikaları parti yerine koyan ve en önemlisi de partinin sendikalar üzerindeki etkinliğini ve bilinç unsurunu red eden anlayışlar da bir o kadar tehlikelidir, KP'yi kitlelerden uzaklaştırır.

KP'nin amacı devrim yapmak ise devrimi de kitlelere dayanarak yapacak işçi sınıfının da devrimdeki önderliğini istiyorsak, sendikalar bu amaçlar için en uygun çalışma alanlarından birisidir. Merkezi halka unutulmadan nerede kitle varsa oraya parti girmeli ve örgütlenmelidir. Nerelerde kitleler varsa KP'de orda olmalıdır. Mao'nun dediği gibi "süpürge vurulan yerde toz kalmaz ama vurulmayan yerde toz kalır."

KP kitle örgütleri ile sıkı bağlar kurmadan kitleler içinde kök salması mümkün değildir. Kitle örgütleri içinde faaliyet yürüten kadrolar bunu iyice bilince çıkartmak zorundadır. Bu örgütler veya sendikalar gerici olabileceği gibi ilerici de olabilir. Gerici diye bir KP'nin üyeleri ve kadroları oralarda mücadeleyi tatil etmezler. Aksine gidip oralarda partinin politikasının ajitasyon propagandasını yaparlar. Kitleleri gerici-lerin etkisinden kurtarma ve KP'ye yakınlaştırmaya mücadelesini verirler. Bunun tersi bir anlayış kitlelerin devrimdeki rolünü göremiyordur.

"İşçi sınıfının çok yönlü görevlerini başarıyla yerine getirmesi için tek başına sendikalarla örgütlenmesi yeterli değildir. Onun aynı zamanda politik bir partide örgütlenmesi, sınıf olarak hareket etmesi gereklidir." Marks.

Çalışan çocukların sorunları konulu seminer

İstanbul/Özgür Gelecek-Az- gelişmiş ülkelerde, çocuk işgücü kullanımını ve kaçak çocuk çalıştırma azımsanamayacak oranlardadır. Ve çalışan çocukların yüzde 90'ı uluslararası sözleşmelerle belirlenmiş yaş oranının altındadır. Aynı zamanda çoğu kaçak çalıştırılmaktadır. Bu kaçak çalıştırmanın elbetteki belli bazı nedenleri vardır. Başlıca nedeni de izlenen ekonomik politikanın bozukluğu, vergi sistemindeki adaletsizlik, kanun ve kuralsızlık, patronun ucuz işçi çalıştırma istemiyle birlikte, hızlı nüfus artışıyla ekonomik sıkıntılar ortaya çıkışı ve geçinmek için ailelerin çocuklarını çalıştırması. Dünyanın birçok geri kalmış ve gelişmekte olan ülkesinde olduğu gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkemizde de çocuk işçi sayısı oldukça fazladır.

Çalışan çocukların sosyal, hukuki ve sağlık bakımından durumunu tartışmak amacıyla Türk-İş tarafından **Deri İskolunda çalışan çocukların sorunları** konulu bir eğitim semineri yapıldı. Seminer 26 Ocak 1995 günü Akgün otelinde yapıldı. Seminere katılımcıların oranı oldukça yoğundu. Özellikle Tuzla Deri-İş sendikası ve işçilerinin seminere katılım ve ilgilerinin oldukça yoğun olduğu gözlemlendi.

Seminer saat 10.00'da Türk-İş İstanbul Bölge Temsilcisi **Faruk Büyükkucak**'ın yaptığı bir açılış konuşmasıyla başladı. **Büyükkucak** konuşmasında "çalışan çocuklar sorunu çok arka planda kalmıştır. Geçte olsa ILO (uluslararası çalışma örgütü) ile birlikte Türk-İş tarafından çalışan çocukların sorunlarına pratik katkılarda bulunmak amacıyla çocuk işçiler bürosu kuruldu. Amacı çalışan çocukların sosyal ve sağlık sorunlarına çözüm üretmek. Bu konuda 93'ten bu yana çalışmalar sürüyor; Çocukların yasal güvence ve sağlıklarıyla ilgili hükümlerle görüşmeler planlıyoruz" sözlerine yer verdi. **Büyükkucak**'ın konuşmasının ardından **Özcan Karabulut** Türk-İş Çalışan Çocuklar Bürosunun 1995 yılı faaliyetlerini anlattı. Seminere konuşmacı olarak katılan **Doç Dr. Tahir Baştaymaz** yaptığı konuşmada dünyada ve Türkiye'de

Çalışan çocukların sorunlarının tartışıldığı seminerde, tartışmacıların ortak görüşü: Ekonominin tamamen enkaz olduğu bir ülkede buna çözüm bulunamayacağı.

çocuk çalıştırma oranının yüksekliğinden söz ederken 1983 yılından 1990 yılına kadar çocuk işçi çalıştırma sayısında yüzde 250'lik bir artış olduğuna dikkat çekti. **Nijerya**'da 12 milyon, **Asya** ülkelerinden **Hindistan**'da 44 milyon çocuğun çalıştığı ve hatta **Brezilya**'da fahişelerin çoğunun çocuklardan oluştuğuna değindi.

Prof. Dr. Can Tuncay ise çalışma hukuku açısından çocukların çalıştırılma yaşları hakkında uluslararası ve ulusal sözleşmeleri hatırlatırken, 15 yaşından küçüklerin (ayrıca TCK'nın 67. maddesinde belirtildiği gibi, çalıştırılmasının yasak olduğunu belirtti. Buna karşılık Türkiye'de 10 milyon çocuğun 3,5 milyon çocuğun çalıştırıldığı ve bunların sadece tespit edilebilenler olduğuna değindi. Ayrıca konuşmacılar,

"Çocukların bütün uluslararası sözleşmelerde özel olarak korunması gerektiği maddesine dikkat çekilirken çocukların çalıştırılmaması için öneriler sundular. Fakat, toplumsal, siyasal, hukuki ve sosyal alanlarda çürümeyle birlikte ekonominin tamamen enkaz olduğu bir ülkede buna çözüm bulunamayacağı ise ortak görüş halini alıyordu. Ote yan-

dan bu konuda görüş belirten **Deri-İş** sendikası **Tuzla Şube** başkanı **Musa Selvi** ise çocuk çalıştırılmasındaki sayının çok oluşunun sistemden ayrı düşünülmemesine ve bununla bozuk ekonominin sonuçlarından kaynaklandığına dikkati çekti.

Bugün dünyada milyonlarca çocuk çalışmaktadır. Çalışma nedenleri arasında aile geçimine katkıda bulunmak, hatta aileyi geçindirmek bulunmaktadır. Az gelişmiş ülkelerde çocuklar, kadınlar düşük ücretle kötü şartlarda çalışarak yoğun bir şekilde sömürülmektedir. Bunun kötü sonuçları ise sonradan ortaya çıkmaktadır.

Ülkemizde de serbest ekonomi özelleştirme vs. ile batağa saplanan ülke ekonomisi kurtarılmaya çalışılırken daha da batıyor ve her türlü yolsuzluk, hırsızlık, sahtekarlık artıyor. Dolayısıyla geçim sıkıntısı ve yozlaşma doruğa çıkıyor. Birde buna eğitimsizlik, aile yapısının bozukluğu eklenince tamamen çöküşe doğru gidiyor. Çocukların çalıştırılması, büyük paralar, büyük yarımlar, okutmadığı için aileler, her ikisini de (yani, aile ve çocuk) birlikte devlet sömürmektedir.

IHD'de göçlerle ilgili panel

İstanbul/Özgür Gelecek- 28 Ocak 1995 cumartesi günü İstanbul IHD'de Kürt illerinden batıdaki büyük şehirlere zorunlu göç ettirilen ve göç ettirilen insanların sorunlarına değinilen bir panel düzenlendi.

Panelde konuşmacı olarak katılanlardan **Toplumsal Hukuk Araştırma Vakfı (THAV)** adına **Eren Keskin**, **Tüm Sağlık Sen** adına **Veysi Yan**, **Psikolojik Danışman Aylin Çevik**, **Tunceliler Derneği Başkanı Salman Yeşilgöz** ve **HADEP Genel Sekreter Yardımcısı Kemal Bilgeç** zorunlu göçlerin yarattığı sorunlarla ilgili birer konuşma yaptılar.

THAV'dan Eren Keskin, Avrupa insan hakları sözleşmesinde çeşitli dönemlerde insan haklarını "askıya alma" diye bir bölümün olduğunu, ancak bu bölümde anlatılmak istenenin, olağan üstü durumlarda, savaş hallerinde sözleşmenin garanti altına aldığı, bir takım hakların askıya alınabileceğini belirttiğini söyleyen Keskin; "Türkiye Cumhuriyeti devleti bundan birkaç yıl önce, zaten **Kürdistan'da** insan haklarını askıya aldığı ilan etti. Ancak, bu sözleşmeye bağlı öyle haklar vardır ki, bunlar olağanüstü durumlarda dahi askıya alınmaz: İşkence görmeme hakkı, sürgün edilmeme, öldürülme hakkı... **Kürdistan'da** hepimiz neler olup bittiğini biliyoruz." dedi.

Tüm Sağlık Sen Yönetim Kurulu Üyesi Veysi Yan, göç ettirilen ailelerin batıdaki büyük şehirlerde akrabalarının yanında ya da çadırlarda yaşadığını, göç ettirilen ailelerin bir evde 25-30 kişi, bazende daha fazla olduğunu, bunun da evlerde kullanılan toplu kullanım araçlarının hepsinin (çatal, bıçak, kaşık vb.) ortak kullanımını getirdiğinden **Kolera**, **Tifüs** başta olmak üzere her türlü hastalığın ortaya çıkabileceğini belirtti.

Tunceliler Derneği Başkanı Salman Yeşilgöz konuşmasında **Kürdistan'da** geçen 11 yıldır kırılı, haksız bir savaşın dayatmış olduğunu, köy yakma, işkence, gözaltında kaybetme, zorunlu göç olay-

larının günümüzde daha da yaygınlaştığını, bu olayların son örneklerinin **Tunceli'de** uygulanmakta olduğunu, **Tunceli'deki** olayların **Bingöl** ve **Sivas'ta** da yaşanmaya başladığını, aynı olayların **T.Kürdistanı'nın** diğer illerinde de devam ettiğini belirtti.

Bu tür sorunlarla büyük şehirlerde de karşılaşıldığına değinen **Yeşilgöz**, "Bu olaylara karşı, kimse-den, saman alevi gibi bir tepki beklemiyoruz; böyle bir tepki zaten zamanla bitmeye mahkumdur. Doğru olan süreklilik arzeden eylemliliklere gitmektir" dedi.

Psikolojik Danışman Aylin Çevik, bugün yaşanan zorunlu göçün **T.Kürdistanı'nda** yaşanan savaşın bir boyutu olduğuna değinerek bunun göç ettirilen kişiler ve çocuklar üzerindeki psikolojik etkilerine değindi.

IHD'nin T.Kürdistanı'nda göç ettirilen aileler üzerinde araştırma yaptığını değinen **Çevik**, "Bu araştırmanın sonuçlarına bakığımızda, özellikle, gençlerde ve çocuklarda iletişim bozukluğu, kendini ifade edememe, ortaya koymama ve kendi sorunlarını çevresindekilere açamama gibi sorunlarının olduğunu görmekteyiz" diye belirtti.

HADEP Genel Sekreter Yardımcısı Kemal Bilgeç, devletin kendi ağzında söylemiş olduğu 2.000 civarında göç ettirilen köyün olduğunu, bu insanların **Adana**, **İstanbul**, **İzmir**lere geldiğini, buralara yerleştirildiğini, bu insanların nasıl yaşadıklarını tahmin etmenin pek güç olmadığını söyledi. **Bilgeç**, "Türk halkı, Türk insanı savaş suçlus olmamalı, kendini haksız konuma düşürmemeli. Bu savaşın suçlusuz Türk halkı değil, yönetenler, askeri kararları verenlerdir" diye belirtti.

Panelistlerin konuşmalarını bitirmesinden sonra, salonda bulunan Kürt illerinden göç ettirilmiş insanlardan bazıları, köylerinde kendilerine yapılan saldırılarla ilgili görüşlerini açıkladılar.

TÜSİAD kambursuz hükümet arayışında

TC. ekonomisi tarihinin en büyük bunalım sürecini yaşamakta. İşçiler, memurlar kendiliğinden de olsa ayağa kalkmış, grevlerle ve çeşitli gösterilerle düzene gözdağı vermekte. Kürt ulusu ayağa kalkmış, yürüttüğü silahlı savaşıyla T.C. ekonomisini alt üst etmekte. T.C. Kürt ulusunun yükselen mücadelesini bastırabilmek için, hergün milyarlarca lira savaşa para aktarmakta. Bunun ekonomik faturasını da işçi ve emekçi kesime çıkarmakta. Yani T.C. hakim sınıfları tarihinin siyasi ve ekonomik açıdan en bunalımlı dönemini yaşamakta.

Ekonomik ve siyasi bunalımın yüksekliği karşısında kalan hakim sınıflar işçi ve emekçi sınıfları eskiden olduğu gibi çok rahat yönetememekte; ve yönetememe krizi yaşamakta. Egemenler ve parlamentodaki sözcüleri arasında bir dalaşma yaşanıyor.

İşadamları, hükümeti top ateşine tutuyor; özellikle hükümetin DYP kanadını. TÜSİAD, özelleştirme noktasında sorun çıkartan SHP'siz bir hükümet istiyordu. Bu, ANAYOL olabilirdi. Bir ara işadamları 5 Nisan paketiyle kendileri açısından umuda kapılmıştı. Ancak, sorun çözülemedi; sorun kısmi iyileştirmelerle, emekçinin cebinden biraz daha fazla çalmakla çözülmüyordu. Sorun sistem sorunudur ve sistem tıkanmıştır.

Egemenlerin örgütlülüğünü ifade eden ve bu örgütlülük içerisinde, hükümetleri istediği gibi yönlendiren TÜSİAD, artık rahatsız ortamı bulamadığı ve daha fazla sömüremediği için patladı. Çünkü Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın faturasının bir kısmına onlar da ortak.

İşte TÜSİAD'ın 25. Genel Kurul'un da, TÜSİAD'ın ağır topları, hükümete verdi veritirdi. TÜSİAD Başkanı Halis Komili yaptığı konuşmada, siyaset ve ekonomi alanında bir kördüğümün yaşandığını ve bu kördüğümün kaynağında parlamento olduğunu söylüyor. Ayrıca Komili siyasi ve ekonomik alanda reform yapılması gerektiğinden inanmış görünüyor. Çünkü

Ekonomik gidişattan memnun olmayıp, hükümeti paylayan Türkiye'nin patronlarından Komili ve Koç, resimde görüldüğü gibi kaygısız gülebilmekte. Ya iliklerine kadar sömürdükleri emekçi halk?...

bu şartlarda istediği şekilde sömüremiyor. Ekonomik bunalımın faturasının emekçi halk kesimine çıkartılmaya çalışıldığı 5 Nisan kararları alındığında umutlandığını gizlemeyen Komili "Türkiye ekonomisi 5 Nisan'da ameliyat masasına yatırıldı. Ameliyat için topluma söz verenler nar-kozu sürdürmektedir" diyerek umudunun boşa çıktığını ve artık hükümetin başına "mahir kaptan, güvenilir mürettebat" istediğini belirtiyor.

TÜSİAD'ın Genel Kurulu'nda söz alan hemen tüm işadamları hükümeti beceriksizlikle suçladı. Bu suçlamalara çok içerlendikleri belli olan hükümet ortaklarından yanıt, hükümet sözcüsü Yıldırım Aktuna'dan geldi.

Aktuna, TÜSİAD'ın eleştirilerine cevaben "TÜSİAD Koalisyon hükümetinden memnun görünmüyor. Ama siyaset kimsenin emrinde değil. Burası demok-

ratik bir ülkeye, kimsenin emriyle siyasi dengeler değişmez." diyerek ilk başta sert bir tavır alır durum sergilerken, ardından gerçekliğinin farkına vararak hizaya geliyor. Aktuna "Biz de merkez sağdaki bölünmenin kalkmasını istedik, ama olmuyor, zorla da olmuyor. TÜSİAD olaya sadece bu işin süratle düzenlenmesini yararı açısından bakıyor, ama bunun nasıl olacağını görmüyor" derken, aslında "biz sizin emrinizdeyiz, ama işler o kadar kolay oluyor" demeye getirmektedir.

Tüm bunlar gösteriyor ki, egemenler dışarı karşısında telaşa, parlamento ahırındaki sözcüleri telaşa. Buna karşın, Türk-Kürt ve diğer azınlık milliyetler proletaryası, emekçi halkı ayakta, düzenden hoşnut değil. Ancak, var olan muhalefet henüz düzeni hedef almış değil, kendiliğenciler; Öncüsünü bekliyor.

AKARYAKITTA REKOR VERGİLENDİRME

Her 100 liranın 67 lirası vergi

5 Nisan paketi açıklanırken, hükümet 6 ay süreyle kamu zammı yapmamaya söz vermişti. Ancak paket açıldıktan kısa bir süre sonra, "akaryakıt ürünlerinin fiyatlarının yanlış hesaplandığı" anlaşıldı(!) TÜPRAŞ sürekli "zarara uğradığını" iddia ediyor, özel sektör kuruluşları da zam yapılması için seslerini yükseltiyorlardı. Fakat hükümetin de bir "prestiji" vardı. Kendi gelirlerinden, yani vergilerden "feda ederek" zam yapmama yoluna gitti. 3 haziranda Akaryakıt Fiyat İstikrar Fonu (AFİF) sıfırlandı. 5 ağustosta

da Akaryakıt Tüketim Vergisi (ATV) düşürüldü. Ancak 6 ay dolar dolmaz, bu vergiler eski seviyelerine çekilmeye başlandı. 11 aralıkta AFİF oranları, 19 ocakta da ATV oranları yükseltildi. Böylece benzine ödenen her 100 liranın 67.5 lirası vergi olarak devletin kasasına gitmeye başladı.

Bu arada, akaryakıt dağıtım şirketlerinden Shell, petrol ürünlerinin fiyatlarının otomatik bağlanmasını istedi. Shell şirketi tarafından yapılan açıklamada "Otomatik fiyat mekanizması olarak

tanımlanan sistemin benimsenmesi durumunda, petrol sektöründe yeterli güven ortamının sağlanabileceği" vurgulandı. Yapılan açıklamada "Petrol ürünleri fiyatlarının otomatik bir mekanizma aracılığıyla ve Türkiye'deki fiyatlarla dünya fiyatları arasındaki bağlantıyı sağlayacak formüle göre belirlenmesi gerekmektedir" dendi. Shell gibi emperyalist uzantısı firmaların "otomatik fiyat mekanizması"ndan kastı, kendilerinin de ifade ettiği gibi, akaryakıt fiyatlarının hükümet kararlarına dahi (ki Shell hükümetin zam kararından duyduğu memnuniyeti de açıklamıştı ama bu Shell'e yetmedi) ihtiyaç duyulmaksızın emperyalist pazara göre ayarlanması. Buna kısaca "fiyatlarda özelleştirme" de denilebilir.

20 Ocak 1994 tarihi itibarıyla Doğan marka bir otomobilin deposu 1 milyon 299 bin, Renault Broadway marka bir otomobilin deposu 1 milyon 221 bin, Şahin marka bir otomobilin deposu ise 1 milyon 174 bin liraya dolabilecek.

Tüpgazların fiyatları ise şöyle değişti: Piknik tüpünün fiyatı 35 bin liradan 41 bin liraya çıkarken, 12 kiloluk tüplerin fiyatı 185 bin liradan 220 bin liraya fırladı. Sanayi tüpünün fiyatı ise 680 bin liradan 812 bin liraya çıktı. Bilindiği gibi akaryakıt zamları zincirleme zamları getiriyor. Özellikle petrolün fiyatının yükselmesi nedeniyle otobüsler, minibüsler ve taksilerin zam yapması beklenirken, otobüs ve uçak biletlerinde de zamların etkisi görülecek.

Boyalı basına 75 milyar

Haber Merkezi-TC Devlet Bakanı Bekir Sami Dace, "Geçtiğimiz yıl basın sektörüne 75 milyar lira fon kaynaklı kredi kullandırıldı" dedi. Dace geçen yılki fon kaynaklı kredi talebinin 87.1 milyar lira olduğunu, bu talebin 24 milyarlık bölümünün 24 Ocak, 51 milyar liralık bölümünün ise 14 Temmuz 1994 tarihlerinde karşılandığını ifade etti. Dace, Bankalar Kanunu'nun sırların saklanmasıyla ilişkin 83'üncü maddesi uyarınca, kredi kullanan kuruluşların isimlerinin açıklanmasının mümkün olmadığını belirtti. Hatırlanacağı gibi, geçtiğimiz yıl boyalı basın, kredi alabilmek için hükümete uşaklık yarışına girişmiş, Sabah, Hürriyet ve Milliyet gibi gazetelerin sahibi olan büyük şirketler birbirine girmişti.

Erbakan:"Tefeci değilim"

Haber Merkezi- Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan, Aktüel dergisi Sorumlu Yazışmaları Müdürü Alper Gümüş, muhabir Cem Sancar ve derginin sahibi olan Bir Numara Yayıncılık aleyhine 100 milyon liralık tazminat davası açtı. Erbakan'ın avukatı Şevket Kazan tarafından hazırlanan dava dilekçesinde, Aktüel dergisinin 3-9 Mart 1994 tarihli sayısında "İşte Erbakan'ın Tefecileri" başlığı altında yayımlanan yazının kişilik haklarına hakaret ettiği belirtildi. Dilekçede, haberin tamamen hayal mahsülü olduğu ve anlatılan tefecilik olayları ile Erbakan'ın hiçbir ilgisi bulunmadığı iddia edildi. Öte yandan haberde geçen tefecilik olaylarıyla Erbakan ilişkisi düşünüldüğünde, 100 milyon liralık tazminat rakamının düşük olduğu dikkat çekiyor.

Köprü mü Deli Dumrul mu

Haber Merkezi- Geçtiğimiz yıl İstanbul'da Boğaziçi ile Fatih Sultan Mehmet köprülerinden geçiş yapan araçlardan sağlanan gelirin 2 trilyon 318 milyar 121 milyon liraya ulaştığı saptandı. Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nden geçiş yapan 31 milyon 156 bin araç gişelere 1 trilyon 70 milyar 578 milyon lira gelir bıraktı. Boğaziçi Köprüsü'nden geçiş yapan 59 milyon 229 bin araç ise gişelere 1 trilyon 247 milyar 542 milyon lira gelir bıraktı.

Devlet vergiden memnun

Haber Merkezi- TC Maliye Bakanı İsmet Atilla, vergi gelirleri bazında Nisan 1994 tahminlerine göre gerçekleştirme sapmasının sadece % 1 olduğunu açıkladı. Atilla, 5 Nisan Kararları ile 1994 yılında 594.8 trilyon lira dolaylarında vergi tahsil edildiğini, aralık ayı sonu itibarıyla tahsil edilen vergi miktarının ise 588 trilyon 686 milyar lirayı bulduğunu bildirdi. Ekonomik Denge Vergisi, Net Aktif Vergisi ve Ek Motorlu Taşıtlar Vergisi'nden alınması öngörülen 53 trilyonluk tahsilatın, hedefine büyük bir isabetle ulaştığını belirten Atilla, durumdan memnun olduklarını ifade etti.

15 yılda fiyatlar nereden nereye geldi

	25 Ocak 1980 (TL)	25 Ocak 1995 (TL)	kaç kat arttı
ABD doları	70.0	41.000	585
Tüpgaz(küçük)	33.0	41.000	1.242
Benzin(normal)	31.4	23.480	747
Motorin	19.3	16.640	862
Yeni Rakı (70)	280.0	150.000	535
Maltepe (kısa)	25.0	15.000	600
Kibrit	1.0	1.000	1.000
Elektrik (konut)	5.0	2.177	435
Banlıyö Tren	10.0	10.000	1.000
Dolmuş(Taksim-B.köy)	4.0	30.000	7.500
Vapur (şehir hatları)	10.0	15.000	1.500
Gazete kağıdı (kg)	40.0	20.000	500

Sanat Üzerine

Mao Zedong

Kimin için sanat ve edebiyat?

Bu sorun Marksistler tarafından ve özellikle Lenin tarafından çok önceden çözülmüştü. Lenin daha 1905 yılında sanat ve edebiyatımızın "milyonlarca ve on milyonlarca emekçiye... hizmet etmesi"(1) gerektiğini önemle belirtiyordu. Japonya'ya karşı üs bölgelerinde sanat ve edebiyat çalışmalarını yapan yoldaşlar, bu sorunun çözülmüş olduğunu ve artık bu konuda başka tartışmaya gerek olmadığını sanabilirler. Ama aslında durum böyle değildir. Yoldaşların birçoğu bu konuda berrak bir çözüme ulaşmış değildirler. Bunun sonucu olarak da, bu yoldaşların sanat ve edebiyat için yol gösterdiği ilkelere hakkındaki fikirleri, eserleri, eylemleri ve görüşleri kitlelerin ve pratik mücadelelerin ihtiyaçlarından kaçınılmaz olarak şu ya da bu ölçüde farklıdır. Kuşkusuz, Komünist Partisi, Sekizinci Yol Ordusu ve Yeni Dördüncü Ordu ile aynı safta büyük kurtuluş mücadelesine katılmış kültürle uğraşan birçok insan, birçok yazar, sanatçı ve öteki sanat ve edebiyat işçisi arasında bizimle sadece geçici bir süre için beraber bulunan birkaç mevkî düşkünü bulunabilir; ama ezici çoğunluk ortak dava uğrunda büyük bir şevkle çalışmaktadır. Bu yoldaşlara dayandığımız için edebiyat, tiyatro, müzik ve güzel sanatlarda büyük başarılar elde ettik. Bu yazarların ve sanatçıların birçoğu çalışmasına Direnme Savaşı'nın patlak vermesinden sonra başladı; birçoğu da savaştan önce devrimci çalışmada bulunmuş, türlü güçlüklerle göğüs germiş, faaliyetleri ve eserleriyle geniş halk kitlelerini etkilemişti. Öyleyse, bu yoldaşlar arasında bile sanat ve edebiyatın kimin için olduğu sorununun da berrak bir çözüme ulaşmamış bazı kimseler olduğunu niçin söylüyoruz? Hala devrimci sanat ve edebiyatın halk kitleleri için olmayıp, sömürücü ve zalimler için olduğunu savunan kimselerin bulunması akla sığar mı?

AÇIKLAMA: Bu sayımızdan itibaren "Sanat Üzerine" başlığı altında, hem Marksistlerin, hem de idealistlerin kültür, sanat, edebiyat üzerine düşüncelerine yer vereceğimiz bir köşe açtık. Bu konuda okurlarımızın da köşemize katkıda bulunmalarını bekliyoruz.

Tutkusuz sözde "Sevgiler" in kefaretidir 1994 Türkiyesi

Sevmek, tutkusuz mümkün değil. Tutkusuz olduğunı iddia eden "sevda", çoğunluk sözdedir. Tutkuları zayıflayan sevda, nasıl olursa olsun geriler, hatta gericelebilir...

Çok kimse, aksini önerse de; sevgiyi tutkudan ayrı almamak gerek. Tutku, sevdaya anlam katan aklın aşkınlığıdır. Tutku ciddiyettir. Bağlanmışlığın bilinçli vazgeçmezliğidir. İsrarın harcıdır...

Yine çok kimse, tutkunun "tehlikeli" olduğundan söz eder. Ama biran, tehlikeyi göze almayan ya da tehlikeli olmayan sevdanın, ne kadar yavan ve sözde olduğunu anımsamaya gayret edin...

Sevdalarımız ve onurumuzu besleyen kaynakları düşünün... Tutkularla beslenmiş sevdalarımız hiç "gel geç" oldu mu?.. Olmadı değil mi?.. Öncesizliği ve sonsuzluğuyla, insanı insan eden sevdalar, hep tutkularıyla var oldu, dal budak sardı yaşama...

Sevdalarımız eğer, durmadan çözümlenip bağlanan ve dağılıp toparlanan gel geçlikler olmadıysa; onların koltuk deyneklerine yaslanarak ayakta duracak kadar gülünçleşmemiş ve "elveda" hummalarına tutulmamışsa; tutkularına çok şey borçludur... Değil mi?

Tutkusuz sevda olmaz... diyen biri olarak; sevgili ülkem, 1994 yılındaki kardiyoğrafisini çıkartmaya çalışıyorum günlerdir... Ülkemin damarlarında, onu tutkusuz kılan bir virüs dolanıyor. Sevgilerin sözdeleşmesi ve muhtacı olduğu tutkulara sırt dönmüş olmasından çıkartıyorum bu sonucu...

Selim Edes, Engin Civan, Ülkücü mafya Alaattin, Özal hanedanı vs...e...Sonra, "Temiz Eller Operasyonu"nu başlattığını açıklayan Tansu Çiller (Hani, 1973 yılındaki 477 bin lirayı 1994'te 660 milyar liraya yükselten becerikli/dahi ekonomist!)...

Bu cephe de olup biten beni fazla şaşırtmıyor. Çirkinlikleri, sahip çıktığı kapitalist talanın doğasından var. Kapitalizm bir hırsızlık sistemi, onu yönetenler ise hırsızlar, dolandırıcılar ve mafya...

Şaşırmıyorum. Ama öfkelenmek de elde değil...

Sevdanın vazgeçilmezliği olan

tutkuların söz ederken; Türkiye'yi, sözde ve tutkusuz "sevgi"lerin coğrafyası kılan hırsızlıktan söz etmişim. Beni asil rahatsız eden bu kısırlık yani tutkusuz sevgilerin sözdeliği ile "yaşayan" insanların sıradanlığı...

Türkiye, ne bu hırsızların yağmasına ne de insanların sıradanlığına layık değil... Hazmedemiyorum bunu...

Adına Türkiye dedikleri Anadolu'yu, 60'lardan 80'lere taraf olduğu ve yarattığı başkaldırının tüm görkemliliğiyle sevmemek elde mi?...

Hayır, uzak geçmişe müracaat etmeden, çoğumuzun yaşadığı günlerden söz edeceğim. Hani tutkulu sevdalarla başkaldırılan ve şimdi "tehlikeli" ilan edilen o günlerden...

O günlerden, kirli eller "Temiz Eller Operasyonu" çağrılarını çıkartamazdı... Halka kalkan faşist eller kırılırdı...

O günleri, o günlerin Anadolu'sunu savunuyorum. Çünkü o zamanlar Anadolu, kendine layık olan tutkulu sevdaların yurduyd...

O günlerde, alnteri kendini savunuyordu. Alnteri sokaklardaydı. Gerektiğinde barikatını kurup; barikatını, zulme yıktırmamanın kavgasını veriyordu. Ve yine o günlerde, zulüm tam istem devam etse de Dersim köyleri boşaltıp yakılamıyordu...

O günlerde, herşeyin bir karşılığı vardı. Zalimin zulmü yerde kalmıyordu... Onun için zalim zulümüyle, 94 Türkiyesindeki kadar pervasız değildi...

Sevdalar o zaman, şimdi Cudi'deki gibi tutkuluyd...

Ve 80'ler sonrasında, "İtidal" içerilen "ehlileştirilen" sevdalar tutkusuz kılındı... Kendine güvenmeyen pısrık gevezeliklere döndü. En hafif rüzgarların önünde bile uçupveren, yerlere kapanan laf ebeleri kapladı ortallığı... Alkol kokan uyuşukluğu boşvermişliği Anadolu'nun batusını kapladı...

Tutkusuz sözde sevdaların insancıkları artık, kurtulmak için kurtarıcı bekliyorlardı... Bu arada, herşey de "uygun fiatla" satıldı. Malum ya, piyasa ekonomisi koşullarda yaşıyorlardı...

Çirpil gözlü ve durmadan ağır kenarıyla "sırtan" hainler kapladı etrafı... "Yanlış yaptık", "Aldatıldık" diyorlardı... Savrulmuştu...

Tutkulu sevdaların tehlikeleri göze almış "aşırı" ucunun törpülediği Türkiye... Savrulmuşların coğrafyası... Uçkağaçlarını, fahişelerin, hırsızların, dolandırıcıların yolsuzlukların ve ülkücü mafya bozuntularının tasallutuna maruz kalan sevgili ülkem...

Sevdiğim, savunduğum, kızdığım, şaşırdığım, öfkeli olduğum "olağanlık" lara teslim olmuşluğuyla; Edes'lerden, Çiller'lerden, Özal'lardan, Civan'lardan, ülkücü mafya Alaattin'lerden kaçınması mümkün olmayan ve "selameti" Erbakan'ın Refah'ında ya da Ecevit'in (mavi olmanın çıkıp moraran) "ulusal sol"un da arayan zavallı ülkem...

Kirli savaşla, sadece kardeş halkın yok edilmesine değil; teslim olduğu cellatların değirmenine su taşıyan kardeşlerim...

Nasıl anlatmalı sana, nasıl anlatmalı Jean Jaures'in tutkulu sevdalarıyla dile getirdiği şu gerçeği: "Devrim herkes için, herkesin yararına yapılacaktır. Bu büyük toplumsal değişim, tarihte ilk kez bir sınıfı, zorla ötekini yerine ya da üstüne geçirmeyi değil, bütün insanlığı yüceltmeyi, mutlu kılmayı amaç edinecektir." (Jean Jaures)

1994 Türkiyesi'nin kardiyoğrafisini çıkartabilmek, ne yazık ki, hala, "corruptio optimi pessima/kötümserlikteki iyimserlik"ten bağımsız değildir...

Rauf Tamer diye "malum ilanı" zatın bile şunları diyebildiği Türkiye'ye de yaşıyoruz: "Hepsi birden çıldırdı."

Kimi banka soyuyor, kimi mücevher çalıyor, kimi eşya kaçırıyor... Tarih... anıt... müze... hiçbir umurlarında değil...

Ellerinde olsa Dolmabahçe'yi, Topkapı'yı sırtlayıp götürcekler...

Yakalanmasalar nereden bileceğiz?

Hiç... işte asıl mafya bunlar... -Smokinli mafya...

Maskeli balo; hala bitmedi mi? Dünya'nın bütün hırsızları bu ülkede mi yaşıyor, yoksa Türklerin ahlakı'nda bir arıza mı oldu yarabbi? Nedir bu başımıza gelen? Memleketim sapır sapır dökülüyor, paçalardan ayıp akıyor. İnsanlar gitti, yırtık, pişkin, şantajcı, rüşvetçi, inkarcı, ar damarı çatlamış bir süflü takım geldi.

Gözleri doymuyor. Küpleri dolmak bilmiyor. Korkuları da yok. Hangi taşı kaldırırsanız, altında onlar." (Hürriyet. 15/10 1994)

Rauf Tamer'de, öbürleri de "onlar kimdir?" sorusuna yanıt vermiyorlar... Oysa, sınıf normlarından kopuk bir ahlak yoktur. Aslında onlar, tamda kapitalizmin öğrettiği gibi davranıyorlar... İtalya'ya, Fransa'ya, İngiltere'ye bakınız... Onların da, "bizimkiler"den farksız olmadığını göreceksiniz...

Verili tablo, bir insan olarak beni karamsarlaştırıyor. Ama karamsarlığım iyimserliği de dışlamıyor... Onlar, kuyularını kendi elleriyle kazıyor. Bizim açımızdan sorun tutkulu sevdalarla, onları görmeye cüret etmekten geçiyor.

Ancak, bu hiçte kolay değil... Çünkü, tutkusuz sevdalarımızın sözdeliğiyle, "lanetlediklerimizi" gündelik hayatımızda durmadan üretiyoruz. "Lanetlediklerimiz"i gündelik hayatımızda durmadan üretiyoruz. Lanetlediklerimize, bir taş bile atmıyoruz... Oysa, sevdalı tutkularla, "Anadolu sizin hükümlerimize layık değildir" diyerek kavranıp, onlara atılan bir taş; eski günlerdeki gibi çok şeyin anlamını ve sahte yazgısını değiştirebilecektir...

O halde, bir taşı tutkuyla kavrayan sevdaları insana ait kılarak, "yeter gayri" demiyorsak; sözde sevdalarla etrafımızın "vıcık vıcık" olduğundan da dert yanmanın bir alemi yoktur... Dert yanmak, teslim olunan kabullenilmiş kefaretidir...

Temel DEMİRER

Haftanın kültür-sanat etkinlikleri

Sinema

● Gizli Bahçe: Agnieszka Holland'ın yönettiği filmde büyüleyici bir masal anlatılıyor. (Beyoğlu Alkazar)

● Ruhların Evi: Bille August'un İsabella Alienda'nın romanından uyarladığı filmde Meryl Streep, Jeremy Irons, Vinona Rydar, Glenn Close ve Antonio Banderas başrollerde (Beyoğlu Pera)

● "Öldürme Üzerine Kısa Bir Film" Fotoğrafi'nde 4 Şubat Cumartesi günü, saat 16.00'da Onat Kutlar için Kieslowski'nin filmi gösterilecek.

● Clint Eastwood'un "Bird" filmi 1 Şubat Çarşamba günü Evrensel Kültür Merkezi'nde saat 15.00'ten itibaren izlenebilir.

● Agnieszka Holland'ın yönettiği "Acı Hasat" filmi 2 Şubat Perşembe günü 16.00'da Evrensel Kültür Merkezi'nde gösterilecek.

Tiyatro

● Harbiye Muhsin Ertuğrul Sahnesi'nde 1 Şubat

Çarşamba'dan itibaren "Gözlerimi Kapatırım, Vazifemi Yaparım", ayrıca Cumartesi ve Pazar 11.00'de "Gölgenin Canı" adlı çocuk oyunu sahneleniyor.

● Dostlar Tiyatrosu "İnsanların" adlı oyunu 2 Şubat Perşembe ve 3-4 Şubat günleri, "Bir Delinin Hatıra Defteri"ni ise Cumartesi günleri sergiliyor.

● Dilek Türker/ Tiyatro Ayna "Mutlu Ol Nazım" adlı oyunu cuma ve cumartesi günleri Küçük Sahne'de sergiliyor.

● Bizim Tiyatro "Yargı" adlı oyunu cumartesi günleri saat 18.30'da Altunizade Capitol'de sahneleniyor.

● Ankara Sanat Tiyatrosu Uğur Mumcu'nun "Sakıncalı Piyade" adlı oyununu 1 Şubat Çarşamba günü saat 19.00'da ve 21.15'te Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nde sahneliyor.

● Hale Akinlı, Alev Oraloğlu, Esin Limbu, Ersin Umutlu "Bir Anızlık Hikayesi" adlı oyunu 1 Şubat Cuma günü saat 18.00'de Aksanat'ta sahneliyor.

Gösteri

● Sinemanın Yüzcüncü Yılında Sinemayı Yeniden Düşünmek Kadıköy Belediyesi Kültür ve Sanat Merkezi'nde 4 Şubat Cumartesi saat 15.00'de Onat Kutlar'ın anısına bir panel düzenleniyor. Konuşmacılar: Engin Ayça, Prof. Zafer Doğan, Sefa Önal, Giovanni Scognamiglio, Tefvik Taş, Rekin Teksoy ve Gülşen Tuncer.

● "Habitat II'ye Doğru" etkinlikleri çerçevesinde 3 Şubat Cuma günü saat 18.30'da Polat Sokmen "Kapitalist Şehir Planlaması ve Kavramlar, Uygulamalar" üzerine konuşacak. Kent ve Yaşam Salonu.

● Tuncel Kurtiz. 1 Şubat Çarşamba günü saat 19.00 - 24.00 arasında Leman Kültür Merkezi'nde yaşamının 59. ve sahnelerdeki 39. yılını kutlayacak. Aynı gün 20.00'de Kurtiz üzerine yapılan "Sinemada Bin Dolunay" adlı film gösterimi izlenebilir.

● Aydın Çubukçu'nun hazırlayıp

sunduğu "Manifesto" konferansı 4 Şubat Cumartesi günü saat 14.00 Evrensel Kültür Merkezi'nde dinlenebilir.

● Mahmut Alınak'ın konuşmacı olarak katılacağı "Sanat, Kültür, Ekonomi ve Siyaset Üzerine" yapılacak olan söyleyişi saat 14.30'da Toplumsal Araştırmalar Vakfı'nda izlenebilir.

● Semra Çaralan'ın hazırlayıp sunduğu "Kadın Hareketi Tarihi" başlıklı seminer 5 Şubat Pazar günü saat 15.00'te Evrensel Kültür Merkezi'nde verilecek.

Müzik

● Okay Temiz Ramanlar 31 Ocak 1 ve 2 Şubat günleri Hayal Kahvesinde

● Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda, 2 Şubat Perşembe 19.30'da, Ernesto Bitetti'nin gitar konseri.

● 12.2.1994 tarihinde Zeytinburnu Halkevi'nde tiyatro, folklor ve müzik dinletisi. Ayrıca Zeytinburnu Halkevi Müzik Grubu (Grup Hasret) Umuwt Radyo'da bir dinletisi sunacak.

Yaşar Kemal: "Ya TC mahkum olur, ya ben"

Haber Merkezi- Avrupa'nın en yüksek tirajlı dergilerinden Der Spiegel'in 9 Ocak 1995 tarihli 2. sayısında yayımlanan "Yalan Seferi" başlıklı yazı yoğun tartışmalara neden oldu. Yazar, 21. yüzyılın eşliğindeki bir dünyanın Türkiye denilen parçasındaki bir soykırıma, bir ulusun haklı isyanının bastırılmaya çalışılmasına değiniyor; sürgünler, katliamlar, köy yakmalar ve işkenceler hakkında sayısal verilerle Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürt ulusal sorunu hakkındaki politikasını ortaya koyuyordu. "21. yüzyılın eşliğinde hiçbir halk, hiçbir etnik grup insan haklarından mahrum edilemez." diye yazıyordu Yaşar Kemal. Ve tarihsel bir gerçeğin altını çizerek devam ediyordu: "Buna sadece Türkiye'nin değil, hiçbir ülkenin gücü yetmeyecektir. Sonunda Amerikalıları Vietnam'dan, Sovyetleri Afganistan'dan kovan ve Güney Afrika mucizesini gerçekleştiren insanlığın gücü oldu." Yaşar Kemal'in bakış açısı şüphesiz Marksist bir temele dayanmıyordu ama, tanınmış aydınların Türkiye'de ilk kez ulusal sorun konusunda seslerini radikal bir biçimde yükseltmeleri, bu yazısıyla Yaşar Kemal şahsında önemli bir dönemece arkasında bırakıyordu. Çünkü 12 Eylül cuntasının yasaklamaları karşısında aydınlarımız bir sessizlik içindeydi. Bu dönemde, yasaklara karşı Aziz Nesin'in bir çıkışı olmuştu, ancak ileri boyutlara götürülemedi. Geline aşamada faşizm tarafından kan gölüne çevirilen Türkiye'de, demokratik kamuoyunu yoğun meşgul eden zulüm ve vahşet karşısında Yaşar Kemal sessiz kalamazdı. Milyonlara mal olmuş Yaşar Kemal'in sessiz kalması, onursuzluk olurdu. Geç de olsa, bu tavrı onurludur, diğer aydınlar için örnek bir tavidir.

"Yalan Seferi" yayımlandıktan iki hafta sonra, TC ceza makinesinin dişlileri gıcırdamaya başladı. 23 Ocak 1995 günü, saat 10:30'da İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne "ifade vermeye" çağrılıyordu Yaşar Kemal. Çok sayıda aydın da, DGM bahçesinde birleşmişlerdi ve dostlarını yalnız bırakmadılar. Yazar, DGM'ye Zülfü Livaneli, Orhan Pamuk ile avu-

Der Spiegel'e verdiği demeçten dolayı Yaşar Kemal'i yargılamaya çalışan TC. dünya ve Türkiye kamuoyunda kendisi yargılanır duruma düştü.

katları Enver Nalbant ve Erkan Pekmezci eşliğinde geldi. Alkışlarla sessizlik bozulurken, yazar, "Hapse girerseniz ne yazacaksınız?" sorusuna "Kendi hayatımı yazacağım" yanıtını veriyordu. İHD İstanbul Şube Başkanı Avukat Ercan Kanar ve çok sayıda avukat, DGM'de dayanışma ruhuyla hazır bulunuyordu. Yazar, ifadesi alınmak üzere DGM Savcısı İsa Geyik'in odasına alındı. Geyik, Yaşar Kemal'i, "tutuklanmasın" istemiyle 5 No'lu DGM Yedek Hakimliği'ne gönderdi. Bu arada yazar, Aktüel dergisinde çıkan başka bir yazı nedeniyle Savcı Uğur Saldogan'a ifade verdi. Daha sonra hakim önüne çıkarılan yazar hakkındaki tutuklama talebi reddedildi. Bunun üzerine, avukatlarıyla birlikte DGM'den ayrılmak isteyen Yaşar Kemal, DGM Savcısı İsa Geyik'in emriyle DGM Karakolu'na alındı. Çünkü Geyik, mahkeme kararına itiraz etmişti, bir daha tutuklama istiyor-

du ve itirazın sonuçlanması beklenenecekti. Mahkeme, yazarın tutuksuz yargılanmasına karar verdi. Yazar, girdiği DGM kapısından 2 saat sonra çıkabildi ve şunları söyledi: "Mahkeme olursa kimin mahkum olacağı belli olmaz. Ya Türkiye Cumhuriyeti mahkum olur, ya da ben. Ben mahkum olursam, Türkiye Cumhuriyeti iyice mahkum olur, insanlığın yüzüne bakamaz."

Bu arada yazara birçok ilercici kişi, kurum ve kuruluş destek verdi. İsveç Yazarlar Birliği Başkanı Peter Curman, Çiller'e bir mektup göndererek Yaşar Kemal'e yönelik suçlamaların geri çekilmesini istedi. İsveç Kürt Yazarlar Derneği Yönetim Kurulu ise, TC'nin 70 yıllık Kürt politikasının iflas ettiğini belirterek, yazarla dayanışma içinde olduklarını vurguladı. Zaten mahkemeden iki gün önce de aralarında Aziz Nesin, Adalet Ağaoglu, İlhan Selçuk, Atif Yılmaz ve Şanar Yur-

datapan'ın da bulunduğu sanatçı ve yazarlar Yaşar Kemal'in evini ziyaret etmiş, yanında olduklarını ifade etmişlerdi.

Yaşar Kemal, yabancı basına da geniş konu oldu. İngiliz The Guardian gazetesinde yayımlanan Jonathan Rugman imzalı yazıda "Bugüne kadar Nobel Edebiyat Ödülü'ne layık görülen tek Türk yazarı olan Yaşar Kemal DGM'de yargılanıyor ve büyük bir olasılıkla cezaevine gönderilecek" ifadesi kullanıldı. Danimarka'nın en büyük tirajlı gazetesi Politiken, yazarın yargılanmasına geniş yer verdi. Fransız Liberation gazetesi ise, yazarla yaptığı geniş bir röportajı yayımladı. Liberation gazetesi ise, yazarla yaptığı geniş bir röportajı yayımladı. Liberation gazetesi ise, yazarla yaptığı geniş bir röportajı yayımladı. Liberation gazetesi ise, yazarla yaptığı geniş bir röportajı yayımladı.

Değinmeler

Ali D. Kardeş

Özel televizyonlar ya olmasaydı!

Anten bozulunca onarmak için çatıya çıkmak zaman aldı. Bütün kanallarda karlı bir görüntü ve hissettirici sesler... Televizyon yalnızca TRT 1'i ve TGRT'yi çekiyor... TRT'ye mahkum olmamak için mecburen "özel televizyon" ya, TGRT'yi izliyoruz. (1)

TGRT, biliyorsunuz Türkiye gazetesinin "huzur televizyonu"nu... Her akşam "Hayırlı Akşamlar" programında "Citroën" marka otomobil dağıtıyor, tabii o günkü Türkiye gazetensiz varsal... Ne tür bir ihtiyacınız var, hemen her programda İhlas'tan promosyonu var!

"İhlas'tan bir faks!"
"İhlas'tan yumurta pişirme makinası!"

"İhlas Organizasyon'dan..."
Hararet basmaya başlayan insanı ki, televizyondan ses yükseliyor:

"Hararetinizi gidermek için İhlas'tan Kristal Sul..."

Yok, yok!.. Yarışma programları, reklamlar, haberler her yer "İhlas"la.. Beyin "yıkama", pardon beyin kirletme böyle olur!.. Eloglunun haberleri bile "İhlas" mahrepli: İhlas Haber Ajansı... (İHA)

İHA; Bosna -Hersek'le, Çeçenistan'la ve Türki cumhuriyetleri ilgilendiren "tüm" dünya haberlerini verirken, yurt içinde de ulaşmadığı semt yok gibi... Müslüman ve Türk dünyası dışındaki dünyayı bakın nasıl tanımlıyor?

"Alçak Ruslar", "iğrenç Sırp-lar", "Kahbe İngiliz"...

Türk-İslam sentezinin televizyon kanallarından biri bu halde!

Gazetesi televizyonundan reklamını yapıyor:

"Ben televizyonumda manevi değerlere saldırı istemiyorum!"

Türkiye'de televizyonlar sahibinin sesidir. Sahip, çıkarını nerede görüyorsa yayıncılık o yönde yapılır. TGRT, İhlas'ı pazarlarken, televizyonculuğun kamu yararını gözletmez. Hatırlarsınız aynı yaklaşım; Star televizyonu ile Hürriyet gazetesi çıkar kavgası yaparken de böyleydi. Televizyonda sahibine hizmet eden haberler verilirken, kimse de sesini çıkarmaz. Halk da sanki, olay böyle oluyormuşcasına durumu kabuller.

Devlet televizyonu TRT ne ise, "özel televizyon" da patronunun sesi olmak durumundaydı! Kamu yararı da ne demektir.. TRT, haberciliğinde, devlet dairelerinin faaliyetlerinin haberciliğini yaparken, "özel televizyon"lardaki haberler ise televizyon patronunun "kokteyl" haberlerini vermeliydi.. Programların yönü, televizyon sahibinin çıkarının yönü olmuş ne önemi var!

Televizyonlar devletin de olsa, islamcı patronların da olsa, özel şahısların da olsa, sahibinin sesidir... Şimdilerde televizyonda bazı programlarda televizyon program yapımcıları, tanınmış gazeteciler ufak tefek çelişkiler kamuoyuna yansıtınca sevinip duruyorlar... Ya özel televizyonlar olmasaydı, diyorlar... Türkiye demokrasisinin nimeti bu işte!..

Oysa görülmeyen, ya da görülmek istenmeyen bir yön var, televizyonculukta... Televizyonculuk halka hizmet etmiyor. Maalesef, Türkiye'de televizyonculuk patronlarına tomar tomar para olarak dönen çıkar çarkının aracı oluyor...

ÇİZGİLERLE

MANUEL TEKİN

DISK'in kuruluşu

1966 baharında Türk-İş onur kurulu tarafından, Kristal İş, Petrol İş, Maden İş, Lastik İş ve Basın İş geçici olarak konfederasyondan uzaklaştırıldı. Bunun üzerine Temmuz 1966'da Maden-İş, Lastik-İş, Basın-İş ve bağımsız Gıda-İş sendikalar arası dayanışma anlaşması imzalandı ve 13 Şubat 1967'de de DISK'i kurdular. Türk-İş'in parçalanmasından bir alternatif olarak doğan DISK sermaye ve faşizme karşı savaşçı bir çıkış yolunun ifadesiydi. DISK Genel Başkanlığı'nı yapan Kemal Türkler'in reformcu ve revizyonist anlayışına rağmen işçi sınıfının savaşçı, deneyimli ve bilinçli kesimleri bu sendikanın etrafında toplandı.

Bu kesimler demokratik hak ve özgürlüklerin savunulması ve işçi haklarının korunması için sendika içinde çalışmalarını sürdürüyorlardı. DISK, özünde reformcu karakterdeydi. İsminden geçen devrimci kelimesi ve yine yöneticilerinin sosyalist olduğunu iddia etmelerine rağmen DISK ne devrimciydi ne de sosyalistti. İşçi sınıfının yükselen sendikal ekonomik savaşımının ihtiyaçlarını az çok karşılayan ve direniş örgütlemeye çalışan tek yöneticisi Kenan Budak, 1981 yılında polis tarafından vuruldu. DISK, bünyesine topladığı işçilerin genelde ilerici niteliği ve faşizme karşı örgütlü mücadelesinden dolayı 12 Eylül cuntasının sendikal alanda boy hedefi oldu ve kapatıldı.

Uzun yıllar sonra açılması için yapılan çalışmalar sonucu 1991 yılında yeniden açılan DISK yeni ismiyle DEVLETÇİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU kimliğini oluşturdu. Yeni imajı ile, işçilerin radikal mücadelelerinin reddi temelinde şekilleniyordu. Yapılan Dokuzuncu Olağan Genel Kurulu'nda başkanlığa getirilen Rıdvan Budak'la sözde Türk-İş'ten daha politik bir çizgi izlemesine rağmen ekonomist ve reformist çizgiyi aşamadılar. İşçilerle zerre kadar ilişkileri olmayan bu hainler hem suyun başına oturup saltanat sürüyorlar hem de yeni dünya düzeni denilen emperyalizmin nüfus yaratma politikasının

Kavganın Güncesi

sendika alanında uygulayıcısı oluyor.

Sınıf bilinçli işçiler uzlaşmacı, bürokratik, reformist, revizyonist sendikal örgütlülükler içerisinde çalışmayı reddetmezler. Aksine daha bir devrimci ruhla çalışarak varolan örgütlülüğü sınıfın hizmetine sokma mücadelesi verirler. Dolayısıyla bilinçli unsurlar bulduğumuz somut koşullarda devletçi kimliği bürünen DISK'e devrimci kimliğini kazandırarak, faşizme karşı mücadelede sınıf savaşımına sokmalıdır.

Tariş direnişi

Tariş yaklaşık 80 bin üretici ortağı olan bir üretim kooperatiftir. Bu kooperatifin çoğunluğu İzmir'de kurulu olan İplik, üzüm, zeytinyağı, kolanya, incir vb. gibi alanlarda üretim yapan işletmelerden oluşmuştur. Kooperatifin yönetim kurulu ortaklar tarafından seçilir. Bu seçimde her türlü pazarlık ve politik oyunlar yapılır.

Tariş büyük bir kuruluş olmasından dolayı siyasal arenada önemli bir yeri kaplar. Bundan dolayı iktidara gelen bütün partiler Tariş işçilerine hep oy potansiyeli olarak yaklaşırlar. Kendi politikaları doğrultusunda hareket etmesini isterler. Bunların en başında gelen MHP kendi iktidar döneminde (1975-1977) yüzlerce işçiyi işten atıp yerlerine MHP'li faşist işçileri yerleştirirler. Bu dönemde de işçilerin direniş olmuş ama cılız kalmıştır. MHP iktidardan düşmesi ile beraber MHP'li faşist işçiler çıkışlarını alırlar. Artık fabrikada olaylar olmuyor ve işçiler MHP'ye haraç vermekten kurtuluyorlar. Fabrikanın bu duruma gelmesinde devrimci, demokrat, sosyalist işçilerin çabaları sonucu olmuştur. Daha sonraki seçimde iktidara gelen CHP, ara seçimde halk desteğini kaybedince yeni seçimde gidilip MHP destekli Adelet

Partisi iktidara gelir. İşte bu süreçten sonra MHP'liler Tariş işçilerinden itikamını almaya çalışırlar.

Tariş işçileri çeşitli devrimci grupların ortak çalışmalarıyla sınıf bilincini kavrayarak buna karşı koymak için hazırlıkta beklerler.

İşçileri Bakanlığı'nın İzmir valisine gönderdiği emirle Tariş işçilerine yönelik hareketin başlamasını istemiştir.

22 Ocak 1980 sabahı hareket başlar. Tariş kreşindeki işçi bebeleri panzer sesleriyle uyanırlar. İşçiler henüz işbaşı yapmışken, belediye otobüsleriyle gelen ve amaçlarının sadece aramak olduğunu söyleyen yüzlerce polis ve jandarma panzerlerle fabrikanın kapılarını kırıp işçilerin üzerine mermiler yağdırıp işçilere karşı açık bir saldırıya geçerler. İplik bölümündeki işçiler özellikle (bayan işçiler) polise karşı barikat oluşturarak polisi fabrikaya sokmamışlardır. Bu olayın ikinci gününde işçiler üretimi durdurarak bu operasyona karşı birlik ve sınıf bilinciyle direnişlerini gösterdiler. İşçilerin üzerine yapılan bu saldırının amacı bu fabrikada çalışan sınıf bilincini kavrayan işçileri çıkartıp yerlerine MHP'li faşist işçileri almaktır. Bu olay İzmir'de kısa sürede duyulur ve İzmir halkı polislin bu saldırısını kinar. Gecekonduyunun yoğun olduğu Gültepe ve Çimentepe bölgelerindeki halk sokaklara dökülerek olayı protesto eder ve Tariş işçilerinin yanında olduklarını söylerler. Ege Üniversitesi'nde okuyan öğrenciler Manisa yolunu kesip, Direnişinizi, "Direnişimizle destekliyoruz" pankartını astılar. Orada bulunan polislerin gözaltına almaya çalışmaları üzerine öğrenciler polise çatışmaya girdiler. Tariş direnişi 14 Şubat 1980'e kadar devam etmiş ve yüzlerce işçisi işkenceden geçirilip cezaevine gönderilmiştir. Bu direniş işçi sınıfı mücadelesinde önemli bir yer kaplamakla birlikte işçi sınıfının örgütlü mücadelesi sonucu o dönemin devlet yöneticilerine örgütlü mücadelenin karşısında hiçbir gücün duramayacağı kanıtlanmıştır. Tariş işçileri bu direnişi yoğun saldırılara rağmen zaferle sonuçlandırmıştır.

İbrahim diyor ki

Şafak Revizyonistleri, geri ülkelerde uzun yıllar sürecek ulusal burjuva iktidarlarını mümkün görüyor

Şafak revizyonistleri, Kemalist iktidarın, bir "ulusal burjuva" iktidarı olduğunu ve 1936'lere kadar böyle devam ettiğini savunuyorlar. Bugün dünyada ulusal burjuva iktidarının var olduğunu ve artmakta olduğunu iddia ediyorlar. Aramızda geçen bir tartışmayı aktarmakta yarar vardır.

Tartışma, "12 Mart'tan Sonra dünyada ve Türkiye'de Siyasal Durum" başlıklı yazının bir yerindeki, "ulusal burjuvazinin iktidarda olduğu Arap ülkeleri" ifadesinden doğdu. Bu ülkelerden kasıt Suriye, Libya, Sudan, Mısır vb... idi. Biz, bu ülkelerde, iktidardaki sınıfın ulusal burjuvazi olmadığını, komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları olduğunu savunduk. Bu sınıfların, çeşitli emperyalist bloklar arasında görece tarafsız bir tavır takınmasının; bu ülkeler üzerindeki çeşitli emperyalist ülkelerin nüfuz ve etkilerinin bir denge tutturmuş olmasından ileri geldiğini savunduk. Özellikle, ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin bu ülkeler üzerindeki iktidarı elinde tutan komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının kesin olarak bir tarafa yaslanmasına engel olmaktadır. Bu sınıflar, her ikisiyle de işbirliğine devam etmeyi, biriyile olan işbirliğini diğeri aleyhine bir koz gibi kullanarak, sömürdeki payını arttırmayı, sınıf çıkarlarına daha uygun bulmaktadır. Emperyalist ülkenin nüfuz dengesi bozulduğu zaman, emperyalist ülkelerden biri diğeri aleyhine etkisini arttırdığı zaman, iktidardaki sınıfların görece "tarafsız" tavırları da elbette sona erecektir. Ayrıca sözkonusu ülkelerde, bugün komprador burjuvazi ve toprak ağalarının içinde kesin olarak ABD emperyalizmine bağlanmayı veya Sovyet sosyal-emperyalizmine bağlanmayı savunan kesimler de vardır.

Şafak revizyonistleri sözkonusu ülkelerde, siyasal bakımdan bağımsız ulusal burjuva iktidarlarının var olduğunu savunmaya devam ettiler. Hatta, dünyada ulusal burjuva iktidarlarının artma eğiliminde olduğunu söylediler. Oysa emperyalizm çağında, geri ülkelerde siyasal bakımdan bağımsız ulusal burjuva iktidarları genel olarak mümkün değildir (bazı özel durumlar olabilir). Çünkü, emperyalizm çağında, dünya çapında pazarlar birleşmiştir. Emperyalist devtekeller, dünyanın her köşesine, ahtapotun kolları gibi ağlarını sermiştir. Geri ülkelerde, sermayesi son derece cılız ulusal burjuvazinin bunlarla rekabet etmesine en küçük bir olasılık bile yoktur. Onun için çıkar yol, derhal emperyalistlerle işbirliğine girişmek, ülkenin sömürülmesinden uygun bir pay almaya razı olmaktır. Bu nedenle, geri ülkelerde iktidarı ele geçiren ulusal burjuvazi ya kendisi hemen komprador burjuvazi haline gelir ya da emperyalizmin ve yerli gericiilerin ekonomik, toplumsal, siyasal ve askeri baskısıyla iktidardan indirilir, yerini komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı alır.

Lenin yoldaş, daha 1916 yılında şöyle demiştir: "Meta üreten bir toplumda sermaye olmaksızın bağımsız gelişme, hatta hiçbir gelişme sözkonusu olamaz... Sömürgelerin kendi sermayeleri ya hiç yoktur ya da sözü edilmeye değmeyecek kadar azdır ve finans-kapital koşullarında hiç bir sömürge, siyasal bağımlılık şartına uymaksızın sermaye bulamaz" (Doğru'da Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s.220)

Lenin yoldaşın sömürgeler için söylediği bu sözler, gerekli değişikliklerle bugün yarı-sömürge ülkeler için de geçerlidir. Çünkü, yine "meta üreten bir toplumda sermaye olmaksızın bağımsız gelişme, hatta hiçbir gelişme sözkonusu olamaz." Yarı-sömürge ülkelerin de "kendi sermayeleri, sözü edilmeyecek kadar azdır." Yine "finans, kapital koşullarında," yuz ve bu koşullarda, "siyasal bağımlılık şartına uymaksızın", geri ülkeler, "sermaye bulamaz". Sonuç olarak da, ulusal burjuvazi bir süre için iktidarı alsa bile, en kısa zamanda bir emperyalist ülkenin kollarına kendisini atmak zorunda kalacaktır.

Aynı gerçeğe, Mao Zedung yoldaş daha 1926 yılında işaret etmiştir.

"Bu sınıf (orta burjuvazi) siyasal bakımdan, tek bir sınıfın, yani ulusal burjuvazinin egemenliği altında bir devletin kurulmasından yanadır... Ancak, bu sınıfın, ulusal burjuvazi egemenliği altında bir devlet kurma girişimi hemen olanaksızdır. Çünkü bugün dünyada iki büyük güç, devrim ve karşı-devrim, bir ölüm-kalım mücadelesi içine girmiş bulunmaktadır. Her iki taraf da birer büyük sancak dalgalandırmaktadır. Bunlardan bir tanesi, Üçüncü Enternasyonal'in dalgalandırdığı ve bütün ezilen sınıfların etrafında toplandığı devrimin kırmızı sancığı, diğeri ise Cemiyet-i Akvam'ın dalgalandırdığı ve dünyadaki bütün karşı-devrimcilerin etrafında toplandığı karşı-devrimin beyaz sancığıdır. Ara sınıflar, bir kısmının sola dönerek devrime, diğerlerinin ise sağa dönerek karşı-devrime katılmasıyla hızla dağılmaya mahkumdurlar. Bu sınıfların "bağımsız" kalmaları olanaksızdır. (abç). Dolayısıyla, Çin'deki orta burjuvazinin, kendisinin önder olacağı bir "bağımsız" devrim düşüncesi boş bir hayaldir" (Seçme Eserler, I.cilt, 1.kitap, s.19-20)

Revizyonistler çağımızda, siyasal bakımdan bağımsız ulusal burjuva iktidarlarının olabileceği ve artma eğiliminde olduğu iddiasından vazgeçemediler. Ama bu iddiayı sinsice gizleme yolunu tuttular. Sözkonusu broşürdeki "ulusal burjuvazinin iktidarda olduğu Arap ülkeleri" ifadesinin yerine, aynı anlama gelmek üzere "milliyetçi Arap rejimleri" ifadesini geçirdiler. Ve "milliyetçi Arap rejimleri"nin, ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin Ortadoğu'daki nüfuzuna karşı "tepki göstermekte" olduklarını iddia ettiler. (12 Mart'tan Sonra Türkiye'de ve Dünyada Siyasal Durum, s. 22-23)

Revizyonistler, "bağımsız" bir ulusal burjuva iktidarını Türkiye'de de olanaklı görmekteler. Orta burjuvaziye bu kadar kur yapmalarını nedenlerinden biri de budur. Fakat, Mao Zedung yoldaşın "boş bir hayal" peşinde koşuyorlar! Kısaca Yazılar - Umut Yayıncılık, sf. 405, 406, 407, 408

Selahattin yoldaş kavganı sürdürüyoruz

Selahattin yoldaş, baskı ve sömürden kurtulmanın yolunun Demokratik Halk Devrimi ve Sosyalizm mücadelesinden geçeceğini kavrayarak PP saflarında mücadeleye katıldı. Dürüst samimi ve fedakar bir kişiliğiyle kitlelerin beğenisi kazanan yoldaş, işçi sınıfı içinde yoğun bir çalışma yürüttü.

Her geçen gün mücadele içinde başarılı bir gelişme göstererek, mücadele içinde daha da ön saflarda yerini alan yoldaş, sonunda parti üyeliği sıfatına kavuştu.

Faaliyet yürüttüğü İstanbul'da bir yoldaşının randevusuna giderken, tesadüfen başka bir devrimci örgütlü banka soygunu nedeniyle hiçbir şeyden haberi olmadığı halde çevresi po-

lislerce kuşatılmış, çıkan çatışma sonucunda bacağından yaralı bir şekilde, 5 Ocak 1978'de düşmanın eline esir düşmüştür.

Yapılan işkence sonucu Selahattin yoldaştan bilgi alamaya çalıştıran işkenceciler 2 Şubat 1978'de alçakça katlettiler.

Örnek bir yaşam ve proleter bir inançla Selahattin yoldaş mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaksınız. Ve şahsında Hıdır DOĞAN, Ali Asker AKSU, Aynur AN, Zilan, Kemal GÜNDOĞAN, Hıdır AKSAKAL, Niyazi SEZGİN, Salih GÜNEŞ, Ali ÇELİK ve daha ismini sayamadığımız nice yoldaşları saygıyla anıyoruz. Mücadeleniz mücadelemizdir.

Selahattin DOĞAN

Hüaeysin YILDIZ

Emine AKYÜZ

E. KARATAŞ

Hüseyin DEMİR

Yeter KOÇ

"Onurlu yaşamı seçti oğlunuz, kızınız özgür günlerde oynasın diye çocuğu"

Özgürlük Mahkumları'nın ana, baci ve eşleriyle Yapılan röportajlardan kısa kesitler.

Analarımız... Bizleri dokuz ay karnında taşıyan, yemeden içmeden büyütme çabasında verdikleri mücadelede çocuklarını yalnız bırakmazlar. Faşizmin hakim olduğu ülkelerde haksızlığa ve sömürüye karşı mücadeleye veren çocuklarının işkence görebileceğini, sakat kalabileceğini, yıllarca cezaevinde yatabileceğini ve hatta şehit olabileceğini bile bile onları analık içgüdüleriyle de olsa kucaklarlar, sahip çıkarlar. Çünkü; bilirlir güzel yarınları kurmanın ve her güzel değerini bir diyeti olduğunu ve emek gerektirdiğini. Tutsak anası olmak daha da bir zordur onlar için. Artık çocuklarının mücadelesi kendi mücadeleleri olmuştur. Dişe diş, inada inat yaşarlar kavgayı yüreklerinde.

Tutsak yakını ana ve eşlerle yaptığımız röportajlarda hakim olan ortak görüşlere kısaca bir değinelim:

Tutsak yakını bir ana kendisini bildiğinden beri devrimci-demokrat olduğunu ve böylece de öleceğini belirttiğinden sonra; "Çocuğumun düşüncelerine saygı duyuyorum. Dünyada en çok sevdiğim insandı, sonuna kadar onun yanımdayım. Bence suçlu değil haklı, bunu herkes anlayacak, T.C. bile anlayacak(!)" diyor.

Tutsak yakını analara çocuklarını kısaca anlatmalarını ve kişilikleri hakkında bilgi vermelerini istediğimizde ilk cevap "güler yüzlüydü" oluyor. Sonra da ekliyorlar; "Hiç kötü niyetli değildir, herkesi sever, herkeste onu sever. Çok (hanım-efendi) sevimli bir insandır."

Analara çocukları için TC'nin "terörist", "bölcü", "vatan haini" dediğini ve bunun propagandasını yaptığını hatırlattığımızda; bir ana cevap olarak; "Düşmana karşı çıkıyorsun, düşmanla mücadele ediyorsun. Bunun sonu cezaevi de olabilir, şe-

hitlik mertebesi de olabilir. Ama her devrimcinin sonu böyle olacak diye birşey yok. Ama bizim çocuklarımız asla terörist değil. Onlar devrimci."

Analara çocuklarının yakalandığındaki ilk psikolojik durumlarını sordüğümüzda ise; mahzunlaşan yüzlerinin arkasında gözlerindeki kin rahatlıkla okunabiliyordu. "Ana yüreği dayanmaz, fakat benim çocuğum doğru bulduğu kavga uğruna esir düştü" derken bir diğeri; "Ana yüreği dayanmıyor, çocuğumu demir parmakların arkasında görünce çok üzül-düm. Sadece kendi çocuğuma değil, bütün arkadaşlarına üzül-düm. Ordakilerin hepsi bizim çocuklarımız. Hepsi siyasi görüşlerinden dolayı tutuklu. Bu suç değil. Bundan dolayı işkence görmeleri gerekmiyor. İşkence yapanlar şerefsizdir. Şerefsiz olmasalar, insan onurunu çiğneyerek işkence yapmazlardı."

Bir tutsak eşi; "Eşimi daha önce hiç demir parmaklıklar arkasında görmemişim. Cezaevine hiç gitmemişim. Kendimi çok farklı hissettim. O anda hiç konuşmadım. Kendimi kaybetmişim. Faşistler eşimi demir parmaklıklar arkasına hapsedmişler, oysa ki benim eşim ve diğer siyasi mahkumlar gibi iyiden güzelden yana, dünyada ezen ezilen, sömüren sömürülen olmasın, çocuklar aç kalmasın diye mücadele ediyorlardı ve halen de etmektedirler."

Bir başka tutsak eşi; "Eşim göz altından yani işkenceden yeni çıkmıştı. Bunu biliyordum, onun için psikolojik olarak iyi değildim. Nasıl davranacağımı bilmiyordum. O anki hislerimi de başka türlü nasıl anlatacağımı bilemiyorum." diyor.

Analar ve eşler o kadar duygulanmışlardı ki sanki o anları tekrar yaşıyorlardı.

O günlerde tutsak yakınları polis tarafından hergün tehdit ve hakaretlere uğruyorlar. "Cezaevlerinde oğullarımıza, kızlarımıza, eşlerimize faşist TC tarafından yapılan baskı ve sindirme politikası dışarıda bizlere çocuklarımızla dayanışma içine girmeyelim diye yapıyordu" diyor bir eş. Devamla bir ana katılıyor; "Yavrularımız da bu baskılara karşı cezaevlerinde süresiz açlık grevlerine gittiler ve hatta şimdiye kadar sayısız şehitler verme, sakat kalma pahasına

İnsanlık onuru mücadelesinde esir düşen çocuklarının kavgasını omuzlamak; işte sahiplenmek, onları sevmek. !

ölüm oruçlarına girmişler ve hala da girmekteler. Bizler de bu direnişlere elimizden geldiğince katılmaya, onları desteklemeye çalışıyoruz ve çabalamaktayız."

Bir başka boyutunu vurguluyor diğer bir ana; "Cezaevlerinde yatan çocuklarımız DKÖ'lere gidip gelmemiz gerektiğini, diğer tutsak yakını ailelerle ilişki kurmamızı ve birbirimize destek olmamız gerektiğini öğrettiler."

Baskılara karşı yek vücut olmak gerektiği konusunda hemfikirler tutsak yakını ana ve eşler. Hakkın verilmeyeceğini, alınacağını pratikleriyle de çok iyi kavramışlar. Oğulları, kızları, eşleri cezaevinde açlık grevlerine başladığı zaman onlar da dışarıdan buna destek oluyorlar. Bunun yeterli olmadığı konusunda ise hemfikirler. Cezaevlerindeki baskılara karşı örgütlü direnişin olması ve faaliyetlerinin yoğunlaşması noktasında daha çok çaba sarfedilmesi gerektiğini vurguluyorlar. Biz de sosyalist

basın olarak her zaman yanlarında destekçileri olduğumuzu hatırlatıyor ve en kısa zamanda tekrar görüşmek üzere ayrılıyor. Fedakar, güzel insanlarımızdan.

Hey analar oğullarınızın feryadını bu onurlu özgürce yaşam için savaşan sevgi için yollara düşen Düşen yoldaşın silahını yücelten onurun sembolü olan oğullarınızın feryadını oğullarınızla, bacılarının yükseliyor dört duvardan doluyor vatanımı yayılıyor tüm dünyaya Eğilmesin başınız öne onurlu oğulların onurlu anaları düşmedi oğlunuzun elinden silahı düşmedi oğlunuz onurlu yaşamdan onurlu yaşamı seçti oğlunuz, kızınız özgür günlerde oynasın diye çocuğu.

Kadınlar, sığınma evlerini geri istiyorlar

Fatma Girik'in Şişli Belediye Başkanlığı döneminde açılan ve şimdiki Belediye Başkanı Gülay Atıg tarafından kapatılan Kadın Sığınma Evi'nin yeniden açılması amacıyla belediyeye yeniden başvuran kadınlar yine elleri boş döndüler.

24 Ocak günü Şişli Belediye binası

önünde toplanan kadınlar Belediye Başkanı Gülay Atıg ile görüşme talebinde bulundular. Daha önceleri defalarca randevu almak istemelerine rağmen kendilerine randevu verilmemesini söyleyen kadınlar artık randevu alamayacaklarını anladıklarını, Atıg'la görüşmeden hiçbir yere gitmeye-

ceklerini söylediler. Yaklaşık bir saat bekleyen kadınlar, kendi hazırladıkları Kadın Sığınma Evi Projesi'ni Belediye'ye verebildiler.

Konuyla ilgili olarak bir basın açıklaması yapan kadınlar, belediyenin öngördüğü Sığınma Evi Projesi'ni kabul etmediklerini, kendilerinin hazırladığı projenin yaşamaya geçirilmesinin gerekli olduğunu belirttiler.

Özellikle aile içi şiddetten dolayı evlerini terkeden kadınların başvurduğu sığınma evi, tadilat yapılacağı gerekçesiyle belediyeye tarafından yavaş yavaş boşaltılarak harabeye çevrilmiş. Sığınma evi yemekleri belediyeden sağlanırken, birgün yemekler gelmemiş, birgün musluklar sökülmüş, birgün elektrikler kesilmiş. Kadınları caydırarak, orayı terketmelerini sağlamak için bu tür caydırma politikaları izlenmiş. Daha sonra başka bir binaya taşınacağı söylenmiş. Ama şimdiye kadar bu yönlü bir çalışma olmamış. Kadın sığınma evinden atılanlardan biri Emine Aktaş. Kendisine sığınma evinin neden kapatılmış olabileceğini sordüğümüzda "Sığınma evinin döner sermayesi yok. Giderleri belediyeden karşılanıyor. Döner sermayesi olsaydı kapatılmazdı. Ama bize göre bu gerçekçile olamaz" dedi. Aktaş, sığınma evinin gelişmiş bütün ülkelerde olduğunu, nasıl ki çocuk esirgeme kurumu, huzurevi varsa kadın sığınma evininde olması gerektiğini söyledi.

Mor Çatı Kadın Sığınma Vakfı, 8 Mart Kadın Platformu, İstanbul Kadın Platformu, Martı Kadın Grubu ile değişik çevrelerden kadınlar, bir saat bekledikten sonra ancak Şişli Belediyesi Özel Kalem Müdürü Cenk Ökten ile görüşebildiler.

Mart Kadın Platformu, İstanbul Kadın Platformu, Martı Kadın Grubu ile değişik çevrelerden kadınlar, bir saat bekledikten sonra ancak Özel Kalem Müdürü Cenk Ökten ile görüşebildiler. Ökten ile kadınlar adına konuşan Av. Meryem Turan, Atıg'dan Şişli Sığınma Evi'ni kendilerinin değil, Büyükşehir Belediyesi'nin kattığı iddiasını belgelerle ispatlamasını ve belgeleri hemen görmek istediklerini söyledi. Bunun üzerine yine kadınları oyalamak için, Ökten kendisinin bunu yapmaya yetkili olmadığını iddia etti. Turan, bundan önceki görüşmelerini Atıg'ın vekili İhsan Alperdem ile yaptıklarını ve Alperdem'in ellerine tutuşturduğu Şişli ve Aile Organizasyon Planı'nın kadın sığınma evleri ihtiyacını karşılamak amaçlı olmadığını, projenin bir takım beceri ve meslek kursları düzenlemeyi öngören bir proje olduğunu söyledi.

Belediyeye çöp vergisini yatırmaya gelenlerden biri konuyla ilgili olarak görüşlerini şu şekilde belirtti: "Ben geliyorum buraya vergimi ödüyorum. Ben devlete bunun için mi vergi veriyorum? Nereye gidiyor bizim verdiğimiz paralar. Eğer devlet bu kadınları sokağa atıyorsa, bizden aldığı paralarla buna bile yapamıyorsa o halde niye var?"

Emekçi Kadınlar Birliği adına bir açıklama yapan Gülden Başkurt, yerel yönetimlerin kadınlara sosyal, kültürel her türlü haklarını vermesi gerektiğini, kadınların mücadelesinin toplumsal mücadeleden bağımsız düşünülmemeyeceğini söyledi.

Mor Çatı Kadın Sığınma Vakfı, 8 Mart Kadın Platformu, İstanbul Kadın Platformu, Martı Kadın Grubu ile değişik çevrelerden kadınlar, bir saat bekledikten sonra ancak Şişli Belediyesi Özel Kalem Müdürü Cenk Ökten ile görüşebildiler.

Zürih Halkevi yeniden açılıyor

Zürih/Özgür Gelecek- 1990'da İsviçre'de kurulan **Zürih Halkevi**, Proletarya Partisi'nde ortaya çıkan darbecilik süreciyle birlikte, darbeci mantığın uzantısı güçler tarafından kendi darbeci-tasfiyecisi emelleri yüzünden, işleyemez duruma sokmaları sonucu kapanmıştı. Ancak, darbecilğe tavır alan güçler, Halkevi'nin yeniden açılmasını sağlayabilmek amacıyla yoğun bir çaba içerisinde girdiler ve sonunda, Halkevi için yer bulundu. 04 Şubat 1995 günü Halkevi'nin açılışı yapılacak.

Ayrıllıkla birlikte darbeci zihniyet, bir gece demeye gizlice girerek, demerin eşyalarını çalmış, ardından da yavuz hirsız misali, hırsızlık olayını demerin yönetiminde bulunan insanlara yamamaya çalışmışlardır.

Halkevi'nin yeniden açılışıyla ilgili bir açıklama yapan **Zürih Halkevi Kurucu ve Üyeleri**; "**Biz, ATİK ve yeniden oluşturulan İTİF'e (İsviçre Türküyeliler İşçiler Federasyonu)** bağlı dernek üye ve kurucuları olarak diyoruz ki; derneğimiz, nerede sosyal kurtuluş hareketleri varsa, onlarla dayanışmaya, ülkemiz özgünlüğündeki gelişmelere duyarlı ve destek sunan, iyiden, güzelden yana, dünya insanların kardeşçe ve barış içerisinde (Altınçağda) yaşamasını isteyen, bunun için çaba ve faaliyetlilik içinde olan bir demektir.

Bu alan için yoğunlaşmak, daha fazla kitleselleşmek için görev başına" diyerek Halkevi'nin güçlendirilmesi için çağrı yaptılar.

Dursun Karataş serbest

Haber Merkezi- 15 Ekim 1994'te Fransız emperyalistleri tarafından "terörist" iddiasıyla gözaltına alınan Sante Cezaevine konulan DHKP-C lideri **Dursun Karataş** 27 Ocak'ta tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Dursun Karataş'ın tutuklanmasyla birlikte, TC hakim sınıfları, Türkiye'ye iade edilmesi için çeşitli girişimlerde bulunmasına ve bu noktada büyük yaygaralar kopartmasına rağmen, Fransız makamları Karataş'ın Türkiye'ye iadesini kabul etmemişti. Fransız makamlarınca koşullu serbest bırakılan Karataş, edinilen bilgilere göre serbest sanık olarak mahkemeye çıkarılacak ve adli kontrole tabi tutulacak.

Zeytinburnu Halkevi O.Ü Kongresi'ni yaptı

İstanbul/Özgür Gelecek- Zeytinburnu Halkevi Olağanüstü Kongresi 29 Ocak günü halkevi binasında yapıldı. Saat 13.00'da başlayan kongrede yeni yönetim belirlendi.

Divan başkanlığını **Kemalettin Doğan**'ın yaptığı kongreye Halkevi Başkanı **Yunus Akşahin**'in konuşmasıyla başladı. Akşahin, ülkedeki insan hakları ihlalleri, yargısız infazlar, faili meçhul (!) cinayetler ve köy yakmalara değinerek, Halkevi yönetim kurulu üyesi **Mehmet Şutanırkulu**'nun Zeytinburnu Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele ekipleri tarafından kaçırılarak infaz provası yapmalarının kendilerini yıldıramayacağını söyledi.

Akşahin'in konuşmasında sonra **devrim ve demokrasi şehitleri** anısına, bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. İki liste halinde yapılan seçimde eski yönetim adaylığını koymazken, Yönetim Kuruluna **Coşkun Ervan, Aynur Besli, Yusuf Salman, İsmet Abbasoğlu, Özkan Pekgülec**; Disiplin Kuruluna **Erhan İrik, Bülent Nukan, Erol Gökçek** ve Kurultay Delegeğine de **Göksel Kocabiyik** seçildi.

Sırtınızı değil, yüzünüzü gerçeklere çevirin

MLM, bir bilimdir. Bu bilimi benimseyen ve inananlar burjuva düzenini değiştirme faaliyetine girer. Düzeni değiştirme, yani, devrim yapma işi zor ve çetin dönemlerden geçer. Dolayısıyla devrimcilik öyle lafta söylendiği gibi kolay ve basit değildir. Bu bilimi kavramak gerekir. Zorluklara karşı sabırlı ve azimli olmak gerekir. Çıkan sorunlarda sağ duyulu davranmak, sağlıklı siyasal tahliller yapmak gerekir.

Böyle davranılmadığı zaman dost-düşman ayırımı da yapılamaz. Kendisi gibi düşünmeyen ya da kendisinden olmayan da düşman görülür ve devrim mücadelesi bir kör döğüşüne döner.

1980 öncesini değerlendiren devrimci örgütler, o dönem çözülebilecek bir takım çelişkileri, tartışarak ikna ve eğitime yönteminde ısrarcı davranmayarak sorunu şiddete varmış olmalarının ne kadar acemice ve çocukça bir davranış olduğunu 12 Eylül yenilgisine görebilmişlerdir.

Ancak bugün kimi örgütler yaptıkları özleştiriyi unutarak (!) kendilerinden ayrılanlara karşı hemen şiddete başvurmuşlardır. Öyleki hedefledikleri devrim için düşmanın üstüne bu kadar sistematik gidememektedirler. Bu durum Türkiye Devrimci Hareketi (TDH) açısından acı bir olaydır ve DS ile PKK buna iyi birer örnektir.

Gerek kendisinden ayrılan gruplarla, gerek dostlarıyla düştüğü çelişkilerde daima ikna ve eğitim politikası güden TKP(ML) de bu olgunluğuyla TDH içinde iyi bir örnektir. Ne var ki bu iyi gelenek 18 Nisan 1994 tarihinde TKP(ML) içinden çıkan tasfiyecilerle darbeci klik tarafından zedelenmeye çalışılmaktadır. Daha darbeyi hazırlarken ganimet peşine düşen ve siyasetten yoksun olan bu klik, çocukça davranışlara düşerek bir şiddet politikası geliştirmektedir.

"Tutuklayacağız", "gerekirse kan döküceğiz" gibi kararlar hiç de MLM ile bağdaşır yanlar değildir. Olgun bir şekilde çelişkileri siyasi bakış açısıyla çözmeye çalışan TKP(ML) bu klik tarafından şiddet ortamına çekilmek istenmektedir. Devrimciler arası şiddet konusunda net bir görüşe sahip olan TKP(ML)'nin bu oyuna gelmeyeceği bugüne kadar ki yaklaşımlarından görülmektedir. Zaten TKP(ML)'nin bu olgunluğundandır ki tasfiyecilerle darbeci klik giderek saldırganlaşmakta, şiddet hedefli karar üstüne karar çıkarmaktadır.

Dost ve düşman ayırımı yapabilecek kapasitede olmadığını ve saldırı için sayılı günler belirterek ne kadar şiddet yanlısı olduğunu devrimci kamuoyuna sunmaktadır. Akli sıra bu olgun örgütü kendi zeminine çekerek ardından da "bak bu bana tokat attı" yaygarasını koparmak istemektedir.

Acı olan bir şey de, sosyalist basın camiasında bulunan **Partizan Sesi**'nin şiddet unsurunu içeren bu gibi açıklamalara sayfalarında yer verme-

sidir. Sadece yer vermekle kalmayıp bu yönlü yorum ve makaleleri yayınlamasıdır. Partizan Sesi biraz sayduru davranırsa, sorunları sakın bir kafa ile irdelese, devrimci bir yayın organı olmanın bilincinde hareket etse, görevinin devrimcilere karşı şiddeti körüklemek değil bizzat karşı çıkmak olduğunu anlayacaktır.

Zira bu arkadaşlarla birlikte DS'de meydana gelen ayrıllıklardan DK kesiminin B. Yağan kesimine karşı giriştiği şiddet eylemini birlikte kınamış ve MLM bir tavır geliştirmiştik. Ama görüyoruz ki bu tavrın altında imzası olan bu arkadaşlar P. Sesi sayı 8'de "İhaneti Durdurun" yazısını yayınlıyor. Bu yazının her satırında dün altına imza attığı doğru anlayışı mahkum edici şiddet ruhu işliyor. Demek ki bu arkadaşlar dün savundukları doğruları işine gelmedi mi bir çırpıda terk edebiliyor. Yanlış olan (hem de kınadıkları, mahkum ettikleri) yerde konaklaya biliyorlar.

Biz bu konuda fazla söz etmeye gerek görmüyoruz ve darbe öncesi Özgür Gelecek'te koyduğumuz anlayış öğretici olması bakımından gerekli yerlerini alıntılarla, Partizan Sesi'ndeki şiddet mantığını içeren bölümleri ile birlikte bir ibret belgesi olarak okuyucunun yargısına sunuyoruz.

Ve son söz olarak; P. Sesi'ni ya dün bizimle birlikte altına imza attığı anlayışı savunduğu ya da savunmadığını konusunda kamuoyuna açıklamaya yapmaya çağırıyoruz.

BELGELERDEN AKTARALIM

".....
Faşist zora karşı devrimci zor'u uygulamak tarihsel görevimizle yüz yüze kalan proletarya ve emekçi halk sınıf ve tabakaları arasındaki çelişkilerde bir kuyumcu titizliğiyle zor'dan kaçınıp, barışçı anlayış ve dostluk duygularıyla sorunları çözmeye çalışıyor. Bu doğru anlayış, günlük çıkarıcı bir anlayış değil tarihsel, stratejik bir anlayıştır. Tarihi yazmak, geleceği yaratmak ancak böyle mümkündür. Halka karşı uygulanan zor ancak geçici zaferler sağlayabilir. Bu zor egemenler adına değil de, halk adına uygulandığında da sonuç böyle olacaktır; geçici başarı! Ancak bu başarının(!) diyeti en az o kadar fazla olacaktır; egemen sınıfların düşenlerini sürdürmelerine hizmet edeceklerdir.

Halk güçleri birbirine girdiğinde düşman bulunmaz bir fırsat yakalamış olacaktır, saldırganları daha bir pervasız sürdürecektir. Bundan da öte halk güçlerini birbirini yıpratarak ve birbirlerine güven olayını yarak halkın yüreğinde ve bilincinde onulmaz yaralar açacaktır.

".....
Subjektif yargılarla; "onlar devrimci zarar veriyor" gerekçesiyle hareket ederek zor kullanmak meşru görüldüğünde açıklar ki, Türkiye'deki bütün sol hareketlerinin birbirine

salıdırması meşrulaştırılmış olacaktır. Bu çok vahim bir durumdur.

Kuşkusuz karşı devrimle mücadele sol için mücadeleden daha kolaydır, ancak tarihi yaratmak, özgür geleceği yaratmak istiyorsak aklı selim olmak ve sorunların üzerine dostlukla gitmesini becermek zorundayız. Aksi bir tutumun tarih karşısında savunusunu yapmak mümkün olmayacaktır. (Darbe öncesi. Özgür Gelecek sayı:1, sayfa:5)

".....
Bugün hakim sınıflar, devrimci örgütler arasındaki yaşanan böylesi olaylardan yararlanmak için pusuda beklemektedir. Devrimci hareketi zayıflatmanın, halk kitleleri nezdinde devrimcileri farklı göstermeye çalışan girişimlerine kendi ellerimizle zemin hazırlanmamalıdır. Bilmeliyiz ki; faşist TC'nin, MİT ve Kontr-gerillasi açık provakasyonlar hazırlamak için her fırsatı kullanıyorlar.

".....
Bugüne kadar olduğu gibi, şiddetli düşman güçlerine karşı kullanın! Dost örgüt, kişi ve kurumlar arasındaki şiddet meşru değildir. Devrim mücadelemize zarar vermektedir. Düşmanı ise sevindirmektedir. Aranızdaki çelişkiler halk içindeki çelişkilerdir. Ulaşır çelişkilerdir. Bunları çözenin yöntemi, eleştiri-ikna ve dönüştürmedir. Tek ilke ve doğru olan yöntem budur. Bu yöntemi benimseyin. Devrim ve halkın çıkarları bunu emretmektedir." (Darbe öncesi. Özgür Gelecek, Sayı:3, sayfa 10)

Şimdi gelelim tasfiyecilerle darbeci klikin dün bizimle birlikte savunduğu bu anlayışı, cepheden tep atışına tutuşuna.

İşte incileri:

".....
Bu anlamda; partimize ait 12 bin sterlinle, çalınan bütün silah ve cephane, en geç bir ay içinde partimize iade edilmediği takdirde devrimci şiddet metoduna başvurulacaktır. Bunun bütün sorumluluğu mafya hizibine aittir." (Darbe Sonrası. Partizan Sesi-sayı:7, sayfa 24)

".....
Evet, öncüye iftiralarda bulunarak teşhir etmeye çalışanlar, öncü kastedilerek; "bunlar kan akıtacak, tutuklama kararı aldılar, öldürecekler vs. vs." türü demogoji ve yalanlarla kitlelerin kafasını bulandırmaya çalışan ve sahtekarca ayak oyunları çevirenler, bugün ne diyecekler?! Gerçekler neymiş?

".....
Öncünün savaşını sekteye uğratmak, savaş gücünü çeşitli vesilelerle zayıflatmak, hainliktir.

Ülkemiz koşullarında devrimcilik, komünistlik adına düşmana bir tek kurşun sıkmamak alışkanlıktır." (Darbe Sonrası- Partizan Sesi, sayı:8 sayfa 14)

Keza gerek çıkarılan korsan Partizan'da gerekse Öncü Partizan'da devrimcilik adına ortaya konulan ilginç, ilginç olduğu kadar da düşün-

dürücü olan mantığı, anlayışı yeniden burada genişçe irdeleme gereğini duymuyoruz. Ancak, provakator, emperyalizmin uzantısı, tutuklayın, teslim olun, kimi arkadaşlarımıza yapılan ajanlık suçlaması vb. vb. gayri siyasi yaklaşımlarımızı yeniden size hatırlatmakta yarar görüyoruz. Çünkü; görünen o ki; siz sırtınızı gerçeklere, yüzünüzü de T. Devrimci hareketinin sol içi olumsuz pratiğine çevirmişsiniz. Bundan medet umuyor-sunuz.

Bunun çıkmaz bir sokak olduğunu siz de biliyorsunuz. Sıradan bir insan dahi çıkmaz bir sokağa girince hemen yönünü değiştirir. Ulaşması gitmesi gereken noktaya gider. Bir daha da o sokağa girmemeye özen gösterir.

Devrimciler arası düşmanlığın, sınıf mücadelesine moral, psikolojik, maddi güç açısından verdiği zararlar bakımından, TDH'nin çok zengin bir pratiği vardır. Sonuçta bir çoğu bunun sınıf mücadelesi açısından çıkamaz bir yol olduğunu gördü. Ama sizin gibi görmeyenler, geçici başarıların arkasına gizlenerek zafer sarhoşluğuyla kapılanlar da vardır. Kazandıklarını sanıyorlar, oysa ilerilik ve sosyalizm adına ne türden bir kişilik yaratıklarının henüz tam olarak kavrayamamışlardır. Bunun zararlarını pratik içinde daha iyi görecektir.

Bu konuda fazla uzağa gitmeye gerek yoktur. Darbe sürecinden sonra, yazdıklarına, çizdiklerine bakın. Bir de İK yoldaşın, daha sonraki süreçte mevcut olan yazılı belgelerimize bakın. O zaman ne kadar geleceğimizin sürdürücüsü olduğunuzu daha rahatlıkla göreceksiniz. Dahası gelecekte ne kadar uzaklaştığımızı göreceksiniz. Tabii görmek istiyorsanız. Sizin Maoculuğunuz, bir ateistin nüfus cüzdanına yazılan "İslam"tır ibaresine benziyor. Yani ateist ne kadar müslümansa, ne kadar islam'ın gereklerini yerine getiriyorsa, siz de o kadar Maoculuğunuz ve Maoculuğun gereklerini o kadar yerine getiriyorsunuz.

Evet, başta da belirttiğimiz gibi sizin acil olarak sürecinizi öğrenmeye, sorgulamaya ihtiyacınız vardır. Birbirinizi ajite ederek, çıkaracağınız yangınlar sonuçta sizi yakar. Halkın evlatlarına kurşun sıkmayı tellaffuz eden "mallarımızı versinler, yoksan kan dökülür" şarkısını sürekli tekrarlayan kafalarını, sınıf mücadelesi açısından ciddi problemleri vardır. Bu mantık sahipleri halkın genel çıkarlarını, devrimci değer ve erdemlerini kafalarında kurdukları o küçük dünyalara feda ediyorlar. Ona uyarılmaya çalışıyorlar. Böyle bir yaklaşımla ortaya çıkaracağı sonuç malumdur. Bu sonuçları, bizler ve devrimci-demokrat kamuoyu çok rahatlıkla görüyor. Siz görmeyorsunuz; çünkü görmeye yeteneğinizi ve sağduyunuzun yitirdiniz. Bir çoğunuz mantığınızı değil, duygularınızın kölesi olmuş durumdasınız.

Buca'da tutsaklar ölüm sınırında

İzmir/Özgür Gelecek-Buca Cezaevi'ndeki siyasi tutsakların 20.12.1994 gününden bu yana sürdürdükleri açlık grevi, cezaevi idaresinin-savcısının halk düşmanı tavrı yüzünden hala bir sonuca bağlanmadığı için devam ediyor.

40 günü aşkın süredir devam eden açlık grevi sonucu 17 tutsağın durumunun ağırlaştığı, çoğunun mide kanaması geçirdiği ve bir bölümünün de hafıza kaybına uğradığı bildiriliyor. Bununla beraber tüberküloz teşhisi konulan 11 tutsağın halen tedavisinin yapılmadığı da gelen haberler arasında. Tutsaklar ayrıca gardiyanların insanlık dışı hakaretlerine maruz kaldıklarını, mahkemeler gidiş gelişlerinde birçok tutsağın jandarmalar tarafından dövüldüğünü söylemektedirler.

Siyasi tutsakların yemeleri su sağdıkları nedeniyle tutsak yakınları-aileleri de tepkilerini yükseltmeye başla-

dı. 14.Ocak günü HADEP Konak İl Binası'nda bir basın açıklaması yapan 200'ün üzerindeki tutsak yakını süresiz açlık grevine başladıklarını belirttiler. Aileler, ayrıca cezaevi yönetimini protesto ettiklerini ve çocukları ile beraber gerekirse öleceklerini, ileriki günlerde bunu daha da kitleselleştirip sokağa dökülecek gerekirse işgal eylemi yapacaklarını dile getirdiler. Aileler bu konuda kararlı olduklarını vurgulamak için "Ölsek de zafer bizim olacaktır. Çocuklarımızı yalnız bırakmayacağız" dediler.

Tutsak yakınları, bu söylediklerinin boş olmadığını gösterdiler. 16 Ocak günü Tutsak aileleri Buca Cezaevi yolunu trafiğe kapadılar.

Tutsak aileleri aynı eylemliliği 30 Ocak günü de sürdürdüler. Açlık grevinin 40. günü de Buca Cezaevi'nin önündeki yolu keserek oturma eylemi gerçekleştirdiler.

Eylem esnasında polis ailelere saldırdı. İHD İzmir Şube Sekreteri **Deriş Altun** polis tarafından yaka paça polis otosuna atıldı. Ancak, ailelerin kararlı tutumu sonucu polis, Altun'u geri bırakmak zorunda kaldı. Tutsak yakınlarının 14 Ocak'tan beri sürdürdüğü açlık grevi halkın yoğun ziyaretleriyle desteklenmektedir.

Ayrıca, 30 Ocak 1995 Pazartesi günü İstanbul İHD'de Buca Kapalı Cezaevi'yle ilgili olarak İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu'nca bir basın açıklaması yapıldı.

İHD Cezaevi Komisyonu yaklaşık 40 gündür süren açlık grevi nedeniyle tutuklu ve hükümlülerin yakınları, İzmir İHD ve ÇHD'nin girişimlerinin sonuçsuz kaldığını ve ayrıca yetkililerin duyarlılığını kırmak ve yemelerini istemeyen tutuklu yakınları ile hükümlülerin yakınları yanıt verdiğini, insani yaşam koşulları içinde tutsakların tek maldada

toplama isteklerini kabul etmeyen cezaevi idaresinin, bu tavrıyla açlık grevindeki tutukluların sağlıklarıyla ilgili tamiri imkansız sonuçlar yaratabileceğini belirttiler.

Cezaevlerinin genelinde söz konusu olan hak ihlalleri, baskı ve saldırıların sonuçlarının bugün yaşam haklarında ortadan kaldırdığını söylediler.

İHD Cezaevi Komisyonu ayrıca Buca Kapalı Cezaevi'ndeki açlık grevinin bitirilmesine yönelik çabalara herkesin duyarlı olmasını istediklerini belirterek Adalet Bakanlığını insan haklarına uygun davranmaya çağırıyorlar.

Ayrıca uluslararası sözleşmelerde tutuklu ve hükümlülere uygulanması gereken asgari standartların TC tarafından ihlal edildiğini, bu konuda gereken girişimleri yapacaklarını kamuoyuna duyurduklarını belirttiler.

www.partizanarsiv.net

FRANSA

Bir operasyonun ardındaki gerçek

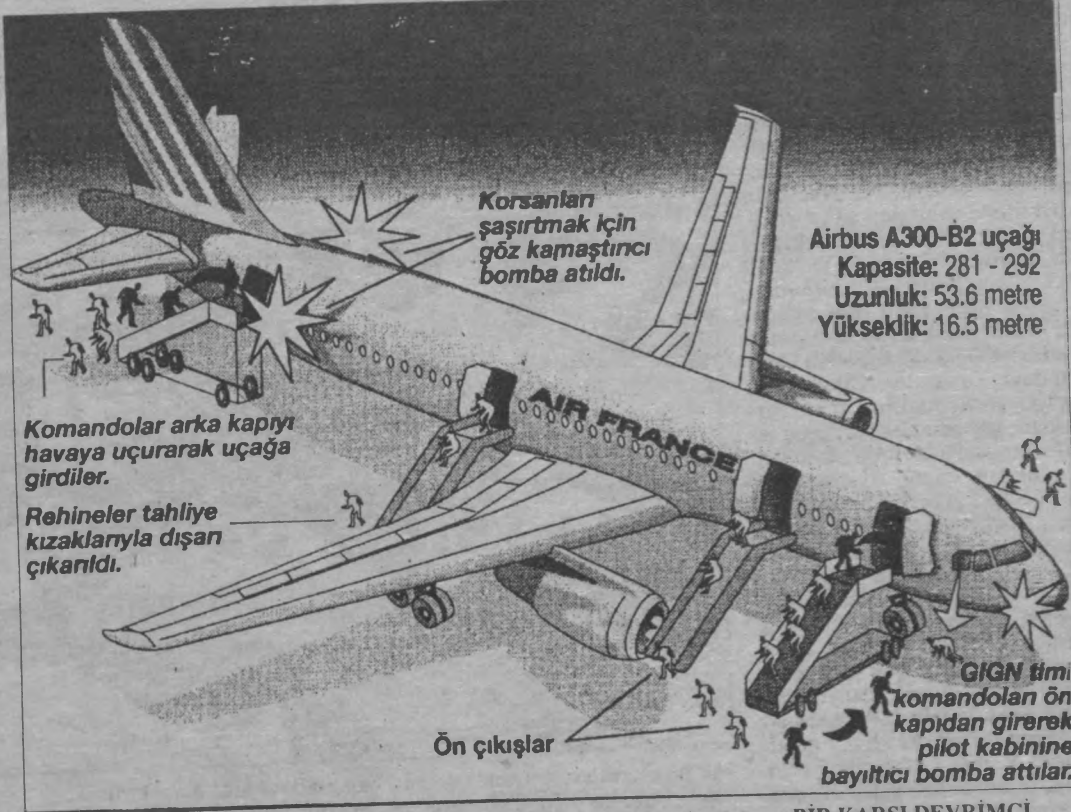
Fransa/Özgür Gelecek- Fransa Başbakanı Edouard Balladur, Air France'a (Fransız Havayolları) ait bir yolcu uçağının Cezayirli radikal İslamcılar tarafından kaçırılmasıyla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında şunları söylüyordu: "Fransa, terörizme karşı acımasızca savaşacaktır. Yapılan şantajlara boyun eğmeyecektir." Ve ekliyordu: "Saldırı kararını ben verdim." Başbakanla aynı doğrultudaki bir açıklama da, Fransa İçişleri Bakanı Charles Pasqua tarafından yapıldı: "Yolcuların ve uçak mürettebatının yaşamlarını kurtarmak en önemli olanı. Saldırı kararını vermekten başka çaremiz yoktu."

Fransız basını da, yolcu uçağının kaçırılmasına; yolcuların ve mürettebatın radikal İslamcılar tarafından esir alınmasına kin kusuyordu. 54 saat süren kaçırma eyleminin sonunda, ölü ve yaralı sayısı kesinlik kazanmıştı. Dört GIA (İslamci Hareket Ordusu) militanı, Vietnamlı bir diplomat, bir Fransız polisi ve Cezayir'deki Fransız Başkonsolosluğu'nda görevli bir "memur" ölümler, 9 jandarma-jandarmalardan birinin eli kopmuştu-, 3 hava mürettebatı görevlisi ve 11 yolcu da yaralanmıştı.

Kaçırılan uçağın, Cezayir'den Fransa'nın Marsilya kentine kalkış yapmasına izin verildikten sonra, Fransız hükümet yetkilileri bir yandan İslamcı militanların yakıt ikmalinde dışındaki taleplerini temin ederken, diğer yandan da bu "bela"dan nasıl politik kazanç sağlayarak çıkacaklarının hesabını yapıyorlardı. Cezayirli İslamcı militanlar ise, bir yandan Fransız hükümetine gözdağı vermek istiyor, diğer yandan ise kendi davalarını dünya kamuoyuna ve özellikle Fransız kamuoyuna nasıl duyuracaklarını düşünüyorlardı.

Fransa İçişleri Bakanı ve Başbakanı, yaptıkları resmi ve gayri resmi toplantılarda ve Cezayir hükümet yetkilileriyle yaptıkları çok yönlü görüşmeler sonrası, kararlarını net bir şekilde vermişlerdi: Havanın kararını beklemek ve saldırmak! Ve böyle de yapıldı. GIGN (Ulusal Jandarma Müdahale Grubu) komandolarının gerçekleştirdiği, saat 17:15'ten itibaren 20 dakika süren göz yaşartıcı bombalı ve silahlı saldırı sonucu dört GIA militanı katledildi ve 173 rehine böylece "kurtarılmış" oldu.

Air France'a ait yolcu uçağının Cezayir'den Fransa'nın Marsilya şehrine kaçırılması eylemini GIA

üstlendi. Örgüt tarafından yapılan yazılı açıklamada, "imzasını kanla yazan ordu" timinin eylemi gerçekleşirdiği bildiriliyor ve ardından şu ifadeler kullanılıyordu: "Fransa, Cezayir hükümetine yaptığı ekonomik, politik, askeri yardımı derhal kesmelidir. Bu eylem, bu desteğe verilen bir yanittir."

Cezayir egemen sınıflarının, Fransız emperyalistleri tarafından ekonomik, politik ve askeri olarak desteklendiği bilinen bir gerçek. Kitle desteğini her geçen gün biraz daha yitiren Fransız egemen sınıflarına karşı mücadele eden örgütlerin başında ise FIS (İslami Selamet Cephesi) ve bu örgütün bir kanadı olduğu iddia edilen GIA geliyor.

ABD'ye sığınmış FIS yetkililerinden Anouar Haddam ve Almanya'da politik sığınmacı olarak yaşayan diğer bir FIS yetkilisi Rabah Kebir, yaptıkları basın açıklamalarında uçak kaçırma olayını kınadıklarını belirtiyorlardı. Oysa aynı Anouar Haddam, GIA'nın dışişleri sözcüsü olarak tanınıyor.

Fransız hükümet yetkilileri ve basın organları; Washington, Bonn ve Londra'nın İslami hareketleri, özellikle Cezayir'deki İslamcı muhalif güçleri desteklemelerinden rahatsızlık duyuyor. ABD emperyalistleri açıkça Cezayir'deki İslamcı muhalif güçleri destekliyor ve kendi kontrolü altında tutmak istiyor. Cezayir'de savaşan GIA militanlarının silah ihtiyaçlarının bir bölümü ABD tarafından karşılanıyor.

27 Aralık 1994 tarihli Fransız "Komünist" Partisi'nin günlük yayın organı *Humanite*, Fransız Havayolları'na ait uçağın kaçırılmasını kınadığını belirttiikten sonra şunları yazıyor: "Londra, Washington, Bonn için Cezayir halkının özgürlüğünün önemi yoktur. Onlar için önemli olan petroldür, yağmadır, iktidardır ve YENİ DÜNYA DÜZENİ'dir." Tabii böylesi "komünistler", Cezayir halkı için Paris'in ne anlama geldiğini, Londra, Washington ve Bonn'dan ne farkı olduğunu ifade etmekten özellikle kaçınıyorlar.

BİR KARŞI DEVRİMCİ ÖRGÜT:GIGN

Her örgüt gibi, GIGN (Ulusal Jandarma Müdahale Grubu) bir ihtiyaçtan doğmuştur. Fransız emperyalistlerinin gerek ülke içi çıkarlarına gerekse uluslararası kurum, kuruluş, yapı ve tesislerine ilk müdahale bu örgüt tarafından yapılmaktadır. Örgüt, 1974 yılında kurulduğundan bu yana, listesine toplam 650 müdahale, bastırma, katilme ve tutuklama eylemi yazdırdı.

Bu özel grup, 1974 yılının mart ayında Jandarma Albay Christian Prouteau tarafından kuruldu. 5 subay ve 82 astsubaydan oluşan GIGN, 1 Haziran 1992 tarihinden bu yana 35 yaşındaki Komutan Denis Favier'in emri altında görev yürütüyor. Örgütün üssü, Fransa'nın Versailles kentindeki Satory Kışlası. GIGN'ın gövdesini, 15'er kişilik dört ayrı grup oluşturuyor. Bunun dışında yirmi kişilik yönetsel bir bürokratik yapısı da mevcut. 24 saat çalışacak şekilde konumlandırılan örgüt, sürekli olarak alarm halinde hazır iki kıta bekletiyor. Fransa'nın herhangi bir yerindeki olaya en geç yarım saat içerisinde müdahale edebilecek düzeyde donatılan GIGN, kullandığı silahları kamuoyu ve basına göstermekten kaçınıyor.

Örgütün "başarı" hanesine geçen müdahale ve saldırılarından birkaçı şunlardır:

- 1976. Cibuti'deki 30 çocuğun rehine alınması.
- 1979. Mekke Camii'ndeki ayaklanmanın kanlı bir biçimde bastırılması.
- 1980. Korsikalı Ulusal Kurtuluş militanlarının yakalanması
- 1985. Yeni Kaledonya'daki bir çiftliğin FLNKS militanları tarafından işgal hareketinin bastırılması.
- 1988. Yeni Kaledonya'da 23 rehineyi silahlı saldırı ile öldürme.
- 1988. Bask bölgesinin bağımsızlığı için savaşan ETA militanlarından Philippe Bidort'un yakalanması.

TC devletinin işkencecilerinin ve kontra uzmanlarını Fransa'da eğitim görmelerinin nedenlerini herhalde çokça düşünmeye gerek yok.

En son 27 Aralık 1994'te, Fransa'nın Marsilya şehrinde 4 GIA militanı katil edilerek adını bir kez daha duyuran bu karşı devrimci cinayet şebekesini, ne Fransız halkı ne de dünya halkları unutmayacaktır.

Misket bombası pazarlığı

Dış Haberler Servisi-ABD, "insan hakları ihlalleri" gerekçesiyle, Türkiye'ye misket bombası satışını durdurma kararı aldı. Karar üzerine, TC'nin Washington Büyükelçisi Nüzhet Kandemir, ABD Dışişleri Bakanlığı'na ziyaret ederek ABD yönetiminin bu kararını protesto etti. TC Savunma Sanayi Müsteşarlığı kaynakları ise, daralan savunma pazarı nedeniyle TC'nin kaynak sorunu çekmeyeceğini belirterek, ABD'ye "başkalarından alırsız" mesajını verdi. Müsteşarlık, TC'nin kendi teknolojik olanaklarıyla misket bombası üretebileceğini de ifade etti.

İsrail sınırlarını kapattı

Dış Haberler Servisi- İslami Cihad militanlarının intihar saldırısı sonucu, İsrail'in Netanya kentinde 19 kişi öldü. Saldırı üzerine, İsrail; Batı Şeria ve Gazze sınırlarını kapattığını, Filistinli tutukluların salıverilmesinin durdurulduğunu ve Eriha kenti ile Gazze Şeridi arasındaki geçişin açılmasını ertelediğini açıkladı. İslami Cihad örgütünün liderlerinden Şeyh Abdullah Şami, bir açıklama yaparak "İsrail ile aramızda açık bir savaş vardır ve bu savaş sürecektir" dedi.

Mübarek kaygılı

Dış Haber Servisi- Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek, Washington'un kendisini devirmeye çalışan İslamcı örgütlerle bağ kurduğunu açıkladı. ABD'de yayımlanan New Yorker dergisine açıklama yapan Mübarek, "Sizin yönetiminizin Müslüman Kardeşler teröristleriyle bağlantısı var. Bütün bunlar gizli ve bizim bilimiz dışında gerçekleşti" dedi. ABD'nin İsrail'den sonra Ortadoğu bölgesindeki en yakın müttefiki olan Mısır'da Müslüman Kardeşler'i, desteklemesinin nedeni, örgütün etkinlik kazanması. Mübarek bu konuda şunları söyledi: "İran'da Ayetullah Humeyni ve takipçileri iktidarı ele geçirmeden önce temas kurmamızın, şimdi burada aynı hatayı yinelemek istemiyorsunuz. Ancak size garanti veriyorum ki, radikal İslamcı gruplar bu ülkede asla yönetimi eline geçiremeyecek..." Mübarek'in, bu açıklamayla ABD yönetiminin kendisine güven duymasını arzu ettiği bildiriliyor.

KDP-YNK çatışması

Dış Haberler Servisi- Kürdistan Demokrat Partisi (KDP) ve Kürdistan Yurtseverler Birliği (YNK) arasındaki çatışmalar iki aydır devam ediyor. İngiltere'de yayımlanmakta olan *The Independent* gazetesi, iki örgütün Türkiye üzerinden gelen kaçakçılık gelirlerini paylaşmadığını yazdı. Gazeteye göre, Habur sınır kapısını her gün 1.000'den fazla kamyon geçerek Irak'a mal götürüyor. Bu kamyonlara takılan dev yakıt tanklarıyla, dönüştürme, Türkiye'ye ucuz Irak petrolü getiriliyor ve bu petrol büyük karla satılıyor. Örgütler, her kamyonun 100 dolar geçiş parası alıyorlar. Bir diğer kaçak mal, Türkiye'de ucuz ama İran'da çok pahalı olan sigara. Çatışmalar şiddetle devam ederken, Irak Kürdistanı'na giden ABD ve TC heyetleri Barzani ve Talabani ile görüştüler. 24 Ocak günü yapılan görüşme sonucu, KDP ve YNK çatışmalarına son vermeye hazır olduklarını belirttiler.

1994 Kasım'ında İngiliz gazeteci Phil Rees Cezayir'da GIA militanlarıyla görüşte. Getirdiği Rees'e şöyle diyorlardı: "Eğer, Batılı hükümetler rejimi desteklemeyi bırakırlarsa hükümet iki haftada çöker."

Peru-Ekvator çatışması

Dış Haber Servisi-Peru hükümeti, 19 Ocak günü Ekvator ordusuna ait bir helikopterin Peru sınır karakolunu bombaladığını iddia etti. Ekvator Devlet Başkanı **Sixto Duran Ballen** ise Peru ordusunun birkaç Ekvator sınır karakoluna saldırdığını ve çatışmanın gün boyu sürdüğünü ileri sürdü. Peru televizyonu, sınır bölgesine gönderilen Peru ordusunu gösteren görüntüleri sık sık yayınlarken, Ekvator Dışişleri Bakanlığı, Peru hükümetine ateşkes önerdiklerini ancak bu önerinin reddedildiğini açıkladı. 1941 yılında Peru Ekvator'a saldırmış ve yenmişti. 1981 yılında yine bir toprak anlaşmazlığı çıkmış, anlaşmazlık 2 gün içinde ateşkesle sonuçlanmıştı. Anlaşmazlıkların tümü, Ekvator-Peru sınırındaki 340 kilometrekarelik toprağın paylaşılmasından kaynaklanıyor.

Küba'da kapitalizm

Dış Haberler Servisi-Küba'da köylüler, ürettikleri malları devlet müdahalesi olmadan yerel pazarlarda satmaya başladı. 1959'da Castro'nun iktidara gelmesiyle tarım ürünlerinin fiyatları devlet tarafından belirlenmeye başlamıştı. Bu dönemde bürokratik-kapitalist ekonomi, Rus sosyal emperyalizmine endeksliydi. 1989 yılında Rusya'daki ekonomik çöküş, Küba'yı oldukça fazla sarstı. Castro, bu sarsıntı üzerine devletin bazı bürokratik kurumlarının sınırlamalarını kaldırdı. Yani "serbest pazar ekonomisi" ne yumuşak bir geçiş gerçekleştiriliyordu. Şu anda, pazardaki ürünler "serbestçe" rekabet ediyor. Yani, sermayesi fazla olan çiftlik sahipleri, kendileriyle rekabet edemeyecek köylüleri hızla batırıyor.

Japonya'da deprem

Dış Haberler Servisi- Japonya'da 19 Ocakta meydana gelen deprem sonrası, ölü sayısının beş bine yaklaştığı açıklandı. Polis tarafından yapılan açıklamada yaklaşık 25 bin kişinin yaralandığı da ifade edildi. Depremden en çok etkilenen Kobe kentinde su ktlığı, cesetlerin hala çöp ve molozlar içinde yatması ve sığınakların kalabalık olması nedeniyle salgın hastalık çıkma tehlikesinin üst boyutta olması korku yarattı. Japonya Başbakanı **Tomichi Murayama** ise, felaketi 2 saat sonra TV'den öğrendiğini açıkladı. Murayama, yardım gönderilmesi talimatını saatler sonra verdiğini de söyleyerek, halkın sorunlarına ne kadar "duyarlı" olduğunu itiraf etmiş oldu. Kobe Valiliği de depremden sonra, ordu birliklerini yardıma çağırmak için 4 saat bekledi. Japon yasalarına göre doğal felaketlerde valilik istemedikçe askerî birlikler yardım elini uzatmıyor. Öte yandan, Libya lideri **Muammer Kaddafi**, "Allah, ekonomik gücünü şeytanın hizmetinde kullandığı için Japonya'dan öz aldı" açıklamasını yaptı. "Allah"ın beş bine yakın masum insandan ne istediği anlaşılmadı.

POLONYA

İnsanlık, Auschwitz vahşetini unutmadı

Dış Haberler Servisi- Bundan tam 50 yıl önce, 27 Ocak 1945'te, Sovyet Kızıl Ordu'su, Polonya'nın Auschwitz kentindeki Nazi toplama kampına girerek, insanları kurtarmıştı. Sözkonusu tarihten bu yana, her yıl, Ocak ayının 27'sinde, bu ölüm kampı sembol olarak alınarak, Nazilerin soykırımcı vahşetleri anılır. Çünkü, Auschwitz ve Birkenau kamplarında, Naziler, yaklaşık 1,5 milyon kişiyi katletmişlerdi.

Yıllar önce, faşist Almanya ordusunun Kızıl Ordu tarafından yenilgiye uğratılması, ölüm kampındaki Yahudiler, Çingeneler, Polonyalı muhalifler, savaş tutsakları, kısacası tüm kurbanlar tarafından şaşkınlıkla karşılanmıştı. Yaşamdan ümidini kesen insanlar, Sovyet askerlerini gördüklerinde gözlerine inanamadılar. Tabii Sovyet askerleri de şaşkındı. Ölüm kampına giren Kızıl Ordu birliğinin komutan **Vasily Petrenko**, duygularını şöyle ifade ediyordu: "O güne kadar, savaş meydanlarında çok ölü gördüm. Asılmış, yakılmış insanlar... Ama Auschwitz'te karşılaştığım manzaraya hazır değildim." Kampta yürüyemeyecek halde insanlar, halı yapılmak üzere ayrılmış 7 ton insan saçı ve kurbanların gözlüklerinden oluşan metal yığını ilk göze çarpan şeylerdi.

26 Ocak'ta başlayan törenlerde, açılış törenlerin düzenleyicisi Polonyalı halkla ilişkiler uzmanı **Andrei Zakrzewski** yaptı. Zakrzewski, Auschwitz'i, "20. yüzyıl Avrupası'nın bir kötülük ve barbarlık sembolü" olarak tanımladı. Söyleyenin ne derece insanlığı düşündüğü bir tarafa, kamp gerçekten de faşizmin barbarlık sembolüydü. 1941 yılında, "fanatik komünistler" olarak nitelendirilen 600 Sovyet savaş tutsağı ve 50 hasta, Blok 11'deki gaz odalarına gönderilmişti. Bir yıl sonra, Auschwitz II kampında 4 büyük gaz odası inşa edildi. Aynı yılın Temmuz ayında, Yahudileri hedef alan "Çalışmak Özgür Kılar" adlı Nazi kampanyası sonucu, yüzbinlerce insan katledildi. 1943 yılında, kampta öldürülenlerin cesetleri, ilk kez fırınlara atıldı. 1944'te, görevleri tutsakları gaz odalarına hazırlamak ve fırınlarda yakmak olan "sonder kommando"lar, vahşete dayanmaya-

rak isyan ettiler. 4 fırında çıkan isyan kanlı bir biçimde bastırıldı. 1945 yılında Sovyet Kızıl Ordu'su kampa girdiğinde, 1,5 milyon kurban arasında en az 15 bin Sovyet tutsağı, 85 bin Polonyalı, 20 bin Çingen'e ve 1 milyona yakın Yahudi vardı.

Anmada, Polonya Devlet Başkanı **Lech Walesa**, sadece kamptaki 85 bin Polonyalının üzerinde durdu. Bunun üzerine, yaklaşık 1 milyon Yahudinin öldürüldüğünü belirten Yahudiler, kutlamaların Hristiyanlaştırıldığını belirttiler. Yahudi liderler, Walesa'nın Auschwitz II veya Auschwitz Birkenau isimli kampta konuşma yapmasını istemediklerini de ifade ettiler.

Gerek İsrail, gerekse Polonya egemenleri Nazi katliamını kendi gerici çıkarları için kullanmaya çabalarırken, kamptan sağ kurtulanlar yaşadıklarını unutamıyor. Annesi, babası ve yeğeni Auschwitz kampının fırınlarında yakılan **Edith Grysman**, kamptan kaçmayı başaran Polonyalı bir Yahudi. Grysman, "Polonya'ya asla geri dönemem. Orada bir mezar taşı bile kalmadı. Bazen oraya geri dönmem gerektiğini

düşünüyorum. Ancak dayanmayacağım diye korkuyorum" diyor. Fransız Direniş Örgütü'nden 70 yaşındaki **Henri Klojenson** ise, 1944 yazında Almanlara esir düşmüş ve 10 ay esir kalmış. Bu sürenin 3 ayını Aus-

chwitz'de geçiren Klojenson, 20 kilo kaybetmiş, iskelet haline gelmiş.

Auschwitz, Nazilerin en büyük toplama kampıydı. İnsanlık, 6 milyon insanı 4 yıl içerisinde katleden faşist Almanya vahşetini

4 yılda 6 milyon kurban

1933

30 aralık: Hitler iktidara geldi.

1 nisan: Hükümet, Yahudilere ait işyeri ve mağazaların boykot edilmesini emretti.

7 nisan: Ari ırktan olmayan memurlar emekliye sevk edildi.

1935

15 eylül: 'Alman ırkının ve kanının korunması yasası'yla Yahudilerin hakları kısıtlandı.

1938

9-10 kasım: Ünlü "Kristal Gecesi" olaylarında Nazi yönetiminin emriyle Yahudi dükkan ve evleri ilk kez yağmalandı ve yakıldı.

1939

1 eylül: Alman ordusunun Polonya'ya girmesiyle 1. Dünya Savaşı başladı.

21 eylül: Gizli polis şefi **Reinhard Heydrich**, Polonya'da kırsal alanda yaşayan Yahudilerin kentlerde toplanmasını emretti.

Ekim: **Piotrkow Tribunalski**'de ilk Yahudi varoşu kuruldu. Aralık: İşgal topraklarındaki Yahudilere beyaz kol bandı taşıma zorunluluğu getirildi, mallarına el kondu.

1940

Mayıs-kasım: Varoşlar dikenli telle çevrildi, salgın hastalık ve açlık başgösterdi.

1941

22 haziran: Sovyetlerle savaş başladı.

31 temmuz: Heydrich'e 'Yahudi sorununu çözecek bir plan hazırlama' emri verildi. 3 eylül: Auschwitz kampında ilk kez gaz odaları kullanıldı.

29-30 eylül: Kiev yakınlarındaki **Babi Yar**'da 33 bin 771 erkek, kadın, çocuk, gruplar halinde vurularak öldürüldü. Cesetlerin üzerine

kapatmak için boğazın iki yakası dinamitlendi.

Haziran-eylül: Litvanya ve Minsk'te 133 bin 346 Yahudi vuruldu. 1942 ilkbaharına kadar öldürülenlerin sayısı ise 535 bin.

Aralık: Lodz'un kuzeyinde ilk ölüm kampı kuruldu. Gaz arabalarında 500 bin kişi yaşamını kaybetti.

1942

20 ocak: Berlin'de **Heydrich** başkanlığında toplanan bir grup, Avrupa'da ki tüm Yahudileri (11 milyon kişi) yok etme kararı aldı.

Ocak: Auschwitz'teki gaz odaları yetmediği için Birkenau, Belzec, Sobibor ve Treblinka'da da ölüm kampı kurulması kararlaştırıldı.

Mart-kasım: Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde 3 milyon Yahudi, bin kişilik gruplar halinde trenlere doldurularak ölüm kamplarına sevk edildi.

1943

Mart-ekim: 1,75 milyon kişiyi mezar olan Belzec, Sobibor ve Treblinka kapatıldı, izler silindi.

Temmuz: Kızılordu'nun ülkeye girmesiyle küçük kamplar ve Birkenau da kapatılarak esirler Auschwitz'te de gaz odaları kapatıldı.

1945

Ocak: Rus ordusunun ilerlemesi üzerine Auschwitz'teki birçok tutuklu öldürüldü, kalan 58 bin kişi ölüm yürüyüşüne zorlandı.

27 ocak:

Kızılordu Auschwitz'e girdi. 'Nihai çözüm' çerçevesinde 6 milyon Yahudi kurban edilmişti.

